

காப்பியச்
சொற்பொழிவுகள்

பெருங் காப்பியம் பத்து

கிழக்குப் புத்தக சபை

EASTERN BOOK TRUST

கிழக்கிலங்கை எழுத்தாளர் சங்கத்தின் பிரசுர சபை

THE PUBLICATION BUREAU OF

THE EAST CEYLON WRITERS' ASSOCIATION

கிழக்குப் புத்தக சபையின் ஆதரவுடன் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

காப்பியச் சொற்பொழிவுகள்

தொகுப்பாசிரியர் :

எஸ். பொன்னுத்துரை

அரசு வெளியீடு,

231, ஆதிருப்பள்ளித்தெரு,

கொழும்பு - 13, (இலங்கை)

அரசு வெளியீடு: 10

முதற் பதிப்பு: நவம்பர், 1965.

விலை. ரூ. 3.50

KAPPIYA CHOTPOLIVUKAL

(A Collection of Speeches)

Compiled and Edited by:
S. PONNUTHURAI

Rs. 3.50

Published by:

Published under the Auspices of
THE EASTERN BOOK TRUST

ARASU PUBLICATIONS

231, WOLFENDHAL STREET,
COLOMBO - 13, (CEYLON).

பதிப்புரை

தமிழிலக்கியச் சோலைக்கு வனப்பும் மணமும் ஊட்டுவன காப்பியங்களாம். அவை சொட்டச் சொட்டச் சுவை தரும் பெற்றியன. அக்காப்பியங்களைக் கற்குந் தரிசன பயனைத் தரும் தீஞ்சுவைப் சொற்பொழிவுகள் பல இந்நூலிலே தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்தக்கழகம் போன்ற அமைப்புக்கள் காலத்திற்குக் காலம் அகநானூறு, புறநானூறு, குறுந்தொகை ஆகிய நூல்களுக்கு விழாவெடுத்து, அச்சொற்பொழிவுகளை நூலுருவாக்கித் தந்திருக்கின்றன. ஆனால், சிலப்பதிகாரம்-மணிமேகலை-குண்டலகேசி-வளையாபதி-சீவக சிந்தாமணி போன்ற பெருங் காப்பியங்களைத் தனித்தனி நூல்களாகத்தான் படிக்க முடிந்ததேயொழிய, அவற்றை ஒருசேர வைத்து, அறிஞர்களைக் கொண்டு சொற்பொழிவு செய்வித்து, நூலுருவில் வெளியிடும் பணியை யாருஞ் செய்யவில்லை. இக்குறையைக் கிழக்கிலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம் நீக்கிவிட்டது.

பழந்தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய அறிவு இந்நாளில் அருகி வருகின்றது. ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர் பலருக்கே பழந்தமிழ் இலக்கியப் பயிற்சி இல்லையாயின், மாணுக்கருடைய நிலையைச் சொல்லத் தேவையில்லை. மாணுக்கருடைய — குறிப்பாக உயர் வகுப்பு மாணுக்கருடைய—நெடுநாளையத் தேவையொன்றைப் பூர்த்தி செய்யும் வரப்பிரசாதமாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது. தமிழிலுள்ள காப்பியங்களைப் பற்றிய அடித்தளமான அறிவைப் பெறுவதற்கும், அக்காப்பியங்களைப் பயிலுதல் வேண்டுமென்ற எழுச்சியைப் பெறுவதற்கும் இந்நூல் பெருந்துணையாக அமைகின்றது.

ஈழத்து முன்னணிப் பேச்சாளரும், தமிழ் அறிஞருமான பலருடைய சொற்பொழிவுகள் இதன்கண் இடம்பெற்றுள்ளன. ஒவ்வொருவரும் தாம் பேச எடுத்துக்கொண்ட காப்பியங்களை ஒவ்வொரு கோணத்திலிருந்து தரிசித்துச் சுவைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய சுவை இன்பம், தமிழுக்குக் கீடைத்துள்ள பெருவிருந்தாக அமைந்துள்ளது.

இந்நூலின் தொகுப்பாசிரியரான எஸ். பொன்னுத்துரை அவர்களைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகம் நன்கறியும். தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சியில் அவருடைய பங்கு மகத்தானது. நாவல்-நாடகம் - உருவகக் கதை - விமர்சனக் கட்டுரை ஆகிய இலக்கிய உட்பிரிவுகள் பலவற்றிலுந் தமது கைவண்ணத்தைக் காட்டியிருக்கிறார். தனக்கென ஒரு தனிப் பாணியை அமைத்துக் கொண்ட சுவைமிகு பேச்சாளருமாவார். 'தமிழ் இலக்கிய மர

பிற் காலூன்றிப் புதிய இலக்கியங்கள் ஆக்கல்வேண்டும்' என்ற நெறியை வலியுறுத்தும் நற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாட்டின் சிற்பியான இவருடைய பழந்தமிழ் இலக்கிய ஈடுபாட்டின் சான்றாகவும் இந்நூல் அமைந்துள்ளது.

*

'அரசு வெளியீடு தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஆற்றியுள்ள தொண்டு போற்றத் தக்கது' என அறிந்தோர் பலரும் பாராட்டு கிரூர்கள். மகிழ்கின்றோம். சிறு கதை - கவிதை - சிறுவர் இலக்கியம் ஆகிய பலதிறத்து நூல்களை நாம் வெளியிட்டோம். இஃது எமது பத்தாவது நூலாகும். ஈழத்துச் சிறந்த அறிஞர் பதின் மரின் சொற்பொழிவுகளின் தொகுப்பே நமது பத்தாவது வெளியீடாக வருகின்றது. இந்நூலிலே பத்துப் பெருங் காப்பியங்கள் இடம்பெற்றிருப்பது பிறிதொரு சிறப்பாகும். நமது வெளியீடுகளுக்கு வாசகர்களின் பேராதரவு என்றுங் கிடைத்துள்ளது. நமது வெளியீடுகள் சிலவற்றின் இரண்டாம் பதிப்பை வெளியிடவேண்டிய நிலை. காகிதத் தட்டுப்பாடு பிரசுர வேலைகளைப் பெரிதும் பாதித்துள்ளது. இருப்பினும், 'இளமைப் பருவத்திலே' என்னும் சிறுவர் இலக்கிய நூலின் இரண்டாம் பதிப்பு வெளிவந்துவிட்டது. புதுப்புதுத் துறையிலே தரமான நூல்களை வெளியிட வேண்டுமென்பது நமது நோக்கம். ஈழத்தின் முதலாவது உருவகக் கதைத் தொகுதியான 'மரபு'ம், ஈழத்தின் தற்கால இலக்கிய வரலாற்றைக் கூறும் முதலூலான 'ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி'யும், ஈழத்தின் முதலாவது பேணுச் சித்திரத் தொகுதியான 'பரியாரி பரம'ரும் நமது வெளியீடுகளாக வந்ததுபோலவே, முதலாவது சொற்பொழிவுத் தொகுதியான 'காப்பியச் சொற்பொழிவுக'ளும் நமது வெளியீடாக அமைந்ததில் மகிழ்ச்சியடைகின்றோம்.

வணக்கம்.

எம். ஏ. ரஹ்மான்

அரசு வெளியீடு.

காணிக்கை

ஊங்கணும் வானத் தள வெ முந்த
தெங்குக ளிடையே திரியும் ஓர் தென்றல்;
திரியும் அத் தென்றலில் வரும் ஒரு பாடல்;
மீனிணம் இருந்து மிழற்றும் அப் பாடலும்-

சுழனி வழிகளிற் சுயல் விழி சுழற்றி
முழுமதி முகமும் முட்டாக்கு மாக
இடையிலே குடங்கள் எடுத்துப், பூவலை
அடைய என் றுடல் நடை எடுக் கின்ற
பாவையர் கோவை வாய்ப் பிறக்கும் பாடலும்-

ஒன்றை ஒன்று வென்று நின்றொலிக்கத்,
தின்று தின்றிருந்து தீங்கவி யறிந்த
மட்டக்களப் புற மா நிலம் உடையீர்!

தொட்ட தொட்ட இடமெலாம் சுவைக்கும்
காப் பியத் தமிழ்களைக் கண்டாராய்ந்து
கோப்புரை தரு கெனக் கொடுத்த தங்கள்
பெய்கிற மழை யினும் பெரிய
கை களுக் கிந்நூல் காணிக்கை யாமே.

மணிமேகலை

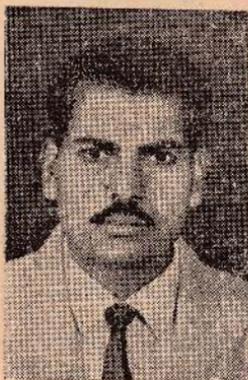
க. செ. நடராசா B. A. (Hons),
Dip-in-Tamil.

‘கிராம ஊழியன்’ பண்ணையிலே முளைகொண்டு, ‘ஈழகேசரி’யில் வளர்ச்சி யுற்று, ‘மறமலர்ச்சி’யை நடாத்தி வெற்றி கண்டு, கவிதா தேவியின் அன்புக்குப் பாத்திரராகி இருப்பவர் க. செ. நடராசா என்னும் நாவற் குழியூர் நடராசன் அவர்கள். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் பட்டம் பெற்று இலங்கை வாடுலைத் தமிழ் நிகழ்ச்சிய திகாரியாகப் பணிபுரிகிறார். ஈழத்

திலே நடைபெறும் முக்கியமான கவியரங்குகளுக்குத் தலைமை பூண்டு, அவற்றைத் திறன்பட நடாத்துவதில் வெற்றி கண்டுள்ளார். இவராலேதான் இலங்கை வாடுலை கவிதைத் துறையில் ஓரளவு பெருமையடைந்துள்ளது. ‘இங்கு கவிஞர் குலம் என்று மலரும் - சொல்லும், எங்கள் பெரு நிதியம் எங்கவிதையே’ என்று எக்காளமிடும் ‘எங்கள் பெரு நிதியம்’, ‘சிலம்பொலி’ முதலிய நல்ல பல பாடல்களைக்கொண்ட ‘சிலம்பொலி’ என்னும் கவிதை நூல் க. செ. நடராசாவின் அரிய படைப்பாகும்.

*

க. செ. நடராசா அவர்கள் மணிமேகலை என்ற தமது சொற்பொழிவிற் கதை முழுவதையுஞ் சுருக்கமாகக் கூறியுள்ளமை படிப்போருக்கு வழிகாட்டுவதாயுள்ளது. பின்னர், இந் நூலை இயற்றியுள்ள கூலவாணிகன் சாத்தனரைப் பற்றியும், சிலப்பதி காரத்துக்கும் மணிமேகலைக்கும் உள்ள தொடர்பைப் பற்றியும் கூறுகின்றார். பதிகங்களைக்கொண்டு சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் ஒரே காலத்தெழுந்த நூல்கள் என்பதாகப் பலர் கூறினாலும், பதிகங்கள் பிற்காலத்தில் யாராலோ எழுதிச் சேர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன என்றும், சிலப்பதிகார நடைக்கும், மணிமேகலை நடைக்கும் அதிக வித்தியாசம் இருக்கின்றதென்றும் விளக்குகிறார். சிலப்பதிகாரம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலும், மணிமேகலை கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலும் இயற்றப்பட்டிருக்கலாம் என முடிவுசெய்துள்ளார். கூலவாணிகன் சாத்தனரீ சம்பந்தமான ஆராப்ச்சிக்கும் அவர் பேச்சு வித்திட்டிருள்ளது. பெருங்காப்பியங்கள் ஐந்து என மயிலை நாதரே முதன் முதலிற் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் காலம் பதினான்காம் நூற்றாண்டு. ஆனால், அவர் அப்படிக்குறிப்பிடும் பெருங்காப்பியங்களாகிய சிலப்பதிகாரமும், மணிமேகலையும் சில அம்சங்களில் குறைவு படுகின்றன எனக் கூறும் ஆசிரியரது வாதம், சிலப்பதிகாரச் சொற்பொழிவால் ஓரளவு நிவிர்த்தி செய்யப்பட்டிருப்பதை வாசிப்போர் உணர்வர்.

குண்டலகேசி-வளையாபதி

ச. தனஞ்சயராச சிங்கம் B. A. (Hons.),
C. L., M. Litt.

பே

ராதனைப் பல்கலைக் கழகத்துத் தமிழ் விசிவுரையாளராகிய தனஞ்சயராச சிங்கம் அவர்கள், தாம் படித்த நூல்களை ஆராய்ச்சி முறையில் நன்கு கற்றவர். தாம் கற்றவற்றை மனத்தில் நன்கு பதிய வைத்தவர். அவர் சொற்பொழி வாற்றுகையில் எடுத்துக் காட்டும் மேற் கோள்கள் அவரது நுண் மாண் நுழை புலத்தையும், ஞாபகசக்தியையும் வெளிப் படுத்தா நிற்கும். சாதாரணப் படிப்பாளி களுக்குப் பிரமிப்பை உண்டாக்கும். அவர்

சமீபகாலத்தில் எழுதிவரும் கட்டுரைகளும், ஆற்றும் சொற் பொழிவுகளும், 'ஐனநாயக இலக்கிய உலக' த்துக்குள்ளங்காத பண்ட டங்களாயினும், புலமை உலகத்துக்கு நிச்சயம் வேண்டப்படு வன. பல்கலைக்கழகத்துத் திறமைிக்க பேராசிரியர் ஒருவர் நீர்கொழும்புத் தமிழ் விழாவிலே குறிப்பிட்டதுபோல, 'இலங் கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப்பிரிவு ஏதாவது உருப்படியான தொன்றைச் செய்து முடிக்கு மென்றால் அது தனஞ்சயராச சிங்கத்தால் தான் முடியும்.'

*

பெ

ருங்காப்பியங்களிலே மறைந்து போன குண்டலகேசி, வளையாபதி என்ற இரண்டு நூல்களையும் பற்றித் தனஞ்சயராச சிங்கம் ஆற்றியுள்ள சொற்பொழிவு இந்நூல்களுக்கு ஓர் ஏற் றத்தையே கொடுத்துள்ளது. சோழர் காலத்து அரசியல், வணிகம், சமயம் ஆகிய மூன்றின் நிலை பற்றிய சிறிய ஆராய்ச்சி இக்காவியங்களுக்குப் பின்னணியாக அமைந்துள்ளது. அதே போல எலிசபேத் மகாராணி காலத்து இங்கிலாந்தின் கலை வளத்தையும் அவர் தொட்டுக்காட்டிவிட்டு, வைசிய குலமக்களை வைத்து இலக்கியம் செய்ததைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மறைந்துபோன குண்டலகேசியின் சதையை நீலகேசியுரை, தேரி காதை என்பவற்றின் உதவியுடன் ஆசிரியர் சுருக்கமாகச்சொல்லி யுள்ளார். குண்டலகேசி என்ற பெயரைப் பற்றிய பல முடிபு களை ஆசிரியர் மறுத்துரைக்கும் இடம் வலுவுள்ளதாக இருக் கின்றது. அடுத்து, 'பெருங்காப்பியமென்றால் என்ன?' என்பதற் குத் தண்டியாசிரியர் கூறிய சூத்திரத்தையும் விளக்கத்தையும் ஆசிரியர் எழுதியுள்ளார். குண்டலகேசிக்குப் போட்டியாக எழுந்த வளையாபதிக் கதையையும் ஆசிரியர் விவரிக்கிறார். இக் கதை, 'உண்மையான வளையாபதிக் கதைதானே' என ஆசிரியர் எழுப்பும் ஐயம் வாசிப்போருக்கும் எழுதல் நியாயமே. குண்டல கேசிக்கும், வளையாபதிக்கும் ஒவ்வொன்றாக இரு பாடல்களை ஆசிரியர் அறிமுகஞ் செய்துள்ளார். இறுதியில் குண்டலகேசியும் வளையாபதியும் மறைந்தமைக்கு உரிய காரணங்களை ஆசிரியர் எழுதியுள்ளமை நன்றாக உள்ளது.

நன்றியுரை

திருவாளர்கள் க. வேந்தனார், க. செ. நடராசா, ச. தனஞ்சயராசசிங்கம், சு. வே. க. சச்சிதானந்தன், ஜே. எம். எம். அப்துல் காதிர், F. X. C. நடராசா, கே. ஈ. மதியாபரணம், செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி ஆகிய ஒன்பதின்மருடைய சொற்பொழிவுக் கட்டுரைகள் இந்நூலிலே தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றை இத்தொகுப்பிற் சேர்க்க உரித்தளித்தமைக்காக அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் என் மனங்கனிந்த நன்றி.

கிழக்குப் புத்தக சபையின் தலைவரான F. X. C. நடராசா அவர்களும், நிதி நிருவாகியான ஆ. சண்முகநாதன் அவர்களும், செயலாளரான ஆர். பாலகிருஷ்ணன் அவர்களும் இத்தொகுப்பு வேலையைத் துரிதமாக்கும்படி உற்சாகப்படுத்தியமைக்கு நான் கடப்பாடுடையவனவேன்.

தன்னுடைய மெய் வருத்தம் பாராது, மழை - வெயில் பாராது, இரவு - பகலென்றும் பாராது, 'என் வலது கை'யாக ஒருவர் ஒத்துழைப்பு நல்கியிருக்காதுபோனால், இத்தொகுப்பு அலுவலை என்னாற் பூரணப்படுத்தியிருக்க முடியாது. அந்த ஒரு வர்தான் ஈழத்தின் முதுபெரும் எழுத்தாளரும், இலக்கிய இரசிகரும் - விமர்சகரும், நடமாடும் வாசகசாலையுமான இரசிகமணிகனக. செந்திநாதன் அவர்களாவர். இத்தொகுப்பு வேலை சம்பந்தமாக அவர் நல்கிய ஆலோசனைகள், தந்த ஊக்கம், செய்த உதவிகள் அளப்பரியன. இவற்றிற்கெல்லாம் முடிவைத்தது போல, நூல் முழுவதையும் வாசித்து, ஒவ்வொரு ஆசிரியரையுந் தக்கபடி அறிமுகஞ் செய்து, ஒவ்வொரு சொற்பொழிவையும் எவ்வாறு வாசகன் அணுகவேண்டும் என்றும் ஆற்றுப்படுத்தியுள்ளார். இத்தொகுப்பு வேலையில் இரசிகமணி அவர்களின் ஒத்துழைப்புக் கிடைத்தமையை என் பேறென்றே கருதுகின்றேன்.

இதனை அழகிய நூலாக வெளியிடும் அரசு வெளியீட்டாருக்கும் நன்றி உரித்தாகுக.

எஸ். பொன்னுத்துரை

சிலப்பதிகாரம்

வித்துவான் க. வேந்தனார்

புண்டிதர், வித்துவான், சைவப் புலவர் ஆகிய பட்டங்களை வெகு இளமையிலேயே பெற்றுக்கொண்ட வேந்தனார் அவர்கள், ஈழத்துப் பேச்சாளர் வரிசையில் முன்னணியிலே திகழ்பவர். சொற்பஞ்சமின்றி, உணர்ச்சி ததும்பும் நடையில் வாசிப உள்ளங்களைக் கொள்ளை கொள்ளும் வகையிற் பேசுபவர். அவருடைய பேச்சிலே பழைய உரையாசிரியர்களுடைய மேற்கோள்கள் அடிக்கடி விரவிவரும். அவருடைய ஆழ்ந்த படிப்புக்கும் ஞாபக சக்திக்கும் இவை சான்றுபகரும். மற்றவர்கள் சொல்கிறார்கள் என்பதற்காக—அவர்கள் எவ்வளவு பேராசிரியர்களாயிருந்தாலுஞ் சரி—வேந்தனார் மற்றையோர் முடிவுகளை ஒப்புக்கொள்பவர் அல்லர். தம் நுண்மாண் நுழைபுலத்தால் தான் சரி என்று கண்டவற்றையே ஒப்புக்கொள்பவர். 'காலைத் தூக்கி' என்ற அவரது 'அம்மா' பாடல் வெகு பிரசித்தமானது. அவரது கவிதைகள் எல்லாம் அடங்கிய 'கவிதைப் பொழில்' என்னும் நூல் சமீபத்தில் வெளிவந்துள்ளது. உயர்தர வகுப்புப் பாட நூல்களுக்குச் சிறந்த குறிப்புக்கள் எழுதி மாணவர்களின் உள்ளங்களில் இடம்பெற்றிருக்கும் வேந்தனார் அவர்கள் திருநெல்வேலி பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் தமிழ் விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றுகின்றார்.

*

தமிழிலேயுள்ள காவியங்களைச் சுருக்கமாக அறிமுகஞ் செய்யும் இந்த நூலுக்கு; 'பொன் பூச்சொரிந்து, பொலிந்த செழுந்தாதிறைத்து, வாயிலிடைக் கொன்றை' மரமாக, வேந்தனாரது சிலப்பதிகாரச் சொற்பொழிவு மிளிர்கின்றது. சங்க நூல்கள் வகுத்துக்கொண்ட முதல், கரு, உரி என்பவற்றை விளக்கிவிட்டு, தண்டியாசிரியர் கூறிய பெருங்காப்பிய நூல்களைத்துக் கமைய ஆக்கப்பட்ட காப்பியங்கள் எவ்வகையில் ஒத்திருக்கின்றன என்றுங் கூறி, சிலப்பதிகார காப்பியத்தின் சிறந்த அமைப்பையும் விளக்கியுள்ளார். சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் கண்ணகி, மாதவி ஆகிய இரு பாத்திரங்களை மாத்திரம் தொட்டுக் காட்டியுள்ளார். இந்தப் பாத்திர அறிமுகமே இளங்கோவடிகளுடைய கற்பனைத் திறனுக்கும், பண்பிற்கும் எடுத்துக்காட்டாய் அமைந்துள்ளது. கோவலன் பாடிய பாட்டைக் கேட்ட மாதவி, தானும் வேறோர் ஆடவன் மேற் காதல் கொண்டாள்போலப் பாடினால் என்ற இடத்தை ஆசிரியர் தொட்டுக் காட்டி ஆராய்ந்தமை மிக நன்று.

சீவக சிந்தாமணி

‘சு. வே.’

‘சு. வே’ என்னும் இரண்டெழுத்துக்களால் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் அழைக்கப்படும் ‘சு. வேலுப்பிள்ளை’ ஒரு பண்டிதராவர். உருவகக் கதை என்ற துறையை ஈழத்தில் அறிமுகம் செய்து வைத்து வெற்றி ஈட்டிய பெருமை இவருடையது. ராஜாஜி அவர்களாற் புகழப்பட்ட ‘மணற்கோவில்’, வாசகர் பலராற் பாராட்டப்பெற்ற ‘வெறுங்

கோவில்’, ‘பாற்காவடி’ முதலிய நல்ல சிறுகதைகளையும் எழுதியுள்ளார். மத்தாப்பு என்ற குறுநாவலில் (ஈழத்து ஐந்து எழுத்தாளர் எழுதியது) நடு அத்தியாயத்தை அழகாகப் படைத்துள்ளார். குகன், சந்திரமதி என்னும் உபபாட புத்தகங்களின் ஆசிரியர். திருநெல்வேலி ஆசிரிய கலாசாலையிற் பண்டிதமணி ‘சி. க.’ விடம் படித்தமையால், தெளிவான சிந்தனையும் உயிரோட்டமுள்ள வசனநடையும் கைவரப் பெற்றவர். இவருடைய வர்ணனை அழகுகள், கற்பனை நயங்கள் தவிச் சிறப்புக் கொண்டவை. தனக்கென ஒரு ‘பாணி’யை வகுத்துக்கொண்டு, ‘இலக்கிய இரசனை’ச் சொற்பொழிவாக இவர் ஈழத்து வானொலியிற் செய்த முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட பேச்சுக்கள் அருமையாக இருந்தன. அண்மையில் இவரது ‘40 கட்டுரைகள்’ என்னும் நூல் வெளிவந்துள்ளது. தற்போது இவர் மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியில் ஆசிரியப் பணிபுரிகிறார்.

*

‘சு. வே.’ அவர்கள் சீவக சிந்தாமணியின் சிறப்பை முகவுரையாகக் கூறி, அக்காப்பியத்தின் கதையைச் சுருக்கமாக விவரித்துள்ளார். இது வாசிப்போருக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்துள்ளது. பின்னர் நூலாசிரியராகிய திருத்தக்கதேவர் பற்றியும், அவரைக் கடைச்சங்கப் புலவர்களோடு சேர்த்துக் கூறுதல் தகாது என்பதற்குரிய காரணத்தையும் விளக்கியுள்ளார். திருத்தக்கதேவர் சீவக சிந்தாமணியைப் பாடநேர்ந்த வரலாற்றையுந் தொட்டுக் காட்டியுள்ளார். சிந்தாமணிக் கதைக்குள்ள மூல கதை, நூலில் உள்ள இலம்பகங்கள், அவை கூறும் பொருள், சீவகவிடம் சிறந்து நின்ற குணங்கள், ஒவ்வொரு இலம்பகமும் எவ்வெவ்வகையில் விளக்குகின்றன என்பதை ஆசிரியர் கூறியுள்ள முறை ஒரு பாடத்தை ஆசிரியர் திட்டமிட்டு விளக்கும் முறைபோல இருக்கிறது. பண்டிதமணி ‘சி. க.’விடம் இலக்கிய இரசனை பெற்றோர் எந்த நூலிலும் பாத்திர அமைப்பைப் பற்றியே முக்கியமாகப் பார்ப்பார்கள். ‘சு. வே’ அவர்களும் சிந்தாமணியின் பாத்திர அமைப்புக்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளார். ‘சீவகன் பிறப்போடு சிந்தாமணியின் கதையம்சம் முடிந்துவிடுகிறது’ என்ற ‘சு. வே’யின் முடிவை, அந்நூலை வாசித்துப் பார்ப்போர் நிச்சயம் உணர்வர். சச்சுங்கன், சீவகன், குணமாலை, சுரமஞ்சரி என்ற பாத்திரங்களை ஆசிரியர் நன்கு அறிமுகஞ் செய்துள்ளார். சீவக சிந்தாமணி ‘மனத்தை யீர்த்து உவகையிலாழ்த்தவல்ல வருணனைச் சிறப்புக்கள் கொண்டது’ என்று சில பகுதிகளையும் அறிமுகஞ் செய்துள்ளார்.

கம்பராமாயணம்

பண்டிதர். க. சச்சிதானந்தன், B A.

ஈழத்தில் வெளிவந்த மிகச் சிறந்த கவிதைத் தொகுதியான 'ஆனந்தத் தேன்' என்ற நூலின் ஆசிரியரான சச்சிதானந்தன் ஒரு பண்டிதர்; ஆங்கிலப் பட்டதாரி. வடமொழிப் புலமையுள்ளவர். சோதிடக் கலையில் வல்லுநர். 'உலகியல் விளக்கம்' கண்ட நவநீத கிருஷ்ணபாரதியாரின் உத்தம மாணுக்கர். சுவாமி விபலானந்தரின் கீழிருந்து, எழுத்துத் தொண்டுபுரிந்தவர். வெகு இளமைக் காலத்திலேயே, வருணைச் சிறப்புக்கொண்ட 'அன்னபூரணி' என்ற நாவலை எழுதியவர். ஆறு பருவங்களையும், ஆறுவிதமான குணங்களுந் தோற்றங்களும் நடைகளும் உணர்ச்சிகளும் உடைய மாதர்களாகப் பாவித்து அவர் பாடியுள்ள பருவ வர்ணனைகள் அழகுமிக்கவை. மனைவி கட்டிக் கொடுத்த சோற்றைவைத்து 'அமிழ்தம்' எனப் பாடிய பாடலும்; வள்ளிக்கொடி, மரவள்ளி, வாழை ஆகிய மூன்றையும் வைத்து அவர் செய்துள்ள கற்பனைப் பாடலும் வாழக்கூடியவை. இவரது 'மாவை முருகன்' ஒரு நல்ல சிறிய நூல். தற்போது இவர் யாழ் - மத்திய கல்லூரியில் ஆசிரியப் பணிபுரிகிறார்.

*

புளிங்கனைய கவிக்கரசன் கம்பனெனுந்தேவன் பண்ணிவைத்த காவியத்தின் பசும்பொன் முடிதரித்து' இளங்குமரித்தமிழ்த்தாய் இறுமாப்போடு வீற்றிருக்கிறாள் என்கிறார் கவிஞர் திலகம் ச. து. யோகியார் அவர்கள். உண்மை. கம்பனெனுந்தேவன் நமக்கு இராமாயணமாகிய அமிர்தவாரிதியை அளித்திருக்கிறான். அதை அழகு சொட்டச் சொட்ட அறிமுகஞ் செய்திருக்கும் கவிஞர் சச்சிதானந்தனின் சொற்பொழிவு, இத்தொகுதியில் நிமிர்ந்து நிற்கின்றது. பேச்சின் முகவுரை மனப்பாட்டுச் செய்யத்தக்க பெற்றியது. கவிதைபோல அமைந்துள்ளது. 'அறமே இழையாய், அழகே மணியாய் அமைந்ததுவே இராமாயண மாலையாம்' என்ற அவரது முடிபுக்கேற்ப, கம்பன்கண்ட இராமனை, தாடகை வதை, முடிதுறந்து செல்லல், இராவண வதம் என்ற மூன்று இடங்களிலும் வைத்து ஆசிரியர் காட்டுகின்றார். தாடகையைக் கொல்ல விசுவாமித்திரர் ஏவும் காட்சியையும், இராமன் தயக்கத்தையும் அவர் கூறியுள்ள முறை நயக்கத்தக்கது. முடிதுறந்த காட்சியையும் இராவண வதத்தையும் இலக்கிய நயம் காட்டும் பகுதியாக ஆசிரியர் அமைத்துள்ளார். 'ஆனையாவுனக்கமைந்தன்' என்ற பாடலில் வரும் 'நல்கின்ன்' 'வள்ளல்' என்ற சொற்களில் அமைந்துள்ள நயத்தையும், 'பெருந்தகை' என்ற சொல்லின் நயத்தையும் அவர் தொட்டு எழுதிய விதம் நன்றாக உள்ளது. தொல்காப்பியர் கூறிய 'மெய்ப்பாடு' கள் இராமாயணத்தில் எவ்வெவ்விடங்களிலே தோன்றுகின்றன என்று மொத்தமாகக் குறிப்பிடும் இடம் அவருக்கு கம்பராமாயணத்திலுள்ள புலமையை புலப்படுத்துகின்றது.

பெரிய புராணம்

பண்டிதர் தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி

ஈழநாட்டிலே பெண் எழுத்தாளர் களும் பேச்சாளர்களும் மிக மிகக் குறைவாயிருந்த காலம் ஒன்றிருந்தது. ஆனால், தற்போது அந்த நிலைமாறி ஓரளவு அபிவிருத்தி ஏற்பட்டுள்ளது. ஆண்களோடு பெண்களும் சரிநிகர் சமானமாகப் போட்டி போடாவிட்டாலும், குறிப்பிடக் கூடிய அளவு பெண் பேச்சாளர் ஈழத்தில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுள் தலைசிறந்த பேச்சாளராகத் தற்காலத்தில் திகழ்பவர் பண்டிதர் தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களாவர். சைவ சித்தாந்தம் நன்கு கைவரப் பெற்று, அதிலும் பட்டம் பெற்றுள்ளார். தங்கம்மா அவர்கள் 'ஆடுகள் குழைதிற்பது' போல் எல்லாவற்றையும் மேலோட்டமாகப் படியாது, தகுந்த நூல்களை ஆழமாகக் கற்றுள்ளார். பெரிய புராணமும் திருக்குறளும் அவரின் உயிர் மூச்சுகள். திருவாசகமும் கம்பராமாயணமும் அவருக்கு 'தண்ணீர்பட்டபாடு.' அவர் சொற்பொழிவாற்றுகையில் தட்டுக் தடங்கலின்றி ஆற்றொழுக்கம் போன்ற நடையில் பேசுவார். சொற்பொழிவினிடையே வரும் பாடல்களை அவர் நல்லமுறையில் கேட்போருக்கு விளங்கும் வண்ணம் பாடுகிறார். இது அவர் சொற்பொழிவுக்கு மெருகூட்டுகிறது. தற்போது, தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்கள் தெல்லிப்பளை யூனியன் கல்லூரியில் ஆசிரியப் பணிபுரிகிறார்.

*

பெரிய புராணம் சைவத்தின் பெருமையை விளக்க எழுந்த புராணமாகையால், அது காப்பியமாகா என்று பலர் நினைக்கிறார்கள். அந்த எண்ணம் பிழையானது என்பதைத் தங்கம்மா அவர்கள் முதலில் நிரூபித்து விட்டு, சேக்கிழார் பெருமான் இயற்றிய காப்பியத்தால் பழைய காலவரலாறுகள் துலக்கமா வதைத் தொட்டுக் காட்டியுள்ளார். பெரிய புராணம் வருணனைகளில், காதற் சிறப்பில், பக்திச்சுவையில், சித்தாந்தக் கருத்தில் உவமை நயத்தில் எங்ஙனம் தலைசிறந்த காவிபமாகத்திகழ்கிறது என்பதைப் பாடல்களின் மூலம் அவர் நன்கு விளக்கியிருக்கிறார். மருத நிலக்காட்சியைப்பாடவந்த கம்பர், 'சேலுண்ட ஓண்கணூரில்', 'தண்டலையில் களாட' என்ற அருமையான பாடல்கள் மூலம் விளக்கஞ் செய்ய, பெரிய புராண ஆசிரியர் சமயநூலுக் கேற்ற விதமாக வயல் வரம்பிலே உள்ள மாமரங்களுக்கூட பங்கயமாகிய ஓமகுண்டலத்தில் பழச்சாறுகிய நெய்யை நீண்ட இலைகளால் பெய்து ஆகுதி செய்கின்றன' எனப்பக்திச் சுவைகொட்ட வருணித்தலைத் தங்கம்மா அவர்கள் காட்டுவது அவரது புலமைக்கு ஒரு சான்றாகும். அப்படியே சுந்தரரும் பரவையாரும் கொண்ட காதலையும் கூட இலக்கிய இன்பத்துக்கூடே தெய்வீக ஒளியைக் காட்டும் சிறப்பாக அவர் நமக்கு அறிமுகம் செய்கிறார். அப்படியே பக்திச்சுவையையும் சித்தாந்தக்கருத்துக்களையும் காட்டிவிட்டு உவமையின் சிறப்புக்கு 'அஞ்செழுத்தும் உணரா அறிவிலோர் நெஞ்சம் என்ன இருண்டது நீலவான்' என்ற இடத்தைக்காட்டியது அருமையாக இருக்கிறது.

சீரூப் புராணம்

ஜே. எம். எம். அப்துல் காதிர்

மட்டக்களப்பின் தென்பாலமைந்த மருதமுனையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர், கோப்பாய் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையிற் பயின்ற ஒரு சில முஸ்லிம்களில் ஒருவராவர். பின்னர் தமிழறிஞர் பலருடன் தொடர்பு கொண்டு தம்முடைய தமிழ் அறிவை விரித்தி செய்துகொண்டார். இவருடைய தமிழ்

இலக்கிய முயற்சிகள் பரந்துவிட்டன. தமிழின் இனிமையைப் பிழிந்து, அதன் வண்ணக் கோலத்தை மரபு நிலையிற் காட்டும் வகையில் இவருடைய எழுத்து நடை அமையும். இவருடைய எழுத்து நடை இஸ்லாமிய எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு வழிகாட்டியாக அமைந்துள்ளதெனச் சொல்லலாம். ஆழ்ந்த தமிழ்ப் பற்றும், மார்க்க பக்தியும் உடையவர். சுழத்தின் பல பாகங்களிலும் ஆசிரியராகப் பணியாற்றி, தற்பொழுது காத்தான்குடி மகாவித்தியாலயத்தின் அதிபராகக் கடமையாற்றுகின்றார். இவற்றுடன் ஆசிரிய சங்கம், கூட்டுறவு இயக்கம், சமூக இயக்கங்கள் ஆகியவற்றிலும் பெரும் பங்குகொண்டுழைத்து வருகின்றார்.

*

இஸ்லாத்தின் வண்ணமிகு ஊடக மொழிகளுள் தமிழும் ஒன்றென நிலைநாட்டிய பெருமை, கலைசேர் இலக்கிய மணி மண்டபமாகத் திகழும் சீரூப் புராணத்தைச் சாரும். தமிழ்ப் புலமையிலே திளைத்து, இஸ்லாமியப் பண்புகளிலே ஊறிய உமறுப் புலவர் தமிழுக்களித்துள்ள சீரூப்புராணம், தமிழின் பெருங்காப்பிய வரிசையில் இடம்பெற்று உயர்ந்தது. 'சீரூ' என்ற அரபுச் சொல்தரும் சிறப்பு அர்த்தத்தை முதலிற் கூறும் அப்துல் காதிர் அவர்கள், சீரூப் புராணம் எவ்வாறு நாற்பயனுங் கொண்டு பெருங்காப்பியமாகத் திகழ்கின்றது என்பதை ஆணித்தரமாக நிறுவுகின்றார். நபி பெருமானாரே தன்னிகரில்லாத் தலைவரை இருக்கிறார் என்று காப்பியத் தலைவரைக் குறித்துச் சொல்லும் இடத்தில் அவருடைய மார்க்க பக்தி மிளிர்கின்றது. இஸ்லாமியத் தூய மரபிலிருந்து வழுவாமல், எவ்வாறு செந்தமிழின் சீரிய இலக்கிய மரபை உமறுப் புலவர் பேணுகின்றார் என்று விளக்கும் இடம் மிகவும் சுவைப்பட அமைந்துள்ளது. 'காக்குதற் குதித்த வள்ளல் காரிகை வடிவைக் கண்ணை நோக்கியும் நோக்காததுபோல' என்ற அடியை, மிதிலையில் அண்ணல் சீதையை நோக்கிய நிகழ்ச்சியின் பின்னணியில் விளக்கியிருப்பதும் நன்றாக அமைந்துள்ளது. இஸ்லாமியரல்லாதோரையும் சீரூப் புராணத்தைப் படிக்கத் தூண்டுவதாக அவர் சொற்பொழிவு அமைந்துள்ளமை சிறப்பம்சமாகும்.

ஸ்ரீ லங்கா சாகித்திய மண்டலத்தின் தலை மகிமையாளர் என்ற கௌரவத்தினைப் பெற்ற ஒரே ஒரு தமிழர் வித்துவான் F.X. C. நடராசா அவர்களாவார். 'மட்டக்களப்பு மால்மியம்' என்ற தமது நூலுக்குச் சாகித்திய மண்டலப் பரிசும் பெற்றவர். பழந்தமிழ் நூல்களைச் சேர்த்து வைத்திருக்கும் இவர், 'ஈழமுந் தமிழும்' என்னும் கைநூலில் ஈழத்திற் பிரசுரமான நூல்களின் விபரங்களைத் தந்துள்ளார். மட்டக்களப்பு நாட்டுப் பாடல்கள், எண்ணெய்ச் சிந்து, கண்ணகி

வழக்குரை ஆகியன இவர் பதிப்பித்த நூல்களாகும். இலங்கையின் சரித்திரத்தை போர்த்துக்கீசர் காலம், ஒல்லாந்தர் காலம், ஆங்கிலேயர் காலம் என மூன்று பிரிவாக எழுதியுள்ளார். இலக்கணத்தில் தேர்ந்த ஞானமுள்ளவர். கிழக்கிலங்கையை வசிப்பிடமாகக் கொண்டு மரபு தழுவிய இலக்கிய உணர்ச்சியை வளர்த்து வருகின்றார். கிழக்கு மாகாணத்திலுள்ள பல்வேறு ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலைகளிற் பணிபுரிந்து, தற்பொழுது தம்மொழி அலுவலகத்திற் பணியாற்றுகின்றார். கிழக்கிலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தலைவராக அமர்ந்து, கிழக்கிலங்கையில் இலக்கிய விழிப்பினை ஆற்றுப்படுத்துகின்றார்.

*

தமிழறிஞரான F.X.C. நடராசா அவர்கள் வீரமாமுனிவர் யாத்த தேம்பாவணி என்னுங் காப்பியம் தமிழ்க் கண்ணிக்குச் சூட்டிய மாலை எனத் தொட்டுக் காட்டி, வீரமாமுனிவர் பிறப்பால் இத்தாவியராயினும், நடையிலே, உடையிலே, பண்பாட்டிலே அவர் தமிழராவாரெனச் சொல்லி, அவர் தமிழுக்குச் செய்த தொண்டை விளக்கமாகக் கூறியுள்ளார். அவர் எழுதிய திருக்காவலூர்க் கலம்பகத்தில் ஆசிரியருக்குள்ள ஈடுபாடு காரணமாக, அதை அறிமுகஞ் செய்துவைத்து, 'அம்மாணை' என்ற பகுதியை விளக்கியுள்ளார். 'அம்மாணை' என்பதற்குரிய பொருள் பலருக்குத் தெரிவதில்லை என்பதும் உண்மையே. அதையும் அறிந்துகொள்வது வேண்டப்படுவதே. வீரமாமுனிவர் தேம்பாவணியைப் பாடுவதற்கு முன்னர் தமிழிலுள்ள அநேக நூல்களைக் கற்றுணர்ந்தார் என்பதையும், தேம்பாவணி என்ற சொல்லின் கருத்தையும் விளக்கி, மிக இறுக்கமான ஒரு பந்தியிலேயே காவியத்தை அறிமுகஞ் செய்துள்ளார். வீரமாமுனிவர் எவ்வாறு மகிழ்ச்சியான காட்சிகளையுந் துக்கமான காட்சிகளையும் ஈடுபாட்டுடன் விவரித்துள்ளார் என்பதற்குச் சில பாடல்களை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இரு வேறுபட்ட பாத்திரங்களைச் சித்திரிக்கும்பொழுது, 'தாமஞ் சூடிய தூய்துகில் ஏந்துபு தாமஞ் சூடிய தாரொடு பூண்மலி காமஞ் சூடிய காந்தரி' என்று ஒருத்தியை வர்ணித்துள்ளமையைக் காட்டி, மற்றவளை, 'கூலுருக் கோலில் ஊன்றிக் குலுங்கிய சென்னி சூட்டி' என நேர் எதிர் மாறாக வர்ணித்துள்ளமையை விளக்கியுள்ளார்.

இரட்சணிய யாத்திரிகம்

கே. ஈ. மதியாபரணம், M. A.

மா

னிப்பாயைச் சேர்ந்த கட்டுடை வாசியாகிய மதியாபரணம் அவர்கள் வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிற் கல்வி பயின்று இலண்டன் பல்கலைக் கழகத்து பீ. ஏ. பரீட்சையிற் சித்தியெய்தியவர். அதன் பின் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ் எம். ஏ. பட்டம் பெற்றார். தமிழ்ப் பேரறிஞர் கா.

சுப்பிரமணிய பிள்ளையிடம் பல ஆண்டுகள் தமிழையும், சைவ நூல்களில் சிவவற்றையும் படித்து முடித்தபின் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ் விரிவுரையாளரும், இலக்கணக் கல்லுமான கந்தசாமிப்பிள்ளையிடம் பல இலக்கண நூல்களை முறைப்படி கற்றுத்தேறினர். அதன் பின்னர் வித்துவசிரோமணி சி. கணேசையர் அவர்களிடம் பதிற்றுப்பத்து முழுவதையும் பாடங்கேட்டார். அமெரிக்க மிஷனைச் சேர்ந்த இவர், திருவாசகத்தைப் பற்றிச் சொற்பொழிவாற்றக் கேட்ட சைவ அறிஞர் பலரே வியந்து புகழ்ந்தனர். கணேசையர் நினைவு மலர், தமிழ் விழாமலர் முதலிய சிறந்த மலர்களிலே இவரது ஆராய்ச்சிக்கட்டுரைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. 38 ஆண்டுகளாக ஆசிரியப் பணி புரியும் இவர் தற்பொழுது யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் தலைமைத் தமிழாசிரியராகப் பணி புரிகின்றார்.

★

இரட்சணிய யாத்திரிகத்தின் ஆசிரியரான கிருஷ்ண பிள்ளையின் வாழ்க்கை வரலாற்றை, மதியாபரணம் அவர்கள் ஆரம்பத்தில் விரிவாகக் கூறுகின்றார். 'வயிற்றுப் பிழைப்பிற்காகவே பலர் கிறிஸ்தவ மதத்தை மேற்கொண்டனர்' எனச் சிலர் சொல்லி வரும் பழியைத் துடைத்து, வைஷ்ணவத்தில் வைராக்கியம் பெற்றவரான கிருஷ்ணபிள்ளை, எவ்வாறு இரட்சிப்பை நாடியே, கிறிஸ்துவை இரட்சகராக ஏற்றார் என்பதை மிகவும் தெளிவாகவும், விரிவாகவும் கூறியுள்ளார். 'அவர்கள் பட்சத்தோடும் அன்போடும் போதிக்கிற அருமையான வார்த்தை'கள் எனக் கிருஷ்ணபிள்ளை எழுதிய உரைப்பகுதியைக் காட்டி இதனை மெய்ப்பிக்கின்றார், ஆங்கில நூலொன்றை முதநூலாகக் கொண்டு எழுந்த முதலாவது பெருங்காப்பியம் 'இரட்சணிய யாத்திரிகம்' ஆகும். இருப்பினும்; கம்பராமயணத்தினைபோல், எவ்வாறு நூலாசிரியர் கம்பனையும் விஞ்சுகிறார் என்பதைக் காட்டியுள்ளார். இறுதிப் பகுதி, மதியாபரணம் அவர்களுக்குச் சைவ நூல்களிலுள்ள ஈடுபாட்டைப் புலப்படுத்துவதுடன், நூல்களை ஒப்பு நோக்கி வாசிக்கும் ஆற்றலையும் காட்டி நிற்கின்றது.

தமிழ்க் காப்பியங்கள்

நூல் இயற்றப்படுதலும், பயிலப்படுதலும் பயன் குறித்தாம். 'அறம் பொருள் இன்பம் வீடடைதல் நூற்பயனே' என இப்பயனை விளக்கினர். 'அகத்திணைக் கண் இன்பமும், புறத்திணைக்கண் ஒழிந்த மூன்று பொருளும் உணர்த்துப்'ரென்பர். நால்வகைப் பயனையுந் துய்க்க, ஒரு சேரத் திரட்டித் தருவது காப்பியமாகும். அத்தகைய காப்பியங்களைப் பற்றி - அவற்றின் சிறப்பியல்புகளைப் பற்றிப் பேச அறிஞர்கள் பலர் இங்கு குழுவியிருக்கிறார்கள். ஐம்பெருங் காப்பியங்களுடன், பின்னர் தென்புலம் புகுந்த மதங்களின் சார்பாக எழுந்த புதிய காப்பியங்கள் சிலவற்றைப் பற்றியும் அறிஞர்கள் பேசவிருக்கிறார்கள். 'ஐம்பெருங் காப்பியங்களிலே சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் காப்பியங்களுள், ஒன்று தவிர்ந்த ஏனையன பெருங் காப்பியத்தின் இலக்கணத்தின்பாற்படாதனவாயிருக்கும் பொழுது, சமயங்கள் சார்ந்து எழுந்த புதிய காப்பியங்களையும் பெருங் காப்பியவரிசையிற் சேர்க்கலாமா' எனச் சிலர் கடாவுதல் சாலும். நன்னூலுக்கு மயிலைநாதர் இயற்றிய உரையிலேதான் முதன் முதலாக 'ஐம்பெருங் காப்பியம்' என்ற சொற்றொடர் காணப்படுகின்றது. 'பஞ்ச காப்பியம்' என்னும் சொற்றொடர் தமிழ்த் தூது என்ற பிரபந்தத்திற் காணப்படுகின்றது. இத்தொகுப்பு நடைபெற்ற பின்னர் தோன்றிய காப்பியங்கள் பெருங்காப்பிய வரிசையிற் சேரமாட்டாவா? பெருங் காப்பிய வரிசையில் எண்ணப்படத்தக்க காப்பியங்களை இயற்றவல்ல புலவர் பெருமக்கள் பிற்காலத்திலே தோன்றவில்லையா? இவற்றிற்குப் பதில் அளிக்கும் முகமாக, தாம் எடுத்துக்கொண்ட காப்பியம் எத்தகைய சிறப்புக்களுடையதாகத் திகழ்கின்றது, அச்சிறப்புக்கள் எவ்வாறு அக்காப்பியத்திற்குப் பெருங்காப்பிய வரிசையில் தக்கதோர் இடந்தேடிக்கொடுத்துள்ளன என்பனவற்றை நிறுவுதல் இங்கு குழுவியுள்ள அறிஞர்களுடைய கடமையாகும். அவர்களுடைய சொற்பொழிவுகளுக்கு முன்னுரையாக, தமிழ்க்

காப்பியத்திற்கான இயல்புகள் குறித்துச் சிலவற்றைச் சொல்லவே ஈண்டு விழைந்தோம்.

‘காப்பியம்’ என்னுஞ் சொல்லை, காப்பு - இயம் எனப் பிரித்து அதற்குத் தமிழ் அர்த்தம் ஏற்றுவோரும் நம் மத்தியில் உளர். தமிழுக்கு ஏற்றங் கொடுக்கவல்ல எத்தனையோ பெருமைகள் இருக்கத் தக்கனவாக, இத்தகைய போலியான சொல்லாராய்ச்சியில் ஈடுபடுதல் தகாது என்பது காலஞ்சென்ற தமிழ்ப் பேராசிரியர் ஒருவரின் கருத்தாகும். ‘கவி - கவிதல் (பல பொருளும் ஒரு வழி) திரண்டிருத்தல் எனத் தொழிற் பெயராய், அது பின் தொழிலாகு பெயராய் எல்லாப் பொருளுந் தன்னிடத்தே திரண்டிருக்கப் பெற்ற புலவனைக் குறித்தது; அது செய்யப்படு பொருளுணர்த்தும் ‘அம்’ விசுதி பெற்றுக் கவியாற் செய்யப்பட்டது என்னும் பொருளுடைய ‘காவியம்’ என்றாயிற்று என இலக்கணங் கூறித் தமிழ்ப் பெயராகவே காவியம் என்பதைக் கொள்ளுதல் சாலுமா? கவியாற் செய்யப்பட்ட எல்லாம் காவியமாகுமென்ப பரந்த அளவிற் பொருள் கொள்ளுவோமாயின், காப்பியத்திற்கான இலக்கணத்தைக் குறிப்பாகச் சொல்லுதல் இயலாததாகி விடும். ‘ஏன்இயலாது? தொல்காப்பியத்தில் காப்பிய இலக்கணம் சொல்லப்படவில்லையா?’ என மறுத்துரைக்கும் கட்டுியமுண்டு. அவர்கள்,

இழுமென் மொழியான் விழுமியது நுவலலினும்
பரந்த மொழியா னடிநீமிர்ந் தொழுகினுந்
தோலென மொழிவர் தொன்மொழிப் புலவர்

எனத் தொல்காப்பியச் செய்யுள் இயலில் இடம்பெறும் நூற்பாவை ஆதாரமாகக் கொள்ளுவார்கள். இதன்கண்ணுள்ள ‘இழுமென் மொழியான் விழுமியது நுவலல்’ என்ற தொடரில், மெல் என்ற சொல்லான் அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் விழுப்பொருள் பயப்பச் செய்வன, எனப் பேராசிரியர் உரை கூறியுள்ளார். எனவே, புலவனுக்கு அதிக கட்டுப்பாடுகள் விதிக்காது, காப்பியம் யாத்துத் தருவதற்கு இவ்வாறு ஆற்றுப்படுத்தியமை திருப்தியான இலக்கணமாகுமென்பது அவர்களுடைய கருத்தாகும். ‘காப்பிய வாசனை கலந்தவை சொல்லி’ என்று பெருங்கதையிலும், ‘கருவ தங்கொன் றுண்டோ காப்பியக் கவிகள் காம’ எனச் சீவக சிந்தாமணியிலும், ‘நாடகக் காப்பிய நன்னூல் நுனிப்போர்’ என மணிமேகலையிலும் ‘காப்பியம்’ என்னும் சொல் பயிலப்பட்டமையைச் சுட்டிக்காட்டி, ‘முந்து நூல்களில்... சொற்றொடர் நிலை, பொருட்டொடர்நிலை யென்னும் தொடர் நிலைச் செய்யுட்கும் காப்பியமென்று பெயர் கூறுதலும் ஆசிரியர் கருத்தெனவுணர்க’ என அடியார்க்கு நல்லார் உரைப்

பாயிரப் பகுதியிற் குறித்துள்ளமை இக்கட்சியை வலுப்படுத்து
கின்றது.

கவியாற் செய்யப்பட்டன எல்லாம் காப்பியங்களாகிவிட
மாட்டா என்கிற உண்மையை, 'கவியாற் பாடப்பட்டனவெல்
லாம் காப்பியமன்றோ? பொருட்டொடர் நிலையைக் காவிய
மென்ற தென்னை எனின், சேற்றுள் தோன்றுவதெல்லாம் பங்
கயமென்ற பெயரைப் பெறுமெனினும் அப்பெயர் தாமரை
யொன்றற்கே யுரியதாம்' எனத் தண்டியலங்கார உரையாகிரி
யர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

தண்டியலங்காரத்திலேதான் பெருங் காப்பியத்திற்கான
இலக்கணங் கூறப்பட்டுள்ளது. தண்டியலங்காரம் வடமொழி
இலக்கண நூலை முதலாலாகக் கொண்டு இயற்றப்பட்டது.
எனவே, வடமொழி இலக்கிய - இலக்கணக் கருத்துக்கள் அதன்
கண் விரவியிருத்தல் இயல்பானதாகும்.

பல்லுயிரும் பலவுலகும் படைத்தளித்துத் துடைக்கினுமோர்
எல்லையறு பரம்பொருள்முன் இருந்தபடி இருப்பதுபோல்
கன்னடமுங் களிதெலுங்குங் கவினமலையா ளமுந்துருவும்
உன்னுதாத் துதித்தெழுந்தே ஒன்றுபல ஆயிடினும்
ஆரியம்போ லுலகவழக் கழிந்தொழிந்து சிதையாவுன்
சீர்ளமைத் திறம்வியந்து செயல்மறந்து வாழ்த்துதுமே

என நாம் தமிழின் தொன்மை குறித்தும், அமரத்துவங் குறித்
தும் களிப்பெய்தும் அதேவேளையில், வட மொழியிலுள்ள அலங்
கார சாத்திரத்தின் வசப்பட்ட தமிழ், அதற்கிசைவான புதிய
நெறிகளையும் இணைத்துக் கொண்டது என்னும் வரலாற்று உண்
மையை மறத்தலாகாது. புராணம், காவியம் ஆகிய கருத்துக்
கள் வடபுலத்திலிருந்துதான் தமிழகம் புகுந்தன. அக்கருத்
துக்களுடன் வந்த 'காவ்ய' என்ற வடசொல், இன்று தமிழிற்
காப்பியமாகப் பயிலப்படுகின்றது. 'வடசொற் கிளவி வடவெ
ழுத் தொரிஇ, எழுத்திதாடு புணர்ந்த சொல்லாகும்மே' என்ற
தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற்கு இசைவாக, 'காப்பியம்' என்
னும் வடமொழிப் பெயர் நிலவலாயிற்று என அடியார்க்கு நல்
லாரும் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றார்.

காப்பியத்தைக் கவி இயற்றுகிறான். 'தான் எடுத்துக்கொண்ட
பொருளைச் சாதுர்யத்தால் வருணித்தக் கூற வல்லவன்' எனக்
கவிக்குப் பொருள் கொள்ளலாம். இந்தச் சாதுர்யம் நால்வகை
வன்மையுடன் அமையும். இந்நால்வகை வன்மைகளைப் பெற்ற
கவிகளின் இயல்புகளை யாப்பருங்கல விருத்தியுரைகாரர் விளக்கிப்
போந்துள்ளார்.

எடுத்த பொருளும், அடுத்த சொல்லும், தொகுத்ததொடையும் வழுவாமல் விரைந்து பாட வல்லவன் ஆசுகனியாவன். சொல்லளமும், பொருட் பெருமையுமுடையதாகவும்; தொடையும் தொடை விகற்பமும் நெருங்கியதாகவும், உருவகம் முதலிய அலங்காரங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு ஒசை நயமுடைய ஒலிகடல் அமுதப் பாக்களைப் பாடவல்லவன் மதுரகனியாவன். மாலை, மாற்று முதலான அருங்கவினைப் பாடுந்திறனுடையவன் சித்திரகனியாவன். அவனை அருங்கவி என்றும் அழைப்பர். மும்மணிக் கோவையும், பன்மணி மாலையும், கலி வெண்பாவும், மடலுச்சி முதலாகிய நெடும்பாட்டும், கோவையும், பாசண்டமும், கூத்தும், வீருத்தமும், கதை முதலாகிய செய்யுளும், இயல்-இசை-நாடகங்களோடும் பொருந்தப் பாடும் பெருங்கவிஞனே வித்தாரக் கவிஞனாவன். இந்நால்வகை வன்மையும் ஒருசேர அமையப்பெற்ற கவியே காவியஞ்சமைக்கும் பெற்றியனாவன்.

காவியச் செய்யுள்கள் முத்தகம், குளகம், தொகை நிலை, தொடர்நிலை என நால்வகைப்படும். தனியே நின்று ஒருபொருள் பயந்து முற்றுப்பெறுதல் முத்தகமாகும். ஒரு வினையை உள்ளடக்கி, பல பாட்டாய் முடிதல் குளகமாகும். கதைத் தொடர் பின்றிக் கருதிய பொருள்பற்றி ஒருவனால் இயற்றப்பெற்றுப் பல பாடல்களால் வருவனவும்; பொருளாலும், இடத்தாலும், காலத்தாலும், தொழிலாலும், பாட்டாலும் தொகுத்து வருவனவும் தொகைநிலைச் செய்யுள் வகைத்து. தொடர்நிலைச் செய்யுள் சொற்றொடர் நிலை, பொருட்டொடர் நிலை என இருவகைத்து. இவற்றுள் பொருட்டொடர் நிலை செய்யுளே காப்பியஞ்சார்ந்தது.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை வைத்துப் பார்க்கும்பொழுது, 'காப்பியம்' என்ற சொல், பிற்காலத்தில், வடமொழிச் செல்வாக்கினாலே தமிழிற் புகுந்தது என்று கொள்ளாதலே பொருந்தும். அதற்கு முன்னர், தொல்காப்பியர் காலத்தில், 'தொடர்நிலைச் செய்யுள்' என்னுந் தொடர் பயிலப்பட்டு வந்தது 'பொருட்டொடர்நிலைச் செய்யுள்' என்பது நீண்ட சொற்றொடராக அமைந்தமையினாலும், உறுதியற்றுப் பொதுவாகப் பொருள் குறித்தமையினாலும், இது வழக்கிலிருந்து விழ, காப்பியம் என்னுஞ் சொல் வழக்கில் நிலைபெறுவதாயிற்று.

தொடர்நிலைச் செய்யுள் மூன்று வகைத்து. அவை, பொருள் மட்டுந் தொடர்ந்து, கதை தழுவாது வருந் தொடர்நிலைச் செய்யுள்; பொருள் தொடர்ந்து, கதை தழுவி வருவனவற்றுள், அறம் - பொருள் - இன்பம் - வீடு என்னும் நான்கிற் சிலவற்றையே பயனாக உடைய தொடர்நிலைச் செய்யுள்; பொரு

ஞந் தொடர்ந்து, கதையுந் தழுவி, அறம் - பொருள் - இன்பம் - வீடு என நாற்பொருளும் பயனாக உடைய தொடர்நிலைச் செய்யுளென வகுக்கப் பெறும். முதல் வகையிற் பத்துப்பாட்டும், பொருள் தொடர்புடைய பிரபந்தங்களும் அடங்கும். இரண்டாம் வகையில், சிறு காப்பியங்களும், புராணங்களும் அடங்கும். பெருங்காப்பியங்கள் மூன்றாந் திறத்தைச் சார்ந்தனவாம். பெருங் காப்பியத்தை முடிபொருட்டொடர் நிலைச் செய்யுளெனச் சிறப்பாக அழைக்கலாம். வடமொழியில் அது மகா காவியமென வழங்கும்.

பெருங்காப்பியத்திற்கான தெளிவான இலக்கணம் தண்டியலங்காரத்தின்கண் மட்டுமே காணப்படுகின்றது. இதுவடமொழி நூலொன்றை முதலூலாகக் கொண்டு எழுந்தது என்பதை ஏலவே குறித்தோம். அவ்விலக்கணம் வருமாறு அமைகின்றது:

பெருங்காப்பிய நிலை பேசங் காலை
 வாழ்த்து வணக்கம் வருபொரு ளீவற்றி னொன்று
 ஏற்புடைத் தாகி முன்வர இயன்று
 நாற்பொருள் பயக்கும் நடைநெறித்தாகி
 மலைகடல் நாடு வளநகர் பருவம்
 இரு கடர்த் தோற்ற மென்று இணையன புனைந்து
 நன்மணம் புணர்தல் பொன்முடி கவித்தல்
 பூம்பொழில் நுகர்தல் புனல்வினையடல்
 தேம்பிழி மதுக்களி சிறுவரைப் பெறுதல்
 புலவியிற் புலத்தல் கலவியிற் களித்த லென்று
 இன்னன புனைந்த நன்னடைத் தாகி
 மந்திரக் தூது செலவிகல் வென்றி
 சந்தியிற் றெடர்ந்து சருக்கம் இலம்பகம்
 பரிச்சேதம் என்னும் பாண்மையில் விளங்கி
 நெருங்கிய சுவையும் பாவமும் வீரும்பக்
 கற்றோர் புணையும் பெற்றிய தென்ப.

பெருங்காப்பியத்தின் நூன் முகத்தில் வாழ்த்து, வணக்கம், வருபொருளுரைத்தல் என்னும் மூவகை மங்கலத்துள் ஒன்று ஏற்புடைத்தாகி வரப்பெறும். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கினையும் பயக்கும் ஒழுகலாறுடையதாய் நூற்பயன் அமையும். மலை வருணனை, கடல் வருணனை, நாட்டு வருணனை, நகர் வருணனை, பருவ வருணனை, சூரியோதய வருணனை, சந்திரோதய வருணனை, என இன்னோரென்ன வருணனைகள் நூலிற் காணப்படும் வருணனைகளாக அமையப்பெறும். நூலின் பொருளாக, தன்னோடு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதானைத் தலைவனாகக் கொண்டு, அவனுடைய திருமணம், அவன் மகளிரொடு

பூஞ்சோலையில் இன்புறுதல், அவரோடு புனல் விளையாடுதல், உண்டாடுதல், களியாடுதல், ஊடலின் முதிர்ச்சியிற் கூடி முயங்கப் பெறுதல், கூடற் கலவியல் இன்பம் பெறுதல், புத்திரப்பேறு அடைதல் முதலிய இன்றோரன்ன கருமச் சிறப்புக்கள் புகழ்ந்து தொடுக்கப்பட்ட நல்லொழுக்க முடையதாகவும்; அவன் முடிபுனைந்து ஓச்சுதல், மந்திராலோசனை புரிதல், தூது விடுதல், படை யெடுத்துச் செல்லுதல், சமர் செய்தல், வெற்றி பெறுதல் ஆகியனவுடையதாகவும் அமையும். எனவே, நூலின் பொருளாக ஒப்பற்ற தலைவனுடைய அக வாழ்க்கையும், புற வாழ்க்கையும் அடங்குகின்றன. இவை நாடகவுறுப்பாகிய சந்திபோவத் தொடர்புபட்டு, சருக்கம் - இலம்பகம் - பரிச்சேதமென்ற பாகுபாட்டால் விளக்க முடையதாகவும், சவைகளையும் மெய்ப்பாட்டுக் குறிப்பையும் கொண்டதாகவும், எல்லோரும் விரும்பும் வண்ணம் கற்று வல்ல புலவரால் இயற்றப்பட்டதாகவும் நூலின் அமைப்புப் பொலிவு பெறும்.

இவ்விலக்கணத்திலுள்ள உள்ளுறுப்புக்கள் சிலவற்றை மேலும் விளக்குதல் பொருத்தமுடையதாகும்.

நூன்முகத்தில் இடம் பெறும் வணக்கம், வழிபடு கடவுள் வணக்கம், ஏற்புடை கடவுள் வணக்கம் என இருவகைப்படும். நூலிலமையவேண்டிய வருணனைகளுள் இடம்பெறும் பருவம் பெரும் பொழுதுகளையுஞ் சிறுபொழுதுகளையுங் குறிக்கும். பெரும் பொழுதுகளாவன: சித்திரைத் திங்கள் முதலாக இரண்டிரண்டு மாதங்களைக் கொண்டு பூர்த்தியாகும் இளவேனில், முதுவேனில், கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி என்பனவாம். சிறுபொழுதுகள் மாலை, யாமம், வைகறை, காலை, நண்பகல் என ஐந்தென்பர். ஏற்பாடு என்பதையுஞ் சேர்த்து ஆறு சிறுபொழுதுகளாக பதினெட்டு வகை வருணனைகளுக்குக் கணக்குக் காட்டுவோரும் உளர். 'இனயன்' எனத் தொகுக்காமல் விடப்பட்டவற்றில் ஆற்று வருணனை, தீர்த்த வருணனை, சூரியன் சாய்தல், சந்திரன் சாய்தல் ஆகிய வருணனைகள் அடங்கும். நூலின் அமைப்பாகச் சொல்லப்பட்ட சந்தியாவது, நாடகவுறுப்பாகிய கதை அமைப்பைக் குறிக்கும். முகம், பிரதிமுகம், கருப்பம், விளைவு, துய்த்தல் எனக் கதை அமைப்பு ஐந்து வகைப்படும். உழவினாற் சமைக்கப்பட்ட பூழியுள் இட்ட வித்து பருவஞ்செய்து முளைத்ததற்கு ஒப்பானது முகம். அவ்வாறு முளைத்தல் முதலாய் இலை தோன்றி நாற்றாய் முடிவது போல்வது பிரதிமுகம். அந்நாற்று முதலாய்க் கருவிருந்து பெருகித் தன்னுள் பொதிந்து கருப்பமுற்றி நிற்பது போல்வது கருப்பம். கருப்ப முதலாய் விரிந்து கதிர் திரண்டிட்டுக் காய்தாழ்ந்து முற்றி விளைந்து முடிவது போல்வது விளைவு. விளைந்த பொருளை அறுத்துக் கடைவிட்டுத் தூற்றிப் பொலிசெய்து உண்ட

மகிழ்வது போல்வது துய்த்தல். சுவை என்னும் பகுதியில் எட்டுச் சுவைகள் இடம்பெறும். உவகை, பெருமிதம், அமுசை, வியப்பு, நகை, அச்சம், இளிவரல், வெகுளி என்பனவே அவ்வெட்டுச் சுவைகளாம். வடமொழியில் வழங்கப்பெறும் நவரசத்திலுள்ள 'சாந்திரச'த்தை 'சமநிலை'ச் சுவையெனக் கொண்டு ஒன்பான் சுவையென உரைப்பாருமுள். சமநிலைபுறத்தார்க்குப் புலனாவதன் ருதலின் அதனை விலக்கிக்கூறுதல் பொருந்தும். பாவம் மெய்ப்பாடுகளின் வெளிப்பாட்டைக் குறிக்கும். உவகை முதலான சுவையுணர்வு பிறக்கும்பொழுது உடலிலே தோன்றும் மயிர்சிலிர்த்தல், வியர்த்தல், கண்ணீர் துளிர்ந்தல், அசைவின்றி நிற்கல், நடுங்குதல், நிறம் வேறுபடுதல், குரல் மாறுபடுதல் முதலியன மெய்ப்பாடுகளின் வெளிப்பாடுகளாம்.

காப்பியங்களுக்கு சொற்பொருள் தொகுதி உடலாகவும், தொனிப்பொருள் உயிராகவும், அணிகள் அலங்காரமாகவும் அமையும்.

காப்பியத்தின் உடலாய் அமையும் சொற்களைச் செஞ்சொல், இலக்கணச்சொல், தாற்பரியச் சொல் என மூன்று வகைப்படுத்தலாம். வட நூலார் இவற்றை முறையே வாசகம், லக்ஷகம், வியஞ்சகமெனக் கூறுவர். இச்சொல் இப்பொருள் உணர்த்துக என்னும் குறிப்புடையதாக உலக வழக்கிலும், நிகண்டு முதலிய நூல்களிலும் வழங்குஞ் சொல்லே செஞ்சொல்லாகும். செம்பொருளுக்குப் பொருத்தமில்லாத விடத்து, அப்பொருளின் தொடர்புடைய பிறிதொரு பொருளை உணர்த்துஞ் சொல் இலக்கணச் சொல்லாகும். உபசார வழக்காக வருவனவும், ஆகுபெயர்களும் இவ்விலக்கணச் சொற்களில் அடங்கும். செம்பொருளுக்குப் பொருத்தமுள்ள இடத்தும், புலவன் தான் கருதிய பிறிதொரு பொருளை உணர்த்தத் தாற்பரியச் சொற்களைக் கையாளுகின்றான்.

தொனிப்பொருளே காப்பியத்திற்கு உயிராக அமைந்தது. 'நனைய காஞ்சிச் சீனைய சிறுமீன் யாணருள்' என்பதைத் தொனிப்பொருட் சிறப்பிற்கு உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். காஞ்சியாகிய பூவும், சிறுமீனாகிய புலாலும் ஒக்க விளையும் ஊரன் என்பது செம்மொழிப் பொருளாகும். 'பொது மகளிரைப்போல குலமகளிரையும் கொண்டொழுகுபான்' என்பது கவி கருதிய தொனிப் பொருளாகும். இச் சிறப்பான தொனிப்பொருள் சங்ககாலத்தொட்டுத் தமிழிற் பயிலப்பட்டு வருகின்றது. இவை, அகப்பாட்டில் இறைச்சிப் பொருள் பற்றியும், பத்திப் பாடல்களில் உள்ளுறைப் பொருள் பற்றியும் மேலுங் கவி கருதிய வேறு பல உள்ளுறைப் பொருள்பற்றியும், தொனிப்பொருள் வருவன

வாம். செம்பொருளிற் சிறந்த தொனிப்பொருளை யுடையதே மேலான காப்பியமாகும். ஏனையன நடுத்தரம்; கீழ்த்தரம் என்ற பகுப்புகளுக்குள் அடங்குவன.

அலங்காரமாக அமையும் அணி, சொல்லணி பொருளணி என இருவகைத்து. அவற்றுட் பொருளணி காப்பியத்தின் அலங்காரத்திற்கு வேண்டற்படுவதாகும். பொருளணி உவமையணி முதல் ஏதுவணியிறுதியாக நூற்றுக்குமதிகமென்பர். தொல்காப்பியம் உவமையணி ஒன்றினையே கூறியது. பேராசிரியர் எடுத்துக்காட்டும் ஓர் இலக்கணச் சூத்திரத்தில் தன்மை, உவமை, உருவகம், தீவகம், பின்வருநிலை, முன்னவிலக்கு, வேற்றுப் பொருள் வைப்பு, வேற்றுமை ஆகிய எட்டு அணிகள் சொல்லப்பட்டன. முன்னர் சிலவாகச் சொல்லப்பட்ட அணிகள், பின்னர் தொகையிற் பெருகின. இதற்குக் காரணமென்னவெனில், இலக்கியத்தின் அழகுகளைத் தனித்தனி எடுத்து ஆராய்ந்த இலக்கணகாரர் இவற்றைப் பெருக்கிக்கொண்டே வந்தனர் என்க; பெருங்காப்பியத்திற்கு இலக்கணம் வகுத்துள்ள தண்டியலங்காரத்தில் முப்பத்தைந்து வகை அணிகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

காப்பியங்களின் இயல்புகளை இதுவரையிற் பார்த்தோம். 'காப்பியங்கள்' என்றதும் பெருங்காப்பியங்கள் ஐந்தின் நினைவே முதலில் ஏற்படுதல் மிக இயல்பானதாகும். ஐம்பெருங் காப்பியங்களைக் குறித்தும் இங்கு அறிஞர்கள் சொற்பெருக்காற்றுவார்கள். பிறிதொரு காரணம்பற்றி, ஐம்பெருங்காப்பியங்களைப் பற்றி இங்கு ஒரு குறிப்புச் சொல்லவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுள்ளது.

தமிழுக்குத் தனியே செம்மைசால் ஓர் இலக்கிய மரபு இருந்த போதிலும், பிற்காலத்தில், வடநூல் மரபைப் பின்பற்றி யாப்பும், அணியிலக்கணமும் அமைக்கப்பட்டன. வடமொழியில் 'பஞ்ச காவிய'த் தொகுதி ஒன்று உண்டு. நைடதம், கிராதார் சுனீயம், ரகுவம்சம், குமாரசம்பவம், சிகபாலவதம் ஆகிய நூல்கள் இத்தொகுப்பில் அடங்கும். இவ்வழக்காற்றைப் பின்பற்றியே, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, குண்டலகேசி, வளையாபதி, சீவகசிந்தாமணி ஆகியவற்றை ஐம்பெருங் காப்பியங்கள் என அழைக்கலாயினர். தண்டியலங்காரத்தின் பெருங்காப்பிய இலக்கணத்திற்கு இசைவாக இக்காப்பியங்கள் அமைந்துள்ளனவா என்று விசாரணை செய்தல் சுவையான ஆராய்ச்சியாகும். சிலப்பதிகாரம் அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்றையும் பரக்கக் கூறினும், வீட்டுப் பயன் விடுபட்டதால் அது பெருங்காப்பியமாக மாட்டாதெனக் கூறுவர். பௌத்த மதப் பிரசாரத்தை நோக்காகக்கொண்ட மணிமேகலை அறமும் இன்பமும் மட்டுமே சொல்லிப்போந்ததால் அது பெருங்காப்பியமாகா

தெனவுங் கூறுவர். குண்டலகேசி, வளையாபதி ஆகிய காப்பியங்கள் முழுமையாக நமக்குக் கிடைக்கவில்லை குண்டலகேசியை யாப்பருங்கல விருத்தியுரையாசிரியர் தருக்க நூல்களுள் ஒன்றாகக் கணித்தனர். வாத நூலைத் தனியாகச் சொல்வதிலும் பார்க்க, கதைத் தொடர்ச்சியுடன் அமைத்தல் படிப்போர்க்குச் சுவையூட்டவல்லதாக அமையலாம் என்ற எண்ணத்தில் எழுந்த குண்டலகேசி பெருங்காப்பியமாகாது என்றுங் கூறுவர். இது காரணம் பற்றியே வளையாபதியும் பெருங்காப்பியமாக மாட்டாது. சமணத்தின் சிலம்பும், பௌத்தத்தின் மேகலையும் நின்று நிலவுகின்றன. ஆனால், சமய விவாதங்களையே அடிநாதமாகக் கொண்டெழுந்த பௌத்தத்தின் குண்டலகேசியும், சமணத்தின் வளையாபதியும் அழிந்தொழிந்தன. பெருங்காப்பிய வரிசையிற் சொல்லப்பட்ட சீவகசிந்தாமணி மட்டுமே தலைமைக் காப்பியமாகத் திகழ்கின்றது. விருத்தயாப்பில் முதலாக இயற்றப்பட்ட காப்பியமாக அமைந்து, வேறு காப்பியங்கள் அதனைப் பின்பற்றித் தோன்றுவதற்கு அது ஒரு வழிகாட்டியாகவும் அமைந்தது. அத்துடன் பெருங்காப்பிய இயல்புகள் பொருந்தியும் பொலிவுறுகின்றது. ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் மணிமேகலையையும் வளையாபதியையும் நீக்கிப் பெருங்கதையையும், சூளாமணியையும் ஐம்பெருங் காப்பிய வரிசையிற் சேர்த்திருக்கலாமென்று அபிப்பிராயப்படுபவர்களும் நம் மத்தியில் உளர்.

ஐம்பெருங்காப்பிய வழக்கை மனதில் வைத்துக்கொண்டு, 'ஐஞ்சிறு காப்பியங்கள்' என்ற சொற்றொடரையுஞ் சமைத்திருக்கிறார்கள். உதயண குமாரகாவியம், நாககுமார காவியம், யசோதர காவியம், சூளாமணி, நீலகேசி ஆகிய ஐந்தும் ஐஞ்சிறு காப்பியத் தொகுப்பில் அடங்குமென்பர். உதயண குமார காவியம் பற்றி வீரே அப்பாசாமி, 'இது காப்பிய இலக்கணங்களை உடையதன்று என்றும், 'இந்நூலில் இலக்கண வழக்கள் உள்ளன; சந்த நயமும் பொருட் பொலிவும் இல்லை' என்றும் அபிப்பிராயப்படுகிறார். நாக குமார காவியம், யசோதர காவியம் என்பனவும் அவ்வாறே குறைபாடுடையனவாக விளங்குகின்றன. நீலகேசி வெறும் விவாத நூலாகும். பெருங்காப்பிய வரிசையிற் சீவகசிந்தாமணி மட்டுமே பெருங்காப்பியமாகத் தேறியது போலவே, சூளாமணி ஒன்று தான் சிறு காப்பிய வரிசையிற் காப்பியமாகத் தேறுகின்றது.

இங்கு நடைபெறும் காப்பியப்பெருவிழாவில், பெருங்காப்பிய வரிசையில் இடம்பெறும் அத்தனை காப்பியங்களைப் பற்றியும், அவற்றின் சிறப்பியல்புகள் குறித்தும் பேசுவார்கள். ஆனால், இவற்றுடன் ஐம்பெருங் காப்பிய வரிசையிற் சேர்க்கப்படாத ஏனைய காப்பியங்கள் சிலவற்றையுஞ் சேர்த்துள்ளோம். காப்பியங்களென்றால் அவை சமணத்தையோ பௌத்தத்தையோ சார்ந்தனவாகத்தான் இருத்தல் வேண்டுமா?

பாவின் சுவைக்கடல் உண்டெழுந்து-கம்பன்
 பாரிற் பொழிந்த தீம்பாற் கடலை
 நாவின் இனிக்கப் பருகுவமே - நூலின்
 நன்னயம் முற்றுந் தெளிகுவமே

எனப் போற்றப்படும் கம்பராமாயணம், கம்பர் வைணவ சமயத் தவர் என்ற காரணத்தினால் காப்பிய வரிசையிற் சேராதா? பெரிய புராணம் சைவத் தமிழ் மணத்தைப் பிழிந்து தருவ தினால் காப்பிய வரிசையிற் சேராதா? தமிழ் மரபு வழுவாது, நபிபெருமானின் திரு அவதாரத்தைக் கூறுஞ் சீரூப்புராணம் காப்பிய வரிசையிற் சேராதா? தமிழுக்கு எண்ணிறந்த தொண்டுகளாற்றிய வீரமாமுனிவர் கத்தோலிக்கர் என்ற காரணத்தினால் தேம்பாவணி காப்பிய வரிசையிற் சேராதா? இவை கேள்விகள். இவை காப்பிய வரிசையிற் சேரத்தக்கனவே என்று நிறுவுவதற்கு அவ்வக் காப்பியங்களில் திளைத்தின்புற்ற அறிஞர் பெருமக்கள் இங்கு கூடியிருக்கிறார்கள். மதத்தால் வேறுபட்ட செந்நாப் புலவர்களால் இயற்றப்பட்டாலும், அவை தமிழ்க் காப்பியச் சோலைக்கு வனப்பும் மணமும் ஊட்டின என்பதை அவர்கள் சுவைபடச் சொல்வார்கள்.

இக்காப்பியப் பெருவிழாவின் நோக்கம் காப்பியங்களைப் பற்றிய இரசனையையும், அறிவையும் பரப்புவதாகும். சமுத்தில் சிறுகதை, நாவல், நாடகம் ஆகிய துறைகளிலே வளர்ச்சி பெற்று வரும் எழுத்தாளர்கள் பழைய பண்டிதர்களையும், பழம் நூல்களையும் ஒரு வகை வெறுப்புடன் நோக்குகிறார்கள். பழைய நூல்களைக் கற்றவர்களைப் 'பத்தாம்பசலிகள்' என்று எள்ளி நகையாடுபவர்களும் இருக்கிறார்கள். செந்தமிழ்ப் பனுவல்களிலே யுள்ள பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைப் பற்றி அறிய வேண்டுமென்கிற அக்கறையும் மாணக்கருவகில் அருகி வருகின்றது. இத்தகைய அவல நிலையில் ஒரு திருப்புமுனை காண இப்பெருவிழா உதவுமென நம்புகின்றோம்.

சிலப்பதிகாரம் முதல், இரட்சணிய யாத்திரிகம் ஈரூகவுள்ள காப்பியங்களைப் பார்த்தால், காப்பிய அமைப்பில் காலத்திற்குக் காலம் மாறுதல் ஏற்பட்டு வந்துள்ளமையை நாம் அவதானிக்கலாம். இந்த மாற்றங்கள் 'பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல கால வகையினானே' என்பதற்கிசைவாக நிகழ்ந்து வந்துள்ளது. இருப்பினும், தமிழின் அடிப்படையான சில மரபு நிலைகள் மாறுவது கிடையாது. மாறாத மரபு நிலை என்ற பழைமையிற் காலூன்றி, புதியதொரு உத்வேகத்துடன் வருங்காலத்தை நோக்க இச்சொற்பொழிவுகள் உதவுமென நம்புகின்றோம்.

ஐம்பெருங்காப்பியங்கள், ஐஞ்சிறு காப்பியங்கள் என்ற வரிசைகளை விடுத்து, இருபதாம் நூற்றாண்டிற்குப் பொருத்தமான பெருங் காப்பியங்கள் பத்து என்னும் புதியதொரு வரிசையை இவ்விழா அறிமுகப்படுத்தி வைக்கின்றது. இவ்வரிசை நிலவுவதாக. சீரிளமை குன்றுத் தமிழ் வாழ்க!

சிலப்பதிகாரம்

சங்கமருவிய காலத்திலே தமிழ்கூறு நல்லுலகத்தில் தமிழ் மரபைத் தழுவி எழுந்த தனிப்பெருங் காப்பியம் சிலப்பதிகாரமேயாகும். இன்று ஐம்பெருங் காப்பியங்கள் என்று தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் போற்றப்படும் நூல்களிலே தொன்மையும் புதுத்தன்மையும் கொண்டதாய்ச் சிலப்பதிகாரம் விளங்குகின்றது. சிலப்பதிகாரத்தின் விளைபுலம் வண்புகழ் மூவர் தண்புகழ் வரைப்பு எனத் தொல்காப்பியனாரால் சிறந்தெடுத்துச் சொல்லப்பட்ட தமிழகமே என்று எண்ணும்பொழுது எமதுள்ளம் தழைக்கின்றது. “தனிப்பாட்டுக்களைக் கொண்ட எட்டுத்தொகையும், நெடும் பாட்டுக்களைக் கொண்ட பத்துப்பாட்டும் சங்க காலமக்கள் வாழ்வைக் காட்டுகின்றன. பத்துப்பாட்டில் வரும் ஆற்றுப்படைகளில், தொடர்நிலைச் செய்யுள் என்னும் பெருங் காப்பியந் தோன்றுவதற்கேற்ற அமைப்புகள் பொருந்திக்கிடக்கின்றன. பெரும்பாணாற்றுப்படை முதலியவற்றில் மன்னனின் கொடைச்சிறப்பு, வீரம், செங்கோலாட்சி, அவன்கீழ் வாழும் குடிமக்களின் வாழ்க்கை நெறி, கலையுணர்ச்சி, பண்பாடு, அவர்கள் ஆற்றும் தொழில்கள் என்பனவும், நால்வகை நிலங்களின் தன்மையும், அந்நிலங்களில் உண்டாகும் பயிர்வகைகள், வாழும் விலங்கினங்கள் என்பனவும், தொடர்பாக இலக்கியச்சுவையுடன் கூறப்பட்டுள்ளன. சங்கநூல்கள், முதல் - கரு - உரி என வகுத்துக்கொண்ட மரபு, மக்கள் வாழ்வும் அவர்கள் வதியும் சூழ்நிலையுந்தான் இலக்கியம் தோன்றும் நிலைக்களங்கள் என்பதை நிலைநாட்டிவிட்டன. முதல் என்பது நிலமும் பொழுதும் என்றும், கருவென்பது அந்நிலத்தில் தோன்றிவாழும் மா, மரம், பறவை என்பனவும் அங்குவதியும் மக்களின் தொழில் அவர்கள் அடிக்கும் பறை, யாழ் முதலிய இசைக்கருவிகள் என்றும், உரியென்பது மக்களின் ஒழுக்கங்களாகிய கூடல், பிரிதல், ஊடல், இருத்தல், இரங்கல் என்பன என்றும் தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார்.

இங்ஙனம் மக்கள் வாழ்வே இலக்கியத்தின் உரிப்பொருள் என வரைவு செய்து, “முதல் கரு உரிப்பொருள் என்ற முன்றே நுவலுங் காலை முறை சிறந்தனவே பாடலுட் பயின்றவை நாடுங்காலை” எனவும், “மக்கள் நுதலிய அகன் ஐந்திணை” எனவும் தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் வழிவழியாக தமிழ்கூறு நல்லுலகத்தில் நிலவிவந்த இலக்கிய மரபை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இந்த இலக்கிய மரபு, எட்டுத்தொகை என்னும் சங்க நூலில் தனித்தனிப்பாட்டுக்களில் அமைந்தும், பத்துப்பாட்டுடென்னும் சங்க நூலில் நெடும்பாட்டுக்களில் தொடர்ச்சியாக அமைந்தும் விளங்கித் தமிழ் இலக்கியத்தின் மரபுநிலை திரியாத வளர்ச்சியை உணர்த்துகின்றன.

இவ்வகை எட்டுத் தொகையிலும் பத்துப்பாட்டிலும் படிப்படியாக வளர்ந்துவந்த தமிழ் இலக்கிய மரபை நிலைக்களனாகக் கொண்டே, இளங்கோவடிகள் முத்தமிழ்ப் பெருங்காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரத்தைப் படைத்துள்ளார். முதற்பொருளில் அடங்கும் நாடு நகரங்களின் சிறப்பும், கருப்பொருளில் அடங்கும் மரம், விலங்கு, பறவை முதலியவற்றின் வாழ்வும், இவை யாவற்றினும் உயர்ந்த மக்களின் தொழில் கலையுணர்ச்சி என்பனவும், உரிப்பொருளில் அடங்கும் மக்களின் ஒழுக்கநெறிகளும், மன்னனின் செங்கோலாட்சியில் தங்கியுள்ளன என்பதைத் தொடர்ச்சியாக நிகழும் மக்கள் வாழ்வில் வைத்துணர்த்த வேண்டுமென, இளங்கோவடிகள் உள்ளத்தில் எழுந்த ஆர்வமே சிலப்பதிகாரத்தை எமக்குத் தந்தது.

வடமொழியில் தண்டியாசிரியர் கூறிய பெருங்காப்பிய இலக்கணத்தைப் படித்துச் சிலப்பதிகாரம் படைக்கப்படவில்லை. அளவெடுத்துச் சட்டை தைப்பது போல ஆரோ ஒருவர் கூறிய இலக்கணங்கள் யாவும் அமையவேண்டுமென எண்ணிப் படைக்கப்பட்ட செயற்கைக் காப்பிய வரிசையில், சிலப்பதிகாரம் சேராது. வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழும் மக்களையே, இலக்கிய மாந்தராகக் கொண்டு இலக்கியங்களைப் படைப்பதே தொல்காப்பியர் காலத்துக்கும் முற்பட்டுத் தோன்றி நிலவுந் தமிழ் மரபாகும். தெய்வங்களை இலக்கிய மாந்தராக (பாத்திரங்களாக)க் கொண்டு, காலங்கடந்த கற்பனை நிகழ்ச்சிகளைக் காப்பியக் கருவாக வைத்துப் படைக்கப்படும் செயற்கை இலக்கியங்களுக்கு இலக்கணங் கூறும் மரபு, தொல்காப்பியத்தில் இல்லை. வடமொழியில் தண்டியாசிரியர் வகுத்த பெருங்காப்பிய இலக்கணத்தைத் தழுவித் தமிழிலே எழுந்த சீவகசிந்தாமணியிலும் ஏழு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே, நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்

கினும் பாடல்சான்ற புலநெறி வழக்கைத் தழுவிய தமிழ்ப் பெருங்காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரம் தோன்றிவிட்டது. சீவக சிந்தாமணியின் அமைப்பிலும் சிறந்த அமைப்பும், தூய்மையும், தமிழ்மரபும் கொண்டதாய்ச் சிலப்பதிகாரம் திகழ்கின்றது. சிந்தாமணி ஆசிரியர் காட்டிய நெறியைத் தழுவிப் பிற்காலத்தில் எழுந்த கந்தபுராணம், கம்பராமாயணம் முதலிய பெருங்காப்பியங்கள், நாட்டுப்படலம் - நகரப்படலம் எனத் தொடங்கிச் செயற்கைப் படைப்பு மிக்கனவாய்க் காட்சியளிக்கின்றன. சிந்தாமணி தன்னிகரில்லாத் தலைவனாக மக்களுள் ஒருவனாகிய சீவகனையே கூறுகின்றது. கந்தபுராணம், கம்பராமாயணம் என்பன முறையே முருகன், திருமால் என்னும் தெய்வங்களையே தலைவர்களாக வைத்துப் பாராட்டுகின்றன. தெய்வங்களைக் காப்பியத் தலைவர்களாக வைத்துப் படைக்கப்படும் காப்பியங்கள், மக்கள் வாழ்வைவிட்டு அப்பாலுக்கப்பாலாய் விலகிவிடுகின்றன. மக்கள் வையத்து வாழ்ந்து, நுகர்ந்து வளப்படுத்துகின்ற உயர்நோக்கங்களைத் தெய்வங்கள் தம் நினைவினால் ஆற்றுகின்றன. மக்களின் இன்பதுன்பச் சுவடுகள் பதியாத அற்புதம் நிறைந்த கற்பனை வாழ்வைத் தெய்வங்கள் நிகழ்த்தி வருகின்றன. இதனால், மக்களின் அருஞ்செயல்களும் அறிவாற்றல்களும் மறைக்கப்பட, அவர்களும் இலக்கியத்தில் நின்று விலக்கப்படுகின்றார்கள். மக்களிலும் ஆற்றல் வாய்ந்த தெய்வங்களின் செயல்கள் மக்களின் உள்ளத்தைத் தூண்டிப் புது நம்பிக்கையைக் கொடுக்கமாட்டா. உயர்ந்த நோக்கங்களுக்காகத் தமது இன்ப நுகர்ச்சிகளையுந் துறந்து, துன்பப்பட்டு உலகை வாழ்வித்துத் தாமும் வாழ்ந்த மக்களின் செயல்களைத்தான் மக்கள் பின்பற்றி வாழ ஊக்கங் கொள்வார்கள். இவ்வுண்மையை உணர்ந்தே தொல்காப்பியனார், “மக்கள் நுதலிய அகன் ஐந்திணை” எனக் கூறினார். “உள்ளுவது எல்லாம் உயர்வுள்ளல்” என வரும் வள்ளுவர் மொழியும் மக்களின் உயர்ந்த வாழ்வுப் பண்ணையில் நின்று தோன்றி வளர்வதுவே இலக்கியம் என்னுங் கொள்கையை நிலைநாட்டுகின்றது. தெய்வங்களை இலக்கிய மாந்தராகக் கொண்ட காப்பியங்களில், உயர்ந்த நோக்கங்கள் இருக்கலாம். அந்நோக்கங்களுக்கும் மக்கள் வாழ்வுக்கும் தொடர்பில்லாத நிலையும் அங்கேயே கருக்கொண்டுவிடும்.

இனி, வடமொழி மரபைத் தழுவித் தமிழில் எழுந்த அப்பெருங் காப்பியங்களின் அமைப்பும் ஒரே அச்சில் இட்டுச்செய்த பலநிறக் கலங்களைப் போலக் காணப்படுகின்றது. கச்சியப்பருக்கொரு அசமுகி, கம்பருக்கொரு சூர்ப்பனகை, கச்சியப்பருக்கொரு பானுகோபன், கம்பருக்கொரு இந்திரசித்தன், கச்சியப்பருக்குத் தேவர் சிறை, கம்பருக்குச் சிதை சிறை என ஒரு காப்பியத்தின் இலக்கிய மாந்தருடன் ஒரு காப்பியத்தின் இலக்கிய காப்பியச் சொற்பொழிவுகள்

மாந்தர்கள் கட்டித் தழுவுகின்றார்கள்; முட்டி மோதுகின்றார்கள். சிலப்பதிகாரத்தில் இத்தகைய செயற்கைக் காவிய அமைப்பு ஒன்றுங் கிடையாது. தமிழ்கூறு நல்லுலகத்தின் மண்ணும், நீரும், காற்றும், மரமும், மாவும், மலரும், இசையும், யாமும், முழவும், தமிழ் மக்களின் வாழ்வுடன் கலந்து சிறந்து பிறந்த உயர் நோக்கங்கள் யாவும், சிலப்பதிகாரத்தில் நின்று நிழலாடுகின்றன. புகாரும், மதுரையும், வஞ்சியும் வாழையடி வாழையாக வாழ்ந்து வாழ்ந்து சென்ற, உயர் மக்களின் அடிச்சுவடுகளை நினைவூட்டுகின்றன. கானல்வரியில் காதலையும், வேட்டுவவரியில் வீரத்தையும், ஆச்சியர் குரவையில் அலவத்தையும், குன்றக்குரவையில் வியப்பையும், வரிப்பாட்டுகளில் மகிழ்வையும் மக்கள் வாழ்வுடன் இணைத்து வாழ்விக்கின்றார். இயலும், இசையும், நாடகமும், அன்பும் அருளும், அறமும்போல நானிலமக்கள் வாழ்விலும் கலந்து இயல்பாகவே நிலவுகின்றன என்பதைச் சிலப்பதிகாரம் தெளிவுபடுத்துகின்றது. இச்சிறப்பு நோக்கியே சிலப்பதிகாரத்தை, “இயலிசை நாடகப் பொருட் றொடர்நிலைச் செய்யுள்” எனச் சான்றோர் போற்றினர். சிந்தாமணியென்னும் செயற்கைப் பெருங்காப்பியத்தைத் தழுவிப் பிற்காலத்தில் பல செயற்கைப் பெருங்காப்பியங்கள் தோன்றியதுபோல், சிலப்பதிகாரத்தைத் தழுவி ஒருகாப்பியமும் தோன்றவில்லை. இஃது ஒன்றே சிலப்பதிகாரம் தனக்கெனவே இயல்பாக அமைந்த தனிச்சிறப்புடைய தமிழ்ப் பெருங்காப்பியம் என்பதைப் புலப்படுத்தப் போதிய சான்றாகும். இளங்கோவடிகளின் உள்ளத்தில் உருவாகிய அமைப்பே, சிலப்பதிகாரத்தில் காணப்படுகின்றது. பிறர் அமைத்த ஒழுங்கைத் தழுவி இளங்கோவடிகளும் சிலப்பதிகாரத்தைச் செயற்கையாகப் படைத்திருப்பாரானால், சிலப்பதிகாரத்தைப் போன்ற வேறு பல காப்பியங்களும் தமிழில் தோன்றி நிலவமுடியும். இளங்கோவடிகளின் காப்பிய அமைப்பு, அவருள்ளத்திலேயே ஆண்டுபலவாகக் கருக்கொண்டு பிறந்தது. தான் கருக்கொண்டு ஈன்றெடுக்காத ஒரு குழந்தையின் நிழற்பாடத்தைப் பார்த்து, அதுபோலப் பலபடங்களை எடுத்து, அவற்றைத் தான் ஈன்ற குழந்தையின் படங்களெனக் கூறுகின்ற மலடியின் செயலைப்போன்றதே, இன்னொருவர் கூறிய இலக்கணத்துக்கு, வேறொருவர் காப்பியம் படைப்பதாகும் என்பதை நாம் உணரல் வேண்டும்.

தண்டியாசிரியர் வடமொழியில் பெருங்காப்பிய இலக்கணம் கூறியிருப்பதால், பெருங்காப்பியம் என்னும் இலக்கியப் படைப்பைப்பற்றிய எண்ணம் தமிழர் உள்ளத்தில் தோன்றவில்லை என நாம் எண்ணிவிடக் கூடாது. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் செய்யுள் இயலில்,

இழுமென் மொழியான்
 விழுமியது நுவலினும்
 பரந்த மொழியான்
 அடிநிமிர்ந் தொழுகினும்
 தோலென மொழிவர்
 தொன்மொழிப் புலவர்

என ஒரு நூற்பா யாத்துள்ளார். இதன்கண் வரும் இழுமென் மொழியான் விழுமியது நுவலல் என்னுந் தொடருக்குப் பேராசிரியர், “மெல் என்ற சொல்லான் அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் விழுப்பொருள் பயப்பச் செய்வன” எனப் பொருள் கூறியுள்ளார். மெல் என்ற இனிய மொழிகளால் மக்கள் வாழ்ந்து, நுகர்ந்து அடையவேண்டிய உயர்ந்த பேறுகளாகிய அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கினையும் அடையக்கூடிய உயர்ந்த இலக்கியத்தைப் படைக்கவேண்டும் என்பதே தொல்காப்பியரின் ஆணை. விழுமிய என்னுஞ் சொல் சிறந்த அறத்தையும் பொருளையும் இன்பத்தையும் வீட்டையும் உணர்ந்தி நிற்கின்றது. உயர்ந்த பேறுகளை அடையும் வாழ்க்கை நெறிகளைக் கூறுகின்ற மொழியும் இனியதாய்த் தூயதாய் மென்மை வாய்ந்ததாய் இருக்கவேண்டுமெனவும் தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார். எனவே, இனிய தூயமொழிகளால், உயர்ந்த நோக்கங்களை நிலைக்களனாகக் கொண்டு, படைக்கப்படுவதே பெருங்காப்பியமாகும் என்பது தொல்காப்பியர் ஆணை என்பதைத் தெளிந்தோம். இங்ஙனம் இழுமென் மொழியால் விழுமியது நுவலல், பெருங்காப்பியப் படைப்பாகும் எனக் கூறிய தொல்காப்பியர், அக்காப்பியத்தை படைக்கும் உரிமையையும் காப்பிய அமைப்பு முறையையும் புலவனிடத்தில் ஒப்படைத்து விட்டார். கட்டுரை எழுத உதவிக் குறிப்புக் கொடுப்பதுபோலக் காப்பியப் படைப்பாளனுக்கும் தலையங்கங்கள் கொடுத்து, இவைகள் எல்லாம் வரத்தக்கதாக நீ காப்பியத்தைப் படைக்க வேண்டுமென ஆணையிட்டு எல்லைப்படுத்துதல், புலமை மரபாகாது என்று தொல்காப்பியர் எண்ணினார்.

இளங்கோவடிகள் இழுமென் மொழியால் விழுமிய நுவலல் என்ற உயர்நோக்கத்தைத் தழுவி ஒரு காப்பியத்தைப் படைத்தார். அக்காப்பியத்தின் அமைப்பு நெறியும், பொருள் மரபும், மொழி ஆக்கமும் பிறவும் இளங்கோவடிகளின் உள்ளத்தில் நின்று சுரந்த எண்ணத்தின் வண்ணங்களேயாம். சிலப்பதிகாரம் தண்டியாசிரியரின் இலக்கணத்துக் கமையாதபடியால் பெருங்காப்பியமாகாது என ஆராய்ச்சி செய்து கூறுவாரும் உளர். அவர்கள் தொல்காப்பிய நெறியின்படி இழுமென் மொழியால் விழுமிய வற்றை நுவல்வன எல்லாம் பெருங்காப்பியமென்று

தெளிய வேண்டும். பெருங்காப்பியம் என்னுந் தொடர் தண்டியாசிரியர் இலக்கணங்களுக்கமைந்த காப்பியங்களுக்கே உரியன என்று கொள்வதால் சிலப்பதிகாரம் சிறுகாப்பியமாகாது. இயல்-இசை-நாடகம் என்னும் தமிழியல்பு மூன்றும் அமைந்து நிலவும் கரணியமாதலால் இயல் இசை நாடகம் பொருட்டுடொடர் நிலைச் செய்யுள் என்றும், நாடக உறுப்புக்கள் பல சிறப்பாக அமைந்துள்ள காப்பியமாதலால் நாடகக்காப்பியம் என்றும், உரையும் பாட்டும் கலந்து வருங்காரணத்தால் உரையிடைபிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள் என்றும் கூறப்படும் சிலப்பதிகாரத்தின் சிறப்புப்பெயர்கள் அதன் தனித்தன்மையை நிறுவுகின்றன. முடிமன்னர் குலத்தோன்றலாகிய இளங்கோவடிகள் குடிமக்கள் வாழ்க்கைக்குக் காப்பியம் படைத்த சிறப்பு தமிழ் இலக்கியத்தின் உயர்ந்த நோக்கத்தைப் புலனுக்குகின்றது. தெய்வங்களுக்கும் மன்னர்களுக்குமே பெருங்காப்பியம் படைக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தை இளங்கோவடிகள் மாற்றி அமைத்துவிட்டார். தாம்படைத்த காப்பியத்தின் பெயரை கண்ணகியின் பெயராலோ கோவலவின் பெயராலோ கூறாமல், கண்ணகியின் காலிலே அணியப்பட்ட சிலம்பின் பெயரால், கூறியுள்ளார். காப்பியப் படைப்புக்குக் காலில் அணிந்த சிலம்பிலே இருந்து தெறித்த பரலைக் கருவாகக்கொண்டுள்ள இளங்கோவடிகளின் புலமைத்திறத்தை, நாம் நானும் பொழுதும் நயந்து நயந்து போற்றவேண்டும்.

இளங்கோவடிகளின் தூயபுலமை உள்ளத்தில் அன்பும் அருளும் கலந்த அறத்தின் சாயல் அலையெறிகின்றது. அவர் தாம் எடுத்துக்கொண்ட இலக்கிய மாந்தர் என்னும் பாத்திரங்கள் ஒவ்வொருவரையும் மிக மதிப்புடனும் ஆர்வத்துடனும் எமக்கு அறிமுகஞ் செய்கின்றார். அவ்வாறு இளங்கோவடிகள் தமது காப்பியத்திற் படைத்துள்ள கண்ணகி, மாதவி என்ற இரு பாத்திரங்களின் இயல்புகளை மட்டும் இங்கு பார்ப்போம்.

கண்ணகியின் தூயவாழ்வை மிக மிக நுட்பமாகவும் நாகரிகமாகவும் தாம் கூறியது போலவே படிக்கின்றவர்களும் கண்டு மதிக்கவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தினால் அடிகள் அள்ளப்பட்டுள்ளார். கண்ணகி, தன்னை விட்டுப் பிரிந்து மாதவியிடம் சென்று வாழ்ந்த கோவலனையாதல், தன் கணவனை ஆடல் பாடல் அழகு என்பவற்றால் கவர்ந்து ஆட்படுத்திய மாதவியையாதல், ஓரிடத்தும் வெறுத்துரையாத மேன்மை வாய்ந்தவள். விலைமகளிடஞ் சென்று அவளையே புகலாகக்கொண்டு பல ஆண்டுகள் தன்னை மறந்து வாழ்ந்த கோவலனைக் கண்ட கண்ணகி, ஊடல் கொண்டு வெறுக்காமலும், வாடிக் கண்ணீர் வடியும் முகத்தைக் காட்டி வருந்தாமலும், நலங்கேழ் முறுவல் நகைமுகங் காட்டிச் சீலம்புன கொண்மெனச் சொல்லுகின்றாள். துறவுள்ளம் கொண்ட இளங்கோ

வடிகளால் கோவலனை நோக்கிக் கண்ணகி காட்டிய நலங்கேழ் முறுவல் நகை முகத்தை, மறக்கவே முடியவில்லை. நகை முகங் காட்டி என்று மட்டும் கூறினால், முகத்தின் இனிய நகை அகத்தின்னா வஞ்சம் உண்டு எனவுங் கொள்ளலாம் என்பதை எண்ணி, அகத்தில் நின்று சுரக்கும் அன்பினால், முகத்தினும் ஒளிதோன்றியதென்பதை உணர்த்த நலங்கேழ், இளமுறுவல் என்றார். இங்ஙனம் பல்லாண்டு விலைமகளுடன் வாழ்ந்து மீண்டு வந்த தலைவனைக் கண்டவுடன், வெறுப்பின்றி நகைமுகங்காட்டி வரவேற்ற செயல் கண்ணகியின் சிறந்த கற்பைக் காட்டுகின்றது. அன்பின் ஐந்திணை என்னும் ஒழுக்கங்களில் இருத்தலும் இரங்கலுமே கண்ணகிக்குரியனவாயின என்பதை உணரும் பொழுது எமதுள்ளமும் கோவலனை வெறுக்கின்றது. ஆனால், கண்ணகியின் உள்ளமோ “கண்டார் இகழ்வனவே காதலன் தான செய்திடினும் கொண்டானையல்லால் அறியாக் குலமகள் போல்” என்ற இலக்கியத்திற்கோர் இலக்கணமாக விளங்குகின்றது.

இனி, மாதவியின் தூயகாதல் நெறிப்பட்ட கற்பு வாழ்வையும் இளங்கோவடிகள் மதித்து வரவேற்கின்றார். மாதவி தன் காதலனின் மனைவியாகிய கண்ணகியை, மிகமேலாக மதிக்கின்றார். இங்ஙனம், மாதவி கண்ணகியை வெறுத்துரைக்காமல் போற்றி மதிக்குஞ் செயல், அவளின் அடக்கத்தையும் கற்பையும் காட்டுகின்றது. குரவர்பணி அன்றியும் குலப்பிறப் பாட்டியோடு இரவிடைக் கழிதற்கு என் பிழைப் பறியாது, என ஏங்குகின்றாள். கண்ணகியைக் குலப்பிறப்பாட்டி எனக்கூறி உள்ளம் தழைக்கும் மாதவி, குலமகளரின் கற்பொழுக்கத்தைத் தலைமிசைக்கொண்டு போற்றுகின்றாள் என்பதை உணர்கிறோம். இங்ஙனமெல்லாம் சிறந்த இயல்புகள் பொருந்திய மாதவி, கானல்வரியில் சிறிது தவறிவிட்டாள். கோவலன் வேறொரு மங்கைமேல் தான் காதல் கொண்டு வருந்துவதாகக் கற்பனை செய்து, கானல்வரி பாடினான். தன் காதலனாகிய கோவலன் வேறொரு மங்கையின்மேல் தான் காதல் கொண்டதாகப் பாடிய பாடலைக் கேட்ட மாதவி ஊடல் கொண்டாள். கோவலன் கையில் இருந்த யாழை வாங்கித் தாழும் வேறோர் ஆடவன் மேல் காதல்கொண்டு வாடுவதாகக் கற்பனை செய்து, கானல்வரி பாடினான். மாதவியின் காதற்பாட்டைக் கேட்ட கோவலனின் உள்ளங் கொதித்தது. உடனே அவன்,

கானல்வரி யான்பாடத்
தானொன்றில் மனம்வைத்து
மாயப்பொய் பலகூட்டு
மாயத்தாள் பாடினாள்

எனத் தன் மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டு வெறுப்புடன் எழுந்து

சென்றான். மாதவி வேறேர் ஆடவன் மேல் தான் காதல் கொண்டு வருந்துவது போல் பாடியசெயல் குலமகளாகிய கண்ணகியுடன் சிறிது காலமாதல் பழகிய கோவலன் உள்ளத்தில் சினத்தை எழுப்பிவிட்டது. தன் கணவன் வேறொரு மங்கை மேல் காதல் கொள்வதை அவனின் தலைவி அறிந்தால் ஊடல் கொண்டு தன் கணவனைத் திருத்த முயல்வாள்; அல்லது இறந்து படுவாளேயன்றித் தானும் வேறேர் ஆடவனின் மேற் காதல் கொண்டதாகத் தன் கணவனுக்குக் காட்டவேண்டுமென்று கனவிலும் நினைக்கமாட்டாள். இங்ஙனம் குலப்பெண் ஒருத்தி நினைத்தாளென்று கூறும் தமிழ் இலக்கியம் ஒன்றுமேயில்லை. மாதவி மாசுமறுவில்லாத கற்புடையவளாய்க் கோவலனையே தன் அன்புக் கணவனாகக்கொண்டு குலமகள் போல வாழ்ந்தாள். என்றாலும், அவனின் குலப்பழக்கம் முற்றும் நீங்கவில்லை. வாய் காவாமல் ஊடல் மிகுதியால் தானும் வேறேர் ஆடவன்மேற் காதல் கொண்டு வருந்துவதாகப் பாடிக்கோவலனால் வெறுக்கப்பட்டாள். 'கானல்வரி யான்பாடத் தான்ஒன்றில் மனம் வைத்து' எனக்கோவலன் கூறும் மொழிகளில் யான் கூறிய கருத்துப் பொதிந்துள்ளது. மாதவி தன்னைவிட்டு வேறொருவனைக் காதலிக்கின்றாள் என்கூற நா எழாமையால், 'தான் ஒன்றில் மனம் வைத்து' எனக் கூறினான். 'மாயப்பொய் பல கூட்டு மாயத்தான்' என்பதால், மாதவி பல ஆண்டுகளாகத் தன்மேல்கொண்ட காதல் வாழ்வு முழுப்பொய் வாழ்வு என்றே கோவலன் எண்ணிவிட்டான் என்பதை உணரலாம். இதனை,

சலம்புணர் கொள்கைச்
சலதியோ டாடிக்க
குலத்தரு வான்பொருட்
குன்றும் தொலைந்த
இலம்பாடு நாணுத்தரும்

எனக் கோவலன் கண்ணகியிடம் கூறுகின்ற மொழிகளும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. பரம்பரையாக வரும் தீயபழக்கம் எத்துணைப் பண்புகள் சான்றவரிடத்தும் நீங்காது நின்று தீமைபுரியும் என்பதை மாதவியின் கானல்வரிப் பாட்டால் அவளுக்கு நேர்ந்த இன்னல்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

“.....நெஞ்சை

அள்ளும் சிலப்பதி காரமென் றேர் - மணி
யாரம் படைத்த தமிழ்நாடு”

எனப் பாரதியார் சிலப்பதிகாரத்தை விதந்தேத்துதல் முற்றிலும் பொருத்த முடையதாகும்.

*

மணிமேகலை

கோவலன் கண்ணகியைக் கைவிட்டு, மாதவியுடன் சில காலம் வாழ்ந்து வந்தான். அப்பொழுது, கோவலனுக்கும் மாதவிக்கும் மகளாகப் பிறந்தாள் மணிமேகலை.

கோவலன் கொலையுண்டிற்றந்த துயரம் பொறுக்க மாட்டாத மாதவி துறவறம் பூண்டாள். தன் மகளாய் மணிமேகலையையும் நல்வழிப்படுத்தக் கருதி, துறவறநெறியிலே சேர்த்தாள்.

அவ்வாண்டு காவிரிப்பூம் பட்டணத்திலே நடைபெற்ற இந்திர விழாவிலே மாதவியும் மணிமேகலையும் ஆடல் விருந்தரிக்கச் செல்லாதிருந்தமை, எல்லோருக்கும் பெருவியப்பை ஏற்படுத்திற்று.

ஒருநாள் மணிமேகலையும் அவள் தோழி சுதமதியும் மலர் கொய்ய உவவனஞ் சென்ற போது, மணிமேகலைமீது காதல் கொண்டிருந்த உதயகுமாரன் என்ற இளவரசன் அவளை நாடி அங்கு சென்றான். அதையறிந்த மணிமேகலை அங்குள்ள பளிங்கறையிலே புகுந்து தப்பிக்கொண்டாள். அவ்விடத்தை விட்டு வெளியேற அஞ்சி நின்ற மணிமேகலைமுன் மணிமேகலா தெய்வந்தோன்றி, அவளை மணிபல்லவத்துக்கு எடுத்துச் சென்றது. அங்கே புத்த பீடிகையினைத் தரிசித்துத் தன் பழம் பிறப்புணர்ந்தாள். மணிமேகலா தெய்வம் அங்கு தோன்றிப் பறந்து செல்லும் மந்திரத்தையும், வேண்டியபோது வேற்றுருக் கொள்ளும் வன்மையையும், பசிப்பிணியால் வாடாத சக்தியையும் அவளாக்களித்தது. மணிபல்லவத்துள்ள குளத்திலிருந்து அமுத சுரபியென்ற பாத்திரம் அவள் கைக்கு வந்தது. மணிமேகலை அங்

கிருந்து ஆகாயத்தின் வழியே காவிரிப்பூம் பட்டினமடைந்து, அங்கு ஆணைத்தீயால் வருந்திய காயசண்டிகைக்கும் பிறர்க்கும் அன்னம் வழங்கி, சிறைச்சாலையையும் அறச்சாலையாக்கினான்.

மாதவியின் தாயாகிய சித்திராபதி, மணிமேகலையின் தவக் கோலங் கண்டு பொருளாய் அவளை மீண்டுங் குலத் தொழிலில் ஈடுபடுத்த எண்ணி, அரச குமாரனையண்டி. மணிமேகலையை அவன் அடையவேண்டுமென்று ஆசைகாட்டினான். அவனும் அதற்குத் தயாராகி அன்னதானஞ் செய்துகொண்டிருந்த மணிமேகலையிடஞ் சென்றான். அவள் காயசண்டிகை உருவிலே கரந்து நின்று தப்பினாள்.

யானைத்தீ நோய் மாறிய காயசண்டிகை மணிமேகலையிடம் விடைபெற்றுத் தன்னூர் சென்றான். அதையறியாத அவள் கணவன் காஞ்சனன் தன் மனைவியைத் தேடி வேறு வழியாகக் காவிரிப்பூம் பட்டினம் வந்து காயசண்டிகை உருவிலிருந்த மணிமேகலையைக் கண்டு, தன் மனையாளென்று களித்தான். மணிமேகலையே காயசண்டிகையாக உருமாறி நிற்கிறாளென்பதை அப்பொழுது தெரிந்துகொண்ட உதயகுமாரன் அவளை அண்டிக்கதைத்தான். அதைக் கண்ட காஞ்சனன் அவன்மீது சந்தேகங்கொண்டான். அன்றிரவு மீண்டும் உதயகுமாரன் அங்கு வந்தபோது அவன் சந்தேகந் தீர்ந்து உண்மையில் அவன் தன் மனைவியைக் காதுவிக்கிறாளென் றெண்ணி வாளால் உதயகுமாரனை வெட்டி வீழ்த்திவிட்டு காயசண்டிகை உருவிலிருந்த மணிமேகலையைத் தன் மனைவியென்றே நிச்சயித்து அவளைக் கூட்டிச் செல்ல முயன்றான். அப்பொழுது அங்கு இருந்த ஒரு தெய்வம் அவள் அவன் மனைவியல்லள் என்ற உண்மையைப் புலப்படுத்திற்று. இச்சம்பவத்தைக் கண்டு கதறிய மணிமேகலையைக் கந்திற்பாவை என்ற தெய்வம் தேற்றி உதயகுமாரனின் முற்பிறப்பின் வினையால் அது நிகழ்ந்ததென்று ஆறுதல் கூறிற்று.

மணிமேகலையிருந்த அம்பலத்து வாழ்ந்த முனிவர்கள் அரசகுமாரன் இறந்த செய்தியை அரசனுக்கு அறிவித்தனர். அரசகுமாரனின் தீச்செயல் கேட்டு இரங்கிய அரசன், அதற்குக் காரணமாயிருந்த மணிமேகலையை சிறையிலிட்டான். அவன்மீது வெறுப்புற்ற இராசமாதேவி, மணிமேகலைக்குப் பலவித இன்னல்களைப் புரிந்துவந்தாள். மணிமேகலையை ஒழிக்கத் தான் செய்த சூழ்ச்சிகள் ஒன்றும் பலிக்காததை அறிந்த இராசமாதேவி அஞ்சி, மணிமேகலையிடம் மன்னிப்புவேண்டினாள். மேலும் அங்கிருக்க விரும்பாத மணிமேகலை ஆகாய வழியே சென்று நாகபுரம் என்னும் நாட்டை அடைந்து, அங்குள்ள அரசனுக்கு மணிபல்லவத்துள்ள புத்த பீடிகையின் சிறப்பைக் கூறி அவளை அங்கு

சென்று அதை வணங்கச் செய்தாள். மணிமேகலையும் அங்கு சென்று வணங்கிவிட்டு, வஞ்சி மாநகரம் சென்று, பத்தினிக் கடவுளை வணங்கிவிட்டு, பலதிறப்பட்ட சமயவாதிகளின் மதக் கொள்கைகளைக் கேட்டுத் தெளிந்து, காஞ்சிநகரம் சென்றாள். அங்கு அறவண அடிகளுக்குச் சென்று, அவள் மதப் பக்குவத்தை அறிந்து, பௌத்த தருமத்தை உபதேசித்தார். மணிமேகலை அவ்வழியே நின்று, தவம் செய்து பேரின்பமெய்தினாள் என்பது கதை.

மணிமேகலை என்ற நூலை இளங்கோ வேந்தன் அருளிக் கேட்ப மதுரைக் கூல வாணிகன் சாத்தன் மணிமேகலை துறவு என்ற பெயரால் முப்பது கதைகளாகச் செய்துள்ளான்.

இவர் பெயர் சீத்தலைச் சாத்தனார் என்றும் வழங்கும். சீத்தலை என்பது அவர் பிறந்து வளர்ந்த ஊரின் பெயர் என்பர் சிலர். மற்றுஞ் சிலர், பிறர் பிழையாகப் பாடல் செய்தால் அதைக் கேட்டுச் சகிக்க முடியாது, எழுத்தாணியாலே தன் தலையிற் குற்றிக்கொள்வாரென்றும், அதனால் அவர் தலையிலிருந்து எப்பொழுதுமே சீழ் வடிந்து கொண்டிருக்குமென்று கூறி, அக்காரணத்தினால்தான் அவருக்குச் சீத்தலைச் சாத்தனார் எனப் பெயராயிற்று என்பர். 'வள்ளுவன் முப்பாலாற்றலைக் குத்துத் தீர்வு சாத்தற்கு' என்ற மருத்துவன் தாமோதரனார் திருவள்ளுவ மாலைப் பாடலை அதற்குச் சான்று காட்டுவர்.

ஒருமுறை இந்தச் சாத்தனார் சேர நாட்டுக்குச் சென்றிருந்தபோது ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது. மலைவளங் காணச் சென்ற சேர மன்னனை அண்டி, அம்மலை நாட்டு மக்கள், அங்கு நடைபெற்ற ஓர் அற்புதத்தைச் சொன்னார்கள். மங்கையொருத்தி முலையிழந்தாளாய்த் தேவருடன் வானுலகஞ் செல்லக் கண்டோம் என்றனர். அஃது என்ன அற்புதமாயிருக்கிறதே என்று வியந்தபோது, இந்தச் சாத்தனார் 'யானறிவன் அதுபட்டது' என்று கண்ணகியின் கதையைக் கூறினான். அதைக் கேட்ட இளங்கோ அதனைச் சிலப்பதிகாரம் என்னும் பெயரால் நூலாக்கினான். அதனைக் கேட்டு முதலில் அங்கீகரித்தவர் மதுரைக் கூல வாணிகன் சாத்தன் என்பர்.

கண்ணகி கதையை நூலாக்கச் சீத்தலைச் சாத்தனார் முதலில் எண்ணியிருந்தார் என்றும், அக்கதையைச் சொல்லக்கேட்ட இளங்கோ அடிகள்,

'அரைசியல் பிழைத்தோர்க் கறங்கூற் றுவதூஉம்
உரைசால் பத்தினிக் குயர்ந்தோர் ஏத்தலும்

ஊழ்வினை உருத்துவந் தூட்டு மென்தூஉம்
 சூழ்வினைச் சிலம்பு காரணமாக
 சிலப்பதி காரம் என்னும் பெயரால்
 நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுள்'

என்று கூறி, மங்கல வாழ்த்துப் பாட ஆரம்பித்துவிட்டமையால், அதனை விடுத்து மாதவி மகளாய மணிமேகலை கதையைச் சாத்தனார் பாடினாரென்றுஞ் சிலர் கூறுவர்.

சிலப்பதிகாரப் பதிகத்தில்,

'இவ்வா றைந்தும்
 உரையீடை யிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்
 உரைசால் அடிகள் அருள மதுரைக்
 கூல வாணிகள் சாத்தன் கேட்டனன்'

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மணிமேகலைப் பதிகத்தில்,

'இளங்கோ வேந்தன் அருளிக் கேட்ப
 வளங்கெழு கூல வாணிகள் சாத்தன்
 மாவண் தமிழ்த்திறம் மணிமே கலைதுறவு
 ஆறாம் பாட்டினுள் அறியவைத் தனனென்.'

என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவற்றிலிருந்து இளங்கோ அடிகளும் மதுரைக் கூலவாணிகள் சாத்தனும் ஒரே காலத்தவர் என்று தெரிகிறதென்பர் சிலர்.

கண்ணகிக்குக் கடவுள் மங்கலஞ் செய்தபொழுது, கடல் சூழ் இலங்கைக் கயவாகு வேந்தனும் சேரர் தலைநகர்க்குச் சென்றிருந்தானெனச் சிலப்பதிகாரம் கூறும். இந்தக் கயவாகு என்பான் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இருந்தவனென மகாவம்சம் முதலிய இலங்கைச் சரித்திர நூல்கள் காட்டும். ஆதலால், இளங்கோ அடிகள் காலம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டெனவும், சிலப்பதிகாரமெழுந்த காலமும் அதுவே யெனவுங் கொள்ளலாம்.

பதிகத்தைக் கொண்டு காலக் கணக்குப் பார்ப்போர் மணிமேகலை ஆசிரியரும் அதே காலத்தவர்தான் என்று முடிவு செய்வர். ஆனால், மணிமேகலை என்ற நூல் செய்யப்பட்டிருக்கும் யாப்பு முறையும், சிலப்பதிகார அடிகளும் திருக்குறள் அடிகளும் மணிமேகலையில் அப்படியே எடுத்தாளப்பட்டிருக்கும் முறையும், சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் ஒரே காலத்தில் எழுந்திருக்க முடியாவென்பதை வலியுறுத்துகின்றன. ஆனால், அவ்விரு நூற் பதிகங்களும் அவ்விதம் கூறுகின்றனவேயென்றால், அப்பதிகங்கள் பிற்காலத்திற் பிறரால் எழுதப்பட்டனவாதல்

கூடும். தம் பாயிரத்தில் 'உரைசால் அடிகள் அருள்' என்று தன்னைச் சிறப்பித்து இளங்கோவும், 'வளங்கெழுகூல வாணிகள் சாத்தன்' என்று தன்னைப் புகழ்ந்து சாத்தனரும் கூறியிருக்க மாட்டார். எனவே, அப்பதிகங்கள் பிறர் செய்தனவேயாம். மணிமேகலையிற் காணப்படும் ஆசிரியப் பாவின் அமைப்பு, இரண்டாம் நூற்றாண்டுச் செய்யுள் அமைப்புக்குப் பெரிதும் வேறுபட்டதாய் இருக்கிறது. ஆசிரியப்பா முழு வளர்ச்சிபெற்ற காலத்திலே, அதற்குப் பின்னோதான் மணிமேகலை செய்யப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். சிலப்பதிகாரக் காலத்திலும் அதற்கு முற்பட்ட காலத்திலும் ஆசிரியப்பா இருந்த நிலைக்கும், ஐந்தாம் நூற்றாண்டளவில் ஆசிரியப்பா இருந்த நிலைக்கும் அதிக வித்தியாசமுண்டு. மணிமேகலையில் உள்ள ஆசிரியப்பா, 5ஆம் நூற்றாண்டிற்கோ அதற்குப் பிற்பட்ட காலத்துக்கோ உரிய நடை உடையதாகவே காணப்படுகிறது.

அன்றியும், சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் சில அடிகள் அப்படியே மணிமேகலையிலும் எடுத்தாளப்பட்டிருக்கின்றன. எடுத்துக் காட்டாக,

(அ) சிலப்பதிகாரத்திலே, இந்திரவிழாவூர் எடுத்த காதையில்,
 "வச்சீரக் கோட்டத்து மனங்கெழு முரசம்
 கச்சை யானைப் பீடர்தலை ஏற்றி" என வருகிறது.

அதே அடிகள் மணிமேகலையிலே விழாவறை காதையில் அப்படியே வருகின்றன.

(ஆ) "பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கி
 வசியும் வளனும் சுரக்கென வாழ்த்தி" என்ற அடிகள் சிலப்பதிகாரத்து இந்திரவிழாவூர் எடுத்த காதையில் வருகின்றன. அதே அடிகள் மணிமேகலையில் விழாவறை காதையிலே அப்படியே வருகின்றன.

(இ) "அரும்பெறல் மாமணி யோங்குதிரைப்
 பெருங் கடல் வீழ்த்தோர் போன்று"

என்பது சிலப்பதிகாரத்தில் வரந்தரு காதையில் வரும் அடிகள். அவற்றை மணிமேகலையில் ஊரலருரைத்த காதையிலும் காணலாம்.

(ஈ) "தாரன் மாலையன் தமனியப் பூணின்ன்
 பாரோர் காண்பு பறர்தொழு படிமையன்"

சிலப்பதிகாரத்திலே அடைக்கலற் காதையிற் காணப்படும் இவ்

வடிகள் மணிமேகலையிலே மலர்வனம் பூக்க காதையிற் காணப்
படுகின்றன.

(உ) “பன்மலர் அடுக்கிய நன்மலர் பந்தர்
இலவந்திகையின் எயிற்புறம் போகி”

சிலப்பதிகார நாடுகாண் காதையிலும், மணிமேகலை மலர்வனம்
பூக்க காதையிலும் காணப்படும் அடிகள் இவை.

(ஊ) “தோரண நிலைய தோமறுபசும் பொற்
பூரண கும்பத்துப் பொலிந்த பாலிகை
பாவை விளக்குப் பசும் பொற்படாகை”

என்று சிலப்பதிகாரத்திலும்,

“தோரண வீதியும் தோமறு கோட்டியும்
பூரண கும்பமும் பொலம்பாலிகைகளும்

பாவை விளக்கும்” என்று மணிமேகலையிலும் வரு
கின்றன.

(எ) மேலும், “வந்தேனெஞ்சின் மணிமேகலையான்”

“ஐம்பெருங் குழுவும் என்பேராயும்”

“நுதல் விழிநாட்டத் திறையோன்”

என்பன போன்ற தனி அடிகள் அவ்விரு நூல்களிலும் ஆங்காங்கு
செறிந்து கிடக்கின்றன.

இவற்றிலிருந்து, மணிமேகலை சிலப்பதிகாரத்துக்குப் பிற
பட்ட நூலே என்பது தெரிகிறது. சிலப்பதிகாரத்தை நன்கு
பயின்ற ஒருவரே மணிமேகலையை எழுதியிருத்தல் வேண்டும்.

சிலப்பதிகாரத்திற் கூறப்படும் மதுரைக் கூலவாணிகள்
சாத்தன் சிலப்பதிகாரப் பதிகத்தின்படி, சைவனாதல் வேண்டும்.
அப்பதிகத்திலே அச்சாத்தன் கூறியனவாகச் சொல்லப்பட்ட
வார்த்தைகள் இவை:

‘அதிராச் சிறப்பின் மதுரை முதூர்க்
கொன்றையஞ் சடைமுடி மன்றப் பொதியில்
வெள்ளியம்பலத்து நள்ளிருட் கிடந்தேன்.’

அச்சாத்தனார் சைவரல்லரேல், சிவபெருமான் உறையும் வெள்ளி
யம்பலத்தே நள்ளிருட் கிடக்க அவருக்கென்ன வேலை? ஆகவே,
சிலப்பதிகாரத்தே கூறப்பட்ட மதுரைக் கூலவாணிகள் சாத்தன்
சைவனேயாம். ஆனால், மணிமேகலை எழுதிய கூலவாணிகள்
சாத்தன் பௌத்த மதக் கொள்கையவிட ஏனைய சமயாசாரங்
களையெல்லாம் மணிமேகலையிலே இக்ழந்துள்ளான். யாகத்தை

யும், வேதியர் சமயாசாரத்தையுங் கூடப் பழித்துள்ளான். பெளத்த மதத்தையே பெரிதும் பாராட்டிச் சீராட்டியுள்ளான். எனவே, மணிமேகலை எழுதிய சாத்தனார் சைவனாயிருந்திருக்க முடியாது.

மேலும், சிலப்பதிகாரத்தைக் கேட்டு அங்கேகரித்த சாத்தன், அதிலே கூறப்படுஞ் சமண சமயச் சிறப்புகளையும் அங்கேகரித்தவனாவன். ஆனால், மணிமேகலை எழுதிய சாத்தனார் சமண சமயத்தையே அதிகமாகத் தாக்கியிருக்கிறார். எனவே, அவ்விருவரும் ஒருவராதல் எவ்வாறு கூடும்? இக்காரணங்களைக் கொண்டு பார்த்தால், மணிமேகலை நான்காம் ஐந்தாம் நூற்றாண்டளவிலே சிலப்பதிகாரத்திற் கூறப்பட்ட கூலவாணிகள் சாத்தனாரால் றிப் பிறிதொரு சாத்தனரால் எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்பது தெளிவாகிறது. ஒருவன் சைவன்; மற்றவன் சைவத்துக்கும், சமணத்துக்கும் எதிரானவன்; பெளத்த சார்புள்ளவன்.

இனி, மணிமேகலைக்குக் காப்பிய விழாவெடுக்கும் இந்நாள், அது பெருங் காப்பியமான தெவ்வாறென்பதையும் சற்று ஆராய்வோம். சிலப்பதிகாரம், சீவகசிந்தாமணி, மணிமேகலை, வளையாபதி, குண்டலகேசி ஆகிய ஐந்து நூல்களையும் ஐம்பெருங் காப்பியங்கள் என்று பற்பல அறிஞர்கள் பேசுவர். முதலிலே இவற்றை ஐம்பெருங் காப்பியங்கள் என்று பேசியவர் நன்னூலுக்குரை செய்த மயிலைநாதர் ஆவர். மயிலைநாதர் 14ஆம் நூற்றாண்டளவில் வாழ்ந்தவர். எனவே, ஐம்பெருங் காப்பியம் என்ற பிரயோகம் பதினாண்டாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னரே வழங்கியிருக்கிறது. அதற்குமுன் அவ்விலக்கியங்களைத் தொகுத்து ஐம்பெருங் காப்பியங்கள் என்றுரைத்தாரில்லை. மயிலைநாதர் காலத்தின்பின், பலரும் அவ்வைந்து நூல்களையும் தொகுதியாகக் குறிப்பிடுமிடத்து, ஐம்பெருங் காப்பியங்களென்றே சொல்லி வந்தனர். ஆனால், அவற்றை நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்தால், அதற்கு மாறுபாடான சில உண்மைகளைக் காணலாம். காப்பியம் என்பது தமிழ் மொழிக்குரிய நூல் வகையைச் சேர்ந்ததொன்றன்று. காப்பியமென்ற பதமே 'காவ்ய' என்ற வட மொழிப் பதத்தின் திரிபாகும். வட மொழியிலேயே முதலில் காவியங்கள் எழுந்தன. சங்க கால நூல்கள் எதுவும்—அதாவது பத்துப் பாட்டு, எட்டுத் தொகையாயன—காவியங்களா யமையாததற்குரிய காரணம், அம் முறை தமிழில் இருக்கவில்லையென்பதுவே.

பெருங் காப்பியமென்றால் எப்படியிருக்க வேண்டுமென்பதற்கு ஒரு விதி இருக்கிறது. அதனைத் தண்டியலங்கார ஆசிரி

யர், 'பெருங் காப்பிய நிலை பேசுங்காலை' எனத் தொடங்கி, 'கற்றோர் புனையும் பெற்றிய தென்ப' ஈரூகப் பெருங் காப்பியத்திற்கான இலக்கணத்தை மிகநேர்த்தியாகச் சொல்லிவிட்டார். அறம்பொருள் - இன்பம் - வீடு ஆகிய நூற்பொருளையும் உள்ளடக்கி, தன்னிகரில்லாத் தலைவனை உடைத்தாகப் பெருங் காப்பியம் மிளிர் தல்வேண்டும். இரட்டைக் காப்பியங்கள் என்றழைக்கப்படும் சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் தண்டியலங்காரர் கற்பிக்கும் இலக்கணங்களுக்கு பொருந்துவனவாக அமைந்துள்ளனவா?

சிலப்பதிகாரம், இவ்விலக்கணத்தின்படி சில வகையிற்குறைவுடையதாகிறது. தன்னிகரில்லாத் தலைவனாகக் கோவலன் விளங்கினானா...? நூற்பொருள் பயக்கும் நடை நெறித்தாயது சிலப்பதிகாரமெனின், காப்பியத் தலைவன் அறம்பொருள் இன்பமாகிய புருடார்த்தங்களை அனுபவித்து வீடு பேறடைந்தானா.....? பொன்முடி கவித்தானா? இவற்றிலெல்லாம் குறைவுபடும் நூல் எவ்வாறு பெருங் காப்பியமாகலாம். ...?

மணிமேகலையோ வெனின் அறத்தையும் வீட்டையுமே கூறி நிற்கும். பொருளும் இன்பமும் ஆங்கு கூறப்படவில்லை. தன்னிகரில்லாத் தலைவனாகவில்லை. இன்னும் பெருங் காப்பிய இலக்கணத்திற் பல அதிற் குறைவு பட்டிருக்கின்றன. அதனால், அது பெருங் காப்பியமெனப் பேசப்படும் தகுதியற்றதென்றே சொல்லவேண்டும். வளையாபதியும் குண்டலகேசியும் பூரண நூல்களாகக் கிடைத்தில. சீவக சிந்தாமணியொன்றே பெருங் காப்பிய இலக்கணமமைந்த நூலாகும். *

குண்டலகேசி

குண்டலகேசியும் லகையாபதியும் வட நாட்டினின்றும் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த சமயங்களான பெளத்தம் சமணம்பற்றியனவாயும் வைசிய குலத்தலைவியரைப் பற்றியனவாயும் விளங்குகின்றன. ஐம்பெருங்காப்பிய வரிசையிற் கணிக்கப்படும் இவ்விரு நூல்களும் எழுந்த சூழலையறிவதற்குச் சோழர்காலத்து அரசியல், வணிகம், சமயம் ஆகிய மூன்றின் நிலைபற்றிய செய்திகள் துணைசெய்கின்றன.

தமிழ்நாடு இராசராசன், இராசேந்திரன் முதலிய சோழப் பேரரசர் ஆட்சியிற் பகை, பிணி போன்ற துன்பங்களின்றிச் செல்வச்செழிப்புடன் செழித்தது. இலக்கீவு, முரட்டெழில் ஈழம், கடாரம் முதலிய பிறநாடுகளுஞ் சோழப்பெருமன்னரின் ஆட்சிக்குட்பட்டன. சோழ நாட்டிற் பல்கலைகளும் வளர்வதற்குரிய சூழல் ஏற்பட்டது. நடனம், இசை, சிற்பம், ஓவியம் போன்ற நுண்கலைகளில் மன்னரும் மக்களும் ஈடுபட்டனர். இவ்விரு திறத்தாருஞ் சமயத்தைப் புறக்கணிக்கவில்லை. அவர்கள் அதனையும் வாழ்வின் இன்றியமையாத கூறெனக் கருதினர். இக்காலத்து மக்கள் மன்னனைக் கடவுளென மதித்தனர். மன்னன் கோயில் களுக்கு அளித்த பொருட்கள் “தேவராசா” (கடவுள் மன்னன்) என வழங்கப்பட்டன. நாம் இவ்வழக்கில் மன்னன் கடவுள் அமிசம்பெற்ற தன்மையைக் காண்கிறோம். சங்ககாலத் தொகை நூல்

வகையாபதி

களில் மன்னர்கவிதைக்குப் பொருளாகும் மரபுகாணப்படுகிறது. பிற்காலத்தில் அம்மரபு செவ்வனே வளர்த்து வரப்பட்டது. களவழி நாற்பது, நந்திக் கலம்பகம், முத்தொள்ளாயிரம், ஆசிரியப்

பாவில் உதயணன் கதையைச் சித்திரிக்கும் பெருங் கதை முதலியன விதற்குச் சான்றாவன. சோழர் காலத்தில் முதலில் எழுந்த பெருங் காப்பியமாகிய சீவகசிந்தாமணியும் சீவகனென்னும் மன்னன் பற்றியது. திருத்தக்கைதவரோ வவர்க்குப் பின்வாழ்ந்த சோழர் காலப் புலவரோ தாம் வாழ்ந்த சூழ்நிலையையும் சோழப் பேரரசின் மாட்சிமிக்க ஆட்சியினையும் விடுத்து இலக்கியம் இயற்ற முடியவில்லை. அவர்கள் சோழமன்னரின் சிறப்பியல்புகளை வாய்ப்பு வாய்ந்தபொழுதெல்லாம் தாம் படைத்த விலக்கியப் பாத்திரங்களில் ஏற்றிக் கூறினார்கள். திருத்தக்கதேவர் சிந்தாமணியின் ஏமாங்கதநாட்டு வருணனையைச் சோழநாட்டின் செழிப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் பாடினார். கம்பன் “காவிரி நாடன்ன கழனிநாடு” எனப் பாடினான். சேக்கிழார் சுந்தரரின் ஊரையுந் நாட்டையுந் சிறப்பித்துப் பாடாது சோழநாட்டையே விரித்துப் பாடினார். திண்ணனாரின் தந்தையாகிய நாகனின் ஆட்சிச் சிறப்பினைப் படிக்கும்பொழுதும் சோழரின் குடிநலம் ஒம்பியானுந் சிறப்புத்தான் எம் நினைவிற்கு வருகிறது. அரசவிகவாசம், நாட்டுப்பற்று முதலிய நல்லியல்புகள் பேரிலக்கியப் புலவராகிய திருத்தக்கதேவர், கம்பன் முதலானோரிடம் மட்டுமன்றிச் சிற்றிலக்கியப் புலவராகிய சயங்கொண்டான், ஒட்டக்கூத்தர் முதலானோரிடமுங் குடி கொண்டன. சயங்கொண்டான் கவிங்கத்துப் பரணியில் விசயதரன் புகழை யெடுத்துரைத்தான். ஒட்டக்கூத்தர் குலோத்துங்கன்மீது ஒரு பிள்ளைத்தமிழ்ப் பிரபந்தத்தை யியற்றினார். இவர் தக்கயாகப்பரணியில் இரண்டாம் இராசராசனையுமையாலும் பிறவற்றாலும் பாராட்டினார். மூவருலாவில் விக் கிரமசோழன், இரண்டாம் குலோத்துங்கன், இரண்டாம் இராசராசன் ஆகியோர் சிறப்பிக்கப்படுகின்றனர். நன்றியுணர்ச்சி கொண்ட சோழப்புலவர் மன்னருடன் தம்மையாதரித்த வள்ளல்களையும் புகழ்ந்தார்கள். கம்பன் சடையப்பவள்ளலையும், புகழேந்து சந்திரன்சுவர்க்கியையும் ஏற்றிப் பாடியதை நோக்குக. இக்காலத்தில் எழுந்த நாடகங்களும் மன்னர் புகழைப் பாடின வெண்பதை “இராசராசேசுவர நாடகம்” முதலியவற்றினால் அறிகிறோம்.

இத்தகைய விலக்கியச் சூழலிலே குண்டலகேசியும் வளையாபதியும் சோழ மன்னரைப் பாத்திரமாகக் கொள்ளாமலும் அவர் குலப்பெருமையையும் பிறவற்றையும் விளக்குவதை விடுத்ததும் வைசிய குலத்தவர்களுக்கு முதன்மை கொடுத்ததும் பலர்க்கு வியப்பு அளிக்கக்கூடும். இளங்கோவடிகள் மன்னர்க்கு அடுத்த நிலையில் வாழ்ந்த பெருங்குடி வணிகரைக் கவிதைக்குப் பொருளாக வமைக்கவில்லையா? அவர் வகுத்த வழியிற் குண்டலகேசி, வளையாபதியாசிரியர் சென்றனர். சோழர் காலத்து வணிகர்

சிலப்பதிகாரஞ் சித்திரிக்குங் காவிரிப்பூம்பட்டினம், மதுரை முதலியவிடங்களில் வாழ்ந்த வணிகரைவிடப் பன்மடங்கு செல்வாக்குடன் வாழ்ந்தார்கள். இவ்வுண்மையினைப் பேராசிரியர் நீலகண்டசாத்திரி 'சோழர்' என்னும் வரலாற்று நூலில் வணிகம்பற்றி யெழுதியவற்றினால் அறிகிறோம். அவர் கருத்தின்படி சோழர் காலத்தில் வணிகர் வணிகத்தின் பொருட்டுக் கழகங்களை யமைத்தனர். இதற்கு 'நானா தேச திசையாயிரத்து ஐந்நூற்றவர்' என வழங்கிய வணிகர் கழகம் ஓர் எடுத்துக்காட்டு. இது போன்ற கழகங்கள் ஐரோப்பியர் சில நூற்றாண்டுகளுக்குப்பின் கிழக்கு நாடுகளிற்றம் செல்வாக்கினை நிலைநாட்டுவதற்கு அமைத்த 'கிழக்கிந்திய வணிக கழகம்' (East India Company) போன்றவற்றை யொத்தன. சமத்திராபோன்ற வெளிநாடுகளுடனும் நானா தேச திசையாயிரத்து ஐந்நூற்றுவர் வணிகம் நடாத்தின ரென அந்நாட்டுக் கல்வெட்டொன்றனால் அறிகிறோம். இக்கழகத்தினர் அரசியற் கட்டுப்பாடு எதுவுமின்றிப் பல நாடுகளுக்குச் சென்று வணிகத்தினுற் பெரும் பொருளினை யீட்டினர். அவர்கள் சென்ற ஹிட்மெல்லாந்த தம் செல்வாக்கினுக்கேற்ற சீருஞ் சிறப்புடனும் வரவேற்கப்பட்டனர். தாய்நாட்டில் மத்திய அரசாங்கமும் அதன்கிளைகளும் அவர்களுக்குத் தகுந்த மதிப்பையளித்தன. அவர்கள் தம் பண்டங்களைப் பண்டசாலைகளிலும் அவற்றினின்றும் எடுத்துச் செல்லும்பொழுதும் பாதுகாப்பதற்கெனப் படைவீரரையமைத்தனர். தாம் வாழும் இடங்களின் பொதுநலனைக் கருதியுழைத்தனர். உள்நாட்டு அரசியலிலும் பங்குகொண்டனர். காஞ்சீபுரம், மாமல்லபுரம் முதலிய விடங்களிற் சிறு வணிககழகங்கள் 'நகரம்' என வழங்கின. இவ்வாறு சோழ வணிகரின் சிறப்பிருத்தமையாற் குண்டலகேசி, வளையாபதியாசிரியர் பெருங்குடி வணிகன் பெருமடமகளை யிலக்கியப் பாத்திரமாகக் கொண்டனர். இவர்கள் மன்னரும் மக்களும் மதித்த வைய குலத்தவரைத் தம் இலக்கியங்களின் சிறப்புப்பாத்திரங்களாகக் கொண்டதில் வியப்பதற்கு யாதுள்ளது? இங்கிலாந்து பதினாறாம் நூற்றாண்டில் எலிசபெத்து (Elizabeth) மகாராணியின் ஆட்சியில் ஒரு வல்லரசாகத் திகழ்ந்தது. அவரின் ஆட்சிக்கு முன்னரே செயலிலே துணிவுடைய வசுகொடகாமர (Vasgodagama) முதலிய கடற்படைவீரர் கிழக்கு நாடுகளிற்குச் செல்லும் வழிகளைக் கண்டுபிடித்துத் தாய்நாட்டின் புகழை நிலைநாட்டினர். பிரான்சிசு திரேக்கு (Francis Drake) முதலிய கடற்படைவீரர் பிறநாட்டுக் கப்பல்களை வழிமறித்து அவற்றைக் கொள்ளையடித்துப் பெருஞ் செல்வத்தைத் திரட்டினர். பிறநாடுகள் இங்கிலாந்து வல்லரசாக வளர்வதைக் கண்ணுற்றுப் பொருமைகொண்டன. எலிசபெத்து மகாராணி நாடகம் போன்ற கலைநிகழ்ச்சிகளை யாதரித்தார். இச்சூழலிலே சேக்ஸ்பியர் (Shakespeare) போன்றோர் மன்னர்பற்றிய நாடகக் காப்பி

யங்களையே மீயற்றினர்கள். எனினும், இலியரெனும் மன்னன் (King Lear) இயூலியசீசர் (Julius Ceaser) இரிச்சாட்டு (Richard III) கென்றி (Henry V) மக்குபெத்து (Macbeth) போன்ற மன்னர் பற்றிய விலக்கியங்களைப் படைத்த சேக்சுபியர் அவர் காலத்திற் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த வைசிய குலத்தவரையும் பாடாதுவிடவில்லை. வைசிய குலத்தவர் பெருஞ் சிறப்புடன் வாழ்ந்தமையாலன்றோ அவர் வெனிசு வணிகன் (Merchant of Venice) ஓதெல்லோ (Othello) வாகிய வணிகர்பற்றிய நாடகங்களை யெழுதினார். இவற்றினுற் பெறும் உண்மை சிறப்புடன் வாழும் மன்னரும், மக்களும் புலவனின் உணர்ச்சிக்கும் அனுபவத்திற்கும் விருந்து அளிப்பதால் உயர்ந்தனவும் உயிர் துடிப்பு வாய்ந்தனவுமான விலக்கியங்கள் எழுகின்றன வென்பதாகும்.

நாம் சோழர் காலச் சமயநிலையினை நோக்கின் அக்காலத்திற் சமண சமயம் பௌத்தத்தைவிடச் சிறப்புப் பெற்றதெனச் 'சோழர்' என்னும் வரலாற்று நூல் வாயிலாக வறியலாம். இராசராசனின் அக்கயாகிய குந்தவையார் இராசராசபுரத்திலுந் திருமளவாடியிலுஞ் சமணப்பள்ளிகளைக் கட்டுவித்து அவற்றின் பரிபாலனத்திற்குப் பொருட்கொடையுஞ் செய்தார். இராசராசன் தென்னார்க்காட்டுத் திருநறுங்கொண்டையென்ற விடத்திலுள்ள பெரிய பள்ளியில் இரு விளக்குகள் நாடோறும் ஏற்றிவருமாறு நிலக்கொடை செய்தான். சமணப்பள்ளியைக் கொண்டவிடம் 'பள்ளிச்சந்தம்' என வழங்கியது. சோழர் காலத்திற் பள்ளிச்சந்தங்களுக்கு வரி விதிக்கப்படவில்லை. சீற்றாமூர், செங்கல்பட்டு, திருப்பாணமலை, விளாப்பாக்கம் முதலியவிடங்களில் சமணப்பள்ளிகள் சோழமன்னர் ஆதரவுடன் சமயப் பணிபுரிந்தன. கி. பி. 885ம் ஆண்டளவில் பெரிய சமணப் பள்ளியொன்றில் வாழ்ந்த பெண்துறவிக்கும் அவளின் ஐந்நூறு மாணவர்களுக்கு மிடையே வேதோ கலகம் விளைந்ததெனக் கூறப்படுவதிலிருந்து இக்காலத்துச் சமணரின் தொகையினையுஞ் செல்வாக்கினையும் நாம் ஓரளவு கணிக்கலாம். இச்சூழலிற்றான் சிந்தாமணி, வளையாபதி போன்ற சமண இலக்கியங்கள் எழுந்தன.

இராசராசன் போன்ற பரந்த நோக்கங் கொண்ட சோழமன்னர் பௌத்த சமயத்தையும் ஆதரித்தனர். தஞ்சைப்பெருவுடையார் கோவிலிற் பௌத்த சமயக் கோட்பாடுகளை விளக்கும் உருவங்களும் ஓவியங்களும் இடம்பெற்றன. முதலாங் குலோத்துங்கன் நாகபட்டினத்திலுள்ள பௌத்த விகாரைக்கு உதவியளித்தான். நாகபட்டினம், திருமூலவாசம் முதலியன பௌத்த சமயத்தவர் பெருந்தொகையில் வாழும் இடங்களாகக் காட்சியளித்தன. இச்சூழலிற் குண்டலகேசி யெழுந்தது.

இன்று குண்டலகேசி வளையாபதியாகிய நூல்கள் முழுவடிவிலில்லை. குண்டலகேசிச் செய்யுட்களிற் சில புறத்திரட்டிலும் நீலகேசியுரையிலும் வீரசோழியவுரையிலும் உள்ளன. யாப்பருங்கலவிருத்தியுரையாசிரியரும் வீரசோழியவுரையாசிரியரும் குண்டலகேசியின் பாச்சிறப்பினைக் குறிப்பிட்டனர். குண்டலகேசிக் கதையின் சுருக்கம் நீலகேசியுரையிற் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வரலாறு பௌத்த தேரிகாதையிலும் உண்டு. இவற்றிற் காணப்படும் குண்டலகேசியின் வரலாறு வருமாறு: பத்திரையென்ற பெண் ஒருநாள் காளன் என்ற கட்டழகனைக் காவலாளர் கொண்டுசெல்வதைக் கண்டாள். அக்கட்டழகனுக்கு அவன் நிகழ்த்திய பல களவுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதால், மன்னரைக் கொலைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டதை யறிந்தாள். அவளின் றந்தையவள் அவன்மேற் கொண்ட காதலையறிந்து மன்னன் விதித்த தண்டனையினின்று அவனை விடுவித்து மகளுக்கு மணஞ் செய்வித்து வைத்தான். ஒரு நாள் குண்டலகேசி யூடலின்பொழுது காளனின் பழைய களவுநிலையைச் சுட்டிக் காட்டினாள். காளன், அவள் அவ்வாறு சுட்டிக்காட்டியதைப் பொறுக்காது அவளைக் கொல்லும் நினைவுடன் ஒரு மலையுச்சிக்குக் கூட்டிச்சென்றான். அங்கு சென்றவுடன் தன் எண்ணத்தையவளுக்கு வெளிப்படுத்தினான். அவளோ தற்கொல்லியை முற்கொல்ல வேண்டுமென்பதை யறிந்தவளாதலாற்றான் இறப்பதற்குமுன் கணவனிடம் அவனை வணங்கி வலம்வர விடுமாறு வேண்டினாள். காளனும் அதற்கு இசையவே யவள் வலம்வருவது போற் காளன் பின்புறஞ்சென்று அவனைக் கீழே தள்ளிக் கொன்றான். இதற்குப்பின் அவள் பௌத்தத் துறவுபூண்டு பிற சமயவாதிகளுடன் வாதித்து அவர்களை வென்றாள். ஈற்றில் முத்தியை ந்தனள். தேரிகாதை இவள் முதலில் சமணத்தைச் சார்ந்து பின் அதனைவிட்டுப் பௌத்தத்தைச் சார்ந்தாள் என்கிறது.

குண்டலகேசியென்ற பெயரே ஆய்விற் குரியது. இப்பெயர் சுருண்ட மயிரைக் கொண்ட பெண்ணொருத்தியைக் குறிக்கும் என்பர். 'கேச' என்ற வடமொழிப் பெயர் இகரவீற்றுப் பெற்றுக் 'கேசி' (கேசம் அல்லது மயிரையுடையவள்) என வழக்குப்பெற்ற தென்று நாம் கொள்ளமுடியாது. ஏனெனில், 'கேசி' என்ற வீற்றுடன் வாதநூல்கள் பலவுண்டென்பதைக் "குண்டல நீல பிங்கல அஞ்சன கால தரிசன தத்துவ கேசிகள்" என்னும் யாப்பருங்கல விருத்தியுரையினால் அறிகிறோம். 'கேசி' என்பது வாத நூலைக் குறிக்குஞ் சொல்லெனத் துணிவோமாயின் 'குண்டலம்' என்ற பெயரடைக்குச் 'சுருண்டு சிக்கலான' வென்ற பொருளைக் கொள்ளுதலே பொருத்தமெனலாம். சமணம் முதலிய பிற சமயவாதிகள் கூறுஞ் சிக்கலான சமயக்கருத்துக்களைச் சிக்கல் அறுத்து எதிர்க்கும் ஆற்றல் படைத்த நூலாகையாற் குண்டலகேசியெனப் பெயர்பெற்ற

தென்று நாம் கோடலாம். இப்பொருளுக்கு மாறாகப் பௌத்தத் துறவியொருத்தி சுருண்ட மயிரினால் அழகுபெற்றுக் காணப்பட்ட மையால் அப்பெயரினைப் பெற்றாளென்று கொள்வது பேதமையின் பேரெல்லையாகும். பெண்ணொருத்தி பௌத்தத் துறவுகொள்ளின் அவள் கேசம் (தலைமயிர்) களைப்படுவது வழக்கமென்பதை யறியாதாரும் உண்டோ? பத்திரை யென்பவள் இல்லற வாழ்விற்கு சிறப்புற்றபொழுது சுருண்ட மயிரினால் அழகுடன் விளங்கினுள்ளனக் கொள்ளவும் இடமில்லை. அவ்வாறாயின் பத்திரையென்ற அவள் இயற்பெயர் மறைந்துவிடும். இவளின் தலைமயிர் சமயப் பள்ளியிற் களைப்பட்டபொழுதும் அதுமீண்டும் வளர்ந்துசுருண்டதாற் குண்டலகேசியென வவளை யழைத்தனரென்போர் கூற்றும் பொருந்தாது. துறவுகொண்டவள் எவளாயினும் தன் கேசத்தினை வளரவிடாது காலத்துக் காலம் மழித்தல் சீரிய துறவொழுக்கங்களில் ஒன்றாகையால் பத்திரையும் அக்குற்றத்திற்கு ஆளாகியிராளென நாம் துணியலாம்.

மணிமேகலை பௌத்தத்தினையும் வணிகர் குலக்கோவலனின் மகளாகிய மணிமேகலையின் துறவு வாழ்க்கையினையும் பிறசமயப் பழிப்புரைகளையும் கொண்டு விளங்குகிறது. இந்நூல் மணிமேகலையென்னும் பெண்துறவி பெயரால் வழங்குகிறது. சாத்தனரின் மணிமேகலையைப் பின்பற்றி நாதகுப்தனாரும் இவ்வியல்புகளைக் குண்டலகேசியில் அடக்கினாரெனலாம்.

இன்று எமக்குக் கிடைத்துள்ள குண்டலகேசிக் கதையினையுஞ் செய்யுட்களையும் வடமொழித் தண்டியின் காவியாதர்சத்தினைத் தழுவித் தமிழில் எழுந்த தண்டியலங்காரம் கூறும் பெருங்காப்பிய விலக்கணங்களைக்கொண்டு ஆராயின் அவை அவ்விலக்கணங்களுள் அடங்காவென்பது உறுதிப்படும்.

காப்பியமென்பது வடமொழிச் சொல்லாகிய 'காவ்ய' என்பதின் தமிழாக்கமாகும். தண்டி வடமொழியில் எழுதிய காவ்யாதர்சத்திற் காப்பிய விலக்களை விரித்துரைத்துள்ளார். அவ்விலக்கணங்களைத் தமிழில் அணிநூலியற்றிய தண்டியாசிரியர் வருமாறு கூறுகிறார்:

பெருங்காப் பியநிலை பேசுங் காலை
வாழ்த்து வணக்கம் வருபொரு ளீவற்றினென்
றேற்புடைத் தாசி முன்வர வியன்று
நாற்பொருள் பயக்கு நடைநெறித் தாசித்
தன்னிக ரில்லாத் தலைவனை யுடைத்தாய்
மலைகட னுடு வளநகர் பருவம்
இருசுடர்த் தோற்றமென் றினையன புனைந்து

நன்மணம் புணர்தல் பொன்முடி கவித்தல்
 பூம்பொழி னுகர்தல் புனல்வினை யாடல்
 தேம்பிழி மதுக்களி சிறுவரைப் பெறுதல்
 புலவியிற் புலத்தல் கலவியிற் களித்தலென்
 றின்னன புணர்ந்த நன்னடைத் தாகி
 மந்திரந் தூது செலவிகல் வென்றி
 சந்தியிற் ரெடர்ந்து சருக்க மிலம்பகம்
 பரிச்சேத மென்னும் பான்மையின் விளங்கி
 நெருங்கிய சுவையும் பாவமும் வீரும்பக்
 கற்றோர் புணையும் பெற்றிய தென்ப.

பெருங் காப்பியமானது வாழ்த்து, வணக்கம், வருபொருள் ஆகிய மூன்றனுள் ஒன்றனைப் பெற்றதாயும் பாயிரத்தோடு வருவ தாயும் அமைதல்வேண்டும். அதன் தலைவன் தனக்கு ஒப்பாரும் மிக் காரும் இல்லாதவகைச் சிறந்து விளங்குதல்வேண்டும். தலைவன் அறம், பொருள், இன்பம், வீடாகிய நான்கு பொருளினையும் அடை வதாகக் கூறுதல்வேண்டும். மலை, கடல், நாடு, நகர், முதலிய இயற்கை வருணனைகளிலும், வைகறை, விடியல், நண்பகல், மாலை, ஏற்பாடு, யாமம் முதலிய சிறு பொழுதுகளிலும் கார், கூதிர், முன் பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் முதலிய பெரும்பொ முதுகளிலும் ஞாயிறு, திங்களின் ரேட்டம் முதலிய வருணனைகளி லும் பெரும்பாலான அதில் இடம்பெறும். மணஞ்செய்தல், முடி சூடுதல், சோலையில் இன்புறுதல், புனல் விளையாடல், மதுவுண்டு இன்புறுதல், புதல்வரைப் பெறுதல், கூடல், ஊடல் முதலிய நிகழ்ச் சிகளும் காப்பியத்திற் கூறப்படும். மந்திராலோசனை, தூது செல் லுதல், போருக்குச் செல்லல், போர் தொடுத்தல், வெற்றி முதலி யன தொடர்ச்சியாகக் கூறப்படுதல் வேண்டும். இவை யாவும் சருக்கம், இலம்பகம், பரிச்சேதம் என்ற உட்பிரிவுகளுள் ஒன்ற னைப் பெறுதல்வேண்டும். காப்பியமானது மெர்ப்பாட்டுக் குறிப் பினையும் வீரம், அச்சம், இழிப்பு, வியப்பு, காமம், அவலம், உருத் திரம், நகையாகிய எண்வகைச் சுவைகளையும் பெற்றுச் சான்றோரி னைப் புணையப்பட்டு விளங்கும். தண்டியலங்காரத்திற் கூறப்படும் பொன் முடிகவித்தல், மந்திரம், தூது, செலவு, இகல், வென்றி முதலிய விலக்கணங்கள் அரசர்க்கே பொருந்துவன. இதையுணர்ந் தன்றே திருத்தக்கதேவர், கம்பர் முதலானோர் மன்னர்பற்றிய கதைகளைத் தம் காப்பியங்களுக்குத் தேர்ந்தெடுத்தனர். வைகிய குலத்தவளாகிய குண்டலகேசி முடிசூடியதாகவோ போரிட்ட தாகவோ கூறப்படவில்லை. அவள் பௌத்தத் துறவுபூண்டு தூய வாழ்க்கையினைத் தொடங்கியது முடிசூட்டியதற்கும் பிற சமய வாதிகளைப் போரிட்டு வென்றது, இகல், வென்றி முதலியவற்றிற் குஞ் சமயத்தைப் பரப்பும் வழிவகைகளை யாராய்ந்தது மந்திரத்

திற்குஞ் சமமானவையென வலிந்து பொருள்கொள்வோமா? பௌத்த பிக்குணியாகிய குண்டலகேசியை யவள் வாதஞ்செய்யும் ஆற்றலொன்றையே பொருட்படுத்தி யவளைத் தன்னிசரில்லாத தலைவியென நாம் கொள்வதா? பொதுவான இலக்கியங்களில் வரும் சிறுவரைப் பெறுதல்போன்ற செய்திகளெனினும் இந்நூலில் இடம்பெறவில்லை. குண்டலகேசியினை யொரு சமயப் பிரசார நூலாகவே கொள்ளலாம்.

குண்டலகேசிச் செய்யுட்களிலொன்று வருமாறு:

பாளையாந் தன்மை செத்தும்
பாலநூந் தன்மை செத்தும்
காளையாந் தன்மை செத்தும்
காமுறு மிளமை செத்தும்
மீளுமீவ் வியல்பு மின்னே
மேல்வரு மூப்பு மாகி
நாளுநாட் சாகின் ருமால்
நமக்குநா மழாத தென்னே.

நாம் இப்பிறப்பிற் பாளை, பாலன், காளை முதலிய பருவங்களை யடைகின்றோம். குறித்தவொரு பருவத்தில் நிலையான வாழ்வினை நாம் நடத்துவதில்லை. பருவங்கள் பல நம்மை விரைவாகத் தொடர்கின்றன. அப்பருவங்களுக்கு ஏற்றமுறையில் நம் எண்ணங்களுஞ் செயல்களுந் திகழ்கின்றன. பலருங் காமுறுகின்ற இளமைப் பருவத்தை நாம் அடைந்துவிட்டோமென்று இன்புறும் பொழுதே அப்பருவம் மின்னல்போலத் தோன்றி மறைந்து மூப்பிற்கு இடம் அளிக்கிறது. நாடோறுந் நாம் செத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். நாள் என்பது எம் வாழ்வினை முடிக்கும் வாளாகும். ஒவ்வொரு நாளின் முடிவும் எம் வாழ்வின் சுருக்கத்தினைத்தான் உணர்த்துகிறது. இந்நிலையிலே முற்றுகவிறந்தவருக்காக நாம் இரங்கி அழுவது பேதமை. நாமும் அவர் கதியினை, விரைவில் அடைய நாடோறுஞ் செத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். முற்றுக பிறந்தவருக்கும் நாடோறுஞ் செத்துக்கொண்டிருப்பவருக்கும் உள்ளவொற்றுமை யியல்பினை யுணர்ந்து நாம் அழுகையினை விடுதல்வேண்டுமெனக் குண்டலகேசியாசிரியர் யாக்கை, இளமை, முதலியவற்றின் நிலையாமையினை விளக்குகையில் எடுத்தியம்புகிறார்.

சமண பௌத்தர் தத்தம் இலக்கியங்களுக்கு ஏற்றம் அளிக்கும்பொருட்டு வடமொழி மரபுபற்றி 'ஐம்பெருங் காப்பியம், (பஞ்ச காங்ய) என்ற சிறப்பு வழக்கினை வழங்கினர். இவ்வழக்கில் மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம், சிந்தாமணி, குண்டலகேசி, வளையாபதியாகிய சமண பௌத்த நூல்களே யிடம்பெற்றன. இந்நூல்

களின் ஆசிரியர்க்குப் பின்வாழ்ந்த சமண பௌத்த வுரையாசிரியர் இவ்வழக்குப் பெருவழக்காக வழங்குமாறு தத்தம் உரைகளில் அதனைக் குறிப்பிட்டனர். சமயப் பொறுமையுள்ளம் படைத்த பிற சமயவுரையாசிரியரும் அவர்கள் கூற்றினைத் தம்முரைகளிற்கையாண்டனர். பெருங்காப்பிய இலக்கணங்கள் யாவற்றையுங் கொண்ட வைணவ நூலாகிய கம்பராமாயணம் சமயப் பொருமை காரணமாகப் பெருங்காப்பிய வழக்கிற் சேர்க்கப்படவில்லை. விசயாலய வழியில் வந்த ஆதித்தியசோழன் வைணவரைத் துன்புறுத்தியதன் விளைவாக நாட்டில் ஏற்பட்ட குழப்பத்தில் அவன் உயிரிழந்ததும், இரண்டாம் குலோத்துங்கன் சிதம்பரத்திலுள்ள விட்டுணு விக்கிரகத்தை யப்புறப்படுத்த முயன்றகதையுஞ் சோழர் காலத்தில் வைணவசமயம் வீழ்ச்சியுற்றதைக் குறிக்கின்றன. முன்பு சமண பௌத்தசமயங்களை யெதிர்ப்பதற்கு ஒன்றியுழைத்த சைவ வைணவ சமயங்கள் இவ்வாறு பிளவுறின் அவற்றிற்கும் பிறவற்றிற்குமிடையே யிக்காலத்தில் நிலவியபகையினைக் கூறவேண்டுமா? சமணர் சிந்தாமணிக்கு ஏற்றமளிப்பதற்காகச் சேக்கிழார் திருத்தக்கதேவரின் இலக்கியத்திற் பொருமைகொண்டு பெரிய புராணத்தை யியற்றினாரென்ற கட்டுக்கதையைப் பரப்பினர்.

இச்சமயப் போர்ச்சூழலிலே குண்டலகேசிக்குப் போட்டியாக வளையாபதி யெழுந்தது. வளையாபதிச் செய்யுட்களிற் சில சிலப்பதிகாரத்திற்கு அடியார்க்கு நல்லார் எழுதிய வுரையிலும் புறத்திரட்டிலும் யாப்பருங்கல விருத்தியுரையிலும் காணப்படுகின்றன. வைசிய புராணத்தில் வரும் 'பஞ்சகாவியத் தலைவரில் வைரவாணிபன் வளையாபதி பெற்ற சருக்கம்' என்பது வளையாபதிக்கதையைக் கூறுமென்பர். அக்கதை வருமாறு: நவகோடி நாராயணன் என்னும் வணிகன் தன் குலப்பெண், வேறு குலப்பெண் ஆகியவிரு பெண்களை மணந்தான். அவன் உறவினர் வேறு குலப்பெண்ணை மணந்ததற்காக வவளை யொதுக்கிவைக்க முற்பட்டனர். இதனை யவன் அறிந்து அப்பெண்ணைப் பிரிந்து தன் குலப்பெண்ணுடன் வாழ்ந்தான். அவ்வேற்றுக் குலப்பெண் தன் கணவனை யடைவதற்காகக் காளிதேவியை நாடோறும் வழிபட்டாள். அவள் கணவனைப் பிரியும்பொழுது கருவுற்றிருந்தாள் சின்னாட்களுக்குப் பின், ஓர் ஆண்மகவை யீன்றாள். அம்மகன் வளர்ந்து பள்ளி செல்லும் நாட்களில் ஒருநாள் அவனுக்குத் தன் தந்தைபற்றிய வையம் ஏற்படும் நிகழ்ச்சியொன்று அங்கு நிகழ்ந்தது. இதனூற்றன் தாய் வாயிலாகத் தந்தைபற்றிய வரலாற்றைக் கேட்டறிய நேரிட்டது. பின்பு அவன் தன் தந்தைபாற் சென்று தன்னை வெளிப்படுத்தினான். தந்தையவனைத் தக்க சான்றின்றி யேற்க மறுத்துவிட்டார். ஆனால், தாயும் மகனும் காளிதேவி

யைத் தம் உறவிற்குச் சாட்சியாகத் தோற்றுவித்து அவனையேற்
கப்பண்ணினர். ஈற்றில் அவ்வணிகள் இரு மனைவியருடனும்
பிள்ளைகளுடனும் ஒன்றி வாழ்ந்தாள்.

வனையாபதியின் கதைப்போக்கு மேற்கூறியவாறு அமைந்
திருக்குமென நாம் கொள்ளமுடியாது. வனையாபதியொரு சமண
விலக்கியமென வறிகிறோம். வைசிய புராணம் கூறும் வனையா
பதிக் கதையிற் காளிக்கு மூதன்மை அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
காளிவழிபாடு சிறப்பித்துக் கூறப்படுங் கதை சமணவிலக்கியத்
தில் இடம்பெறுது. கணவனைப் பிரிந்து அல்லலுறும் பெண்ணொ
ருத்தி தன் றுன்பம் நீங்கிக் கணவனையடையும் கதைப் போக்கிற்
கும் சமணத்தின் மேன்மையை விளக்கவந்த வனையாபதிக் கதைக்
கும் வேற்றுமையுண்டு. இக்கதை வனையாபதி கணவனை யீற்றில்
அடையாது துறவு பூண்டாளென முடிந்திருந்தால் அதனை நாம்
ஓரளவிற்கு ஏற்கலாம். ஆகையால், வனையாபதிக் கதை யின்று
எமக்குக் கிடைக்கவில்லையென்று நாம் துணியலாம். எமக்குக்
கிடைத்துள்ள வனையாபதிச் செய்யுட்களிலிருந்து அது ஓர் அற
வொழுக்க நூலென வறியலாமே யொழிய வதன் கதை, பிற
செய்திகள் பற்றியொன்றும் அறியமுடியாது.

வனையாபதிச் செய்யுளொன்றின் நலனை யாராய்வாம்.

தொழு மகனாயினும் துற்றுடை யானைப்
பழுமரம் சூழ்ந்த பறவையிற் சூழ்ப
விழுமிய ரேனும் வெறுக்கை யுலந்தால்
பழுமரம் வீழ்ந்த பறவையிற் போல.

ஒருவன் அடிமை யல்லது கீழ் நிலையிலுள்ளவனெனினும்
செல்வமுடையவனாக விருந்தால் அவனைப் பயன்மரம் பழுத்த
விடத்துப் பறவைகள் சூழ்வதுபோல மக்கள் சூழ்வார். அவர்கள்
அவனை யேற்றிப்போற்றி அவனிடம் உதவிபெறுவார். அவன் தாழ்
குலத்தினைப் பொருட்படுத்த மாட்டார்கள். வள்ளுவரும் “பயன்
மர முள்ளூர்ப் பழுத்தற்றுற் செல்வம் நயனுடையான் கட்படி”
என்றார். ஒருவன் சீரியவொழுக்கங் கொண்டவனெனினும், வறு
மையுறின் அவனை யொருவரும் நாடார். பறவைகள் பயன் றரு
கின்ற மரத்தினைப் பழமுள்ளவரைதான் நாடுகின்றன. அம்மர
மானது பழங்களை நல்காத காலத்திற் பறவைகள் அதனைவிட்டு
நீங்குகின்றன. இப்பறவைகளின் இயல்பினையே மக்களும்கொண்
டுள்ளனர். இப்பாட்டின் கருத்து “Prosperity makes friends
adversity tries them” என்ற ஆங்கிலப் பழமொழியையினிது
விளக்குகின்றது. ஆசிரியர் செல்வத்தின் நிலையாமையைச் சிறந்த
வுவமைவாயிலாக விளக்குகிறார். அகத்தாரே வாழ்வாரென்று

அண்ணாந்து நோக்கியவரும் புறக்கணிக்கும் வாழ்வு செல்வத்தைப் பற்றுக் கோடாகக்கொண்டு செருக்குற்ற வாழ்க்கை நடத்துபவனுக்கு வருமென வெச்சரிக்கை செய்கிறார்.

குண்டலகேசியும் வளையாபதியுஞ் சமயப் போர்ச் சூழலில் எழுந்தன. அதே சமயப் போர்ச் சூழல் நீடித்தமையால் அவை மறைந்தனவென்று கொள்வோமா? மணிமேகலை, நீலகேசி போன்ற சமய நூல்கள் இன்றுவரை நிலைத்திருக்கும்பொழுது இவ்விரு நூல்கள் மட்டும் ஏன் மறைந்துபோயின? சோழர் காலத்திலே சமயப் பகை ஒரு புது வழியில் வெளிப்படலாயிற்று. பல்லவர் காலத்திலே சம்பந்தர் முதலியோர் சமணருடன் வாதஞ்செய்து அவரைத் தோற்கடித்தனர். அக்காலத்தில் நிலவிய சமயப்பகையினை அப்பரின்பாடல்களிலிருந்தும் அறியலாம். சோழர் காலத்திற் சமயப்பகையை வெளிப்படையாகக் காட்டுந் தன்மை குறைந்துவிட்டது. அஃது இலக்கியங்களிற் றர்க்க முறையிற் பிற சமயங்களைத் தாக்கும் பண்பில் அக்காலத்தில் வெளிவந்தது. குண்டலகேசி, நீலகேசி முதலிய தர்க்க நூல்களையொட்டியே அருணந்தி சிவாச்சாரியார் 'பரபக்கம்' என்னும் பிற மதங்களை யெதிர்த்து வாதிடும் பகுதியைத் தம் நூலில் அமைத்தார். சமணமும் பௌத்தமும், வைணவமும் சோழர்காலத்திலிருந்த நிலையினின்றும் பிற்காலத்திற் குன்றிவிட்டன. வைணவத்திற்கு கிருட்டிண தேவராயர்போன்ற நாயக்க மன்னர் ஓரளவு ஆதரவு அளித்தது உண்மை. இசுலாமியர், ஐரோப்பியர் ஆகியோர் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்தமையால் அவர்கள் சமயங்களாகிய இசுலாம், கிறித்தவம், கத்தோலிக்கம் முதலிய புதியசமயங்கள் அங்கு பரவின. பௌத்த சமணர்போலவே இப்புதியோரும் இலக்கியப்பணி புரிந்தனர். சமண-பௌத்த சைவத் தருக்க நூல்களுக்குப் பதிலாகச் சைவ—கிறித்தவ, கத்தோலிக்க—கிறித்தவ கண்டனங்களும் தர்க்கங்களும் எழுந்தன. ஐரோப்பியர் அச்சுப் பொறியினைத் தமிழ் நாட்டிற்கு அறிமுகப்படுத்தும்வரையேட்டுச் சுவடிகளிலே நூல்களை யெழுதும் வழக்கம் வழங்கிவந்தது. ஒவ்வொரு சமயத்தவரும் தத்தம் இலக்கியங்களைப் பேணுவதற்கு முயற்சிசெய்தனர். தர்ம புரம், திருவாவடுதுறை முதலிய மடங்கள் தமிழ் நூல்களைப் பேணிவந்தன. சமண பௌத்தம் செல்வாக்கற்றுப் போகவே அச்சமய நூல்களைப் பேணும் பொறுப்புப் பிறசமயத்தவர்களிடஞ் சுமத்தப்பட்டது. இச்சூழலிலே குண்டலகேசி, வளையாபதியாகிய வற்றின் ஏட்டுச்சுவடிகள் மறைந்தொழிவதில் வியப்பில்லை. தமிழ் நாட்டிற் பலர் தங்கள் முன்னோர்கள் சேர்த்து வைத்திருந்த சுவடிகளைப் பயன்படுத்த வகையறியாமல் இருந்தனர். பலர் காவிரியாற்றிலே சுவடிவிட்டும் அவற்றை நெய்யிற் றேய்த்து விதிப்படி,

ஆகுதிபண்ணியும் அழித்துவந்தனரென டாக்டர் உ. வே. சாமி
நாதையர் மறைந்துபோன வேட்டுச் சுவடிகள்பற்றிப் 'புதியதும்
பழையதும்' என்னும் நூலிற் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்கதிதான்
இவ்விரு நூல்களுக்கும் நேர்ந்ததோ? தஞ்சை சரசுவதி மகால்
(Tanjore Saraswathy Mahal) சென்னைப் பழைய வேட்டுச்சுவடி
நூலகம், (Madras Oriental Manuscript Library) மதுரைத் தமிழ்ச்
சங்கம், திருவனந்தபுரம் அரசாங்க நூலகம் (Travancore Govern-
ment Library) முதலிய நிறுவனங்கள் பழைய வேட்டுச் சுவடி
களை விலைகொடுத்து வாங்கியும் அவற்றை வேறு வழிகளிற் பெற்
றுந் தமிழிற்குத் தொண்டாற்றி வருகின்றன. அவைகூட இவ்
விரு நூல்களின் படிகளைப் பெறமுடியாத நிலையிலுள்ளன.
எனவே, குண்டலகேசியும், வளையாபதியும் சமயப் போரினாற்
றேன்றி மறைந்த நூல்களென்று நாம் கருதலாம். *

சீவக சிந்தாமணி

ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் முதலில் வைத்து எண்ணப் படும் பெருமையுடையது சீவக சிந்தாமணி. கற்பனைச் செழுமையினாலே, எதிர்காலத்தில் நூடும் மக்களும் வாழவேண்டிய வகையை, இலக்கியத்தின் வரைவிலக்கணத்தை வரையறுக்க முயன்ற காப்பியங்களுக்கு ஏற்றதொரு வழிகாட்டியாய் விளங்கியது சீவக சிந்தாமணி. அதன் பெருமை பலபடப் பேசப்படுகிறதாயினும், குறிப்பிடத் தக்கதொரு வரலாற்றுக் குறிப்புமுண்டு. அக்குறிப்பு, பெரியபுராணம் எழுந்த கதையோடு தொடர்பு கொள்கிறது. IIஆம் நூற்றாண்டிலே சோழ வளநாட்டின் பெருமைக்குக் காரணமான 2ஆம் குலோத்துங்கன், சீவக சிந்தாமணியின் சொற்செருக்கு, பொருளாழம், கற்பனை நயம் என்பனவற்றில் மனத்தைப் பறிக் கொடுத்து அக்காவியத்தைப் பாராயணஞ் செய்வானும். அதனைக் கண்ட அவனது மந்திரியான அருண்மொழித்தேவர் என்னும் சேக்கிழார், சீவக சிந்தாமணியின் தமிழ்ச் சுவைக்கு நிகராகப் பெரிய புராணம் பாடி மன்னன் மனத்தைக் கவர்ந்தாராம். பெரிய புராணம் பிறந்த கதையிலே, சீவக சிந்தாமணியின் சிறப்பும் இழையோடுகிறது. இது வரலாறு சீவக சிந்தாமணியின் பெருமைக்கு இடும் வரலாற்று முத்திரை. அது நிற்க;

கதை தழுவிய பாடலே காப்பியம் என்பது காப்பிய இலக்கணத்தின் உயிர். எனவே, சீவக சிந்தாமணிக் கதையினை விரிவு படக்காட்டுவது இயலாதாயினும், மிகமிகச் சுருங்கிய அளவிற்பேசவேண்டியது தவிர்க்க முடியாததாகிறது.

ஏமாங்கத நாட்டின் மன்னனான சச்சந்தன், தன் மனைவி விசையைமேற் கொண்ட காதலால், அரசியற் கருமங்களைத்

தன்னமைச்சனான கட்டியங்காரனிடம் ஒப்படைத்து, அந்தப் புரத்திலே காதலின்பத்திலே தன்னை மறந்திருக்கிறான். அரசைக் கவர எண்ணிய கட்டியங்காரன், தக்க சந்தர்ப்பத்திலே, சச்சந் தனுடன் போர் தொடுக்க, அவன் கருவுற்றிருந்த, தன்மனை வியைத் தானுக்கிய மயிற்பொறியிலேற்றி அனுப்பிவிட்டுப் போர் புரிந்து ஆவிதுறக்கிறான். மயிற்பொறியிற் சென்ற விசையை மயான் மொன்றிலே இறங்கிச் சீவகளைப் பெறுகிறான். சீவகன் கட்டியங்காரன் என்னும் வணிகனிடம் வளர்ந்து, அச்சணந்தி யடிகளிடங் கல்வி பயின்று நாமகளை மணக்கிறான். காளைப் பருவ மெய்திய அவன், வேடர்களாற் கவரப்பட்ட பசு நிரைகளை மீட்டு, இடையர் தலைவனது மகளான கோவிந்தையாரைத் தந்தோழ னான பதுமுகனுக்கு மணஞ்செய்விக்கிறான். பின்னர் அவன், பல பல சந்தர்ப்பங்களிலே, தன் திறமைகள் பலவற்றைக் காட்டி, காந்தருவதத்தை, குணமலை, பதுமை, கேமசரி, கனகமலை, விமலை, சுரமஞ்சரி, இலக்களை என்னும் கன்னியர் பலரை மணக் கிறான். கட்டியங்காரனைப் போரிலே புறமுதுகு கண்டு அரசபோக மெய்திய சீவகன், ஈற்றிலே சோலையிற் கண்ட ஒரு நிகழ்ச்சி யினால் மனம் மாறி, மெய்யுணர்வு தலைப்பட்டு, தவமேற்கொண்டு பரிநிர்வாணம் என்னும் பெறற்கரும் பேற்றைப் பெறுகிறான். இது சீவகன் கதையின் வெறுஞ்சட்டகம்; அக்கதையின் சுருக் கத்தின் சுருக்கம். இச் சுருக்கம் காப்பியத்தின் முழுப்பொலி வினையும், சுவையனைத்தையும் காட்டவல்ல தன்ரூயினும் சீவக சிந்தாமணி யென்னும் பெருங்காவிய மாளிகையின் விதான வாயிலிலிட்ட மிதிக்கல்லாக அமையுமானால், அது, அதுகொண்ட நோக்கத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டதாகிறது.

இம்மாபெருங் காப்பியமான சீவக சிந்தாமணியின் ஆசிரியர் திருத்தக்க தேவர். இவரைத் திருத்தகுமாமுனிவர், திருத்த முனிவர், தேவர் என்று பலபெயரிட்டு அழைப்பர் அறிஞர். "சோழ குலமாகிய கடலிலே பிறந்த வலம்புரி" என்ற நச்சினூர்க் கினியர் உரைக் குறிப்பு மூலம் இவர் சோழர் குலத்திலே பிறந்தவர் என்று அறிய இடமுண்டு. இவர் இளமையிலே அறிவு முதிரப்பெற்று, சமணத்துறவியாகி, தம்மாசிரியர் உடன்பாடு பெற்று இக்காம நூலாகிய சீவக சிந்தாமணியைப் பாடினார் என்று கதையுண்டு.

அன்றி, இவர் வாழ்ந்த காலம், இடம், இவரை ஆதரித்த பிரபுவின் பெயர் முதலியன யாதொன்றும் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. நூல்களுக்கும் நூற்பொருள்களுக்கும் முக்கியத்து வம் அளித்த தமிழ்நாடு புலவர்களின் வரலாற்றுத்துறையில் உள்ளளவு சிரத்தையும் எடுக்காமை வருந்தத் தக்கதே. என்று

லும், திருத்தக்க தேவர் வாழ்ந்த காலம் கி. பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டள வென்பது தமிழ் வரலாற்றுத்துறையில் ஈடுபட்ட ஸ்ரீ கா. சுப்பிரமணியபிள்ளை அவர்கள் கருத்து. இந்நூலிலே நச்சினூக்கினியர் உரைக்குறிப்பொன்றிலிருந்து இவர்காலத்தை இதனிலும் முற்பட்டகால மென்றுங் கூறுவர். “இந்நூலைத் தேவர் செய்கின்ற காலத்துக்கு நூல் அகத்தியமும் தொல்காப்பியமும்” என்பதே அவ்வுரைக் குறிப்பு. அன்றியும் திருத்தக்க தேவர் வரலாற்றினை ஆராய்ந்தெழுதிய தமிழ்த்தாத்தா சாமி நாதையர் அவர்கள் இவரைக் கடைச் சங்ககாலப் புலவர்களோடு சேர்த்துரைப்பவர். நல்ல புலமை மிக்க செய்யுள் நூல்களை சங்க காலத்தோடொட்டிக் கூறும் ஆசை அன்று தொட்டு இன்றும் இருந்துவருகிறது இந்நெறியால் வரலாறு மறைக்கப் படுகிறது. நச்சினூக்கினியர், சாமிநாதையர் ஆகிய இருவர் கூற்றிலும் திருத்தக்க தேவரைச் சங்கக் காலத்துக்கு உயர்த்தி வைத்தல் பொருத்த முடையதாகக் காணப்படவில்லை. அதற்குரிய காரணங்கள் சில உண்டு. சங்கச்செய்யுள்கள் பெரும்பான்மையும் அகவற்பா, கலிப்பா வகையைச் சார்ந்தவை. அவற்றினுக்கடுத்ததாகவே வெண்பாவுக்கு இடமுண்டு. விருத்தப்பாவகை வளர்ச்சி பிற்காலத்திலே தோன்றியது. விருத்தப்பா வகையை மேற்கொண்டு மாபெருங் காப்பியம் பாடிய முதற்பெருமை திருத்தக்க தேவருக்கு இருந்திருக்கலாம். அன்றியும் அதீத கற்பனைகளுக்குச் சங்கத்தில் இடமில்லை. இயற்கையோடொட்டிய அளவான கற்பனைகளை சங்கச் செய்யுள்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. சீவக சிந்தாமணியிலுள்ள அதீத கற்பனைகள், நம்மைச் சீவக சிந்தாமணியோடு சங்க காலத்துக்குச் செல்ல முடியாமற் றடுத்து நிிற்கின்றன. அன்றியும் சங்ககாலத்திலே புத்த, சமண சமயக்கொள்கைகளுக்கு இடமில்லை; பிற்காலத்தில் எழுந்த “நாலடி நான்மணி” என்றபாடலைக்கொண்டு அவற்றைச் சங்க நூலாக்கிக் காட்டுவது பொருத்தமுடையதன்று என பண்டித மணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் தமது ‘சங்கத் தமிழ்’ என்ற கட்டுரையிற் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். இக்காரணங்களைக் கொண்டு ஆராயும் போது சீவக சிந்தாமணி 10-ஆம் நூற்றாண்டளவில் எழுந்ததெனவே கொள்ள இடமுண்டு.

இவை நிற்க; இந்நூலாசிரியரான திருத்தக்க தேவரைப் பற்றிய சில புனைகதைகளும் வழங்கி வருகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று அவர் சிந்தாமணி பாடவேண்டிய காரணத்தை உள்ளடக்கிச் செப்புகின்றது. புலமைப் பேறடைந்த திருத்தக்க தேவர் உதுரையடைந்து ஆண்டுள்ள (சங்கப்) புலவர்களோடு அளவளாவி இருந்தார். அப்போது, அங்குள்ள புலவரொருவர் சமணத்துறவிகளுக்கு உலக நிலையாமையையும் துறவையும் பற்றிப்பாடத் தெரியுமே யன்றி, காமச்சுவை பற்றிப் பாடவராது என்றார்.

உடனே அவர் தம் மாசிரியரை யணுகிக் காமச்சுவை நனி சொட்டச் சொட்ட ஒரு காவியம் இயற்ற அனும்பி கேட்டார். அவர் துறவு நிலையின் முதிர்ச்சியை அறிய விரும்பிய ஆசிரியருக்கு 'நரி விருத்தம்' என்னும் நூலியற்றித் தன் துறவு நிலையை வெளிப்படுத்தினார். வியந்து பாராட்டிய ஆசிரியர் காமச்சுவை கெழுமிய சீவக சிந்தாமணி பாட அனும்பி வழங்கினார். இக்கதை, சீவக சிந்தாமணியினை ஏட்டுவடிவிலிருந்து நூல் வடிவாக்கித் தமிழலகத்துக்களித்த உ. வே. சாமிநாதையர் கூறுவது.

திருத்தக்க தேவருக்கு திருக்குறளிலே மிக்க ஈடுபாடுண்டு. அது சமண சமயக்கொள்கைகளுக்குப் பெரிதும் பொருந்துவது. திருவள்ளுவர் அறவழி நின்று பொருள் செய்து இன்பம் அனுபவித்த ஒருவனே பூரணமனிதனாய், பற்றற்று துறவு நிலையெய்தற்கு அருகதையுடையவன் என்ற கொள்கை கொண்டவர். திருவள்ளுவரது திருக்குறளுக்கு ஓர் இலக்கியம் ஆக்கல் வேண்டுமென்னும் அருட்டுணர்வால் அவரது கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து, காமச்சுவையைப் பூரணமாக அனுபவித்த சீவகன் ஈற்றில் பற்றற்று முத்தியடைந்தான் என்ற கருவையமைத்து சிந்தாமணி பாடினார். இவ்வாறு இன்றுள்ள தமிழ்ப் பேரறிஞர் கருதுவர். இக்கூற்று பொருத்தமுடையதாகப் படுகிறது.

இவ்வாறு திருத்தக்க தேவர் தாம் இயற்றிய சிந்தாமணிக்கு மூலக்கதையாக வட்டமொழியிலுள்ள ஸ்ரீ புராணத்துள்ள 24 ஆம் தீர்த்தங்கரராகிய ஸ்ரீவர்த்தமானர் புராணத்துள்ள சீவக சரிதத்தைக் கொண்டார் என்று அறிஞர் கூறுவர்.

தமிழிலே தேவராற் பாடப்பட்ட சீவக சிந்தாமணி 13 இலம்பகங்கள் கொண்டது. இலம்பகம் என்பது அத்தியாயம். இஃது இன்பச்சுவையினையே விதந்து கூறும் நூலாதலின் பதின் மூன்று அத்தியாயங்களிலும் சீவகன் பலவகையிலே மணம் புரிந்த கதை கூறப்படுகிறது. அதனாலே சீவக சிந்தாமணிக்கு மண நூல் என்றொரு பெயருண்டு. முதலிலுள்ள நாமகள் இலம்பகமும், பின்னுள்ள மண்மகள் இலம்பகம் - முத்தியிலம்பகம் என்பனவும் முறையே வித்தைபயின்றமையையும் அரசு புரிந்தமையையும் துறவு நிலையெய்தி முத்தியடைந்தமையையும் கூறுகின்றன. இரண்டாவதான கோவிந்தையார் இலம்பகம் சீவகன் தன் நண்பனை பதுமுகனுக்கு மணஞ்செய்து வைத்தமையைக் கூறுகிறது. ஏனையன சீவகன் காந்தருவதத்தை, குணமாலே, பதுமை, கேமசரி, கனகமாலே, விமலே, சுரமஞ்சரி, இலக்கணே என்னும் மகளிர்

பலரை மணந்த வகையைக் கூறுகின்றன. இவ்வாறு நூல் முழுவதும் மணம்பற்றிய செய்திகளே கூறப்படுகின்றன.

சீவக சிந்தாமணியினுடைய இத்தன்மையை அந்நூலுக்குரிய தொரு இழுக்காகக் கொள்வோருமுண்டு. இன்பச்சுவையினை அளவு மீறி, வாழ்க்கைக்குப் பொருந்தாவகையிற் கூறியதாக வெறுப்புக் கொள்வோரும் உண்டு.

சீவக மன்னன் மகளிர் பலரை மணந்தான் என்ற தேவர் கூற்றுக்கு என்ன காரணம் இருக்கலாம் என்பதை ஆராய்தல் வேண்டும். அக்காலச் சமூகவாழ்வில், மன்னர்கள் குலமுறையில் பலதார மணம் இருந்தது. தசரதச் சக்கரவர்த்திக்குப் பதினாயிரம் மனைவியர் இருந்தனர் என்று செய்தி நாம் அறிந்ததே. இம் முறையினுற் சீவகனும் மகளிர் எண்மரை மணந்தான் என்று கொள்ளலாம்.

இதனினும் பார்க்கச் சீவகன் ஆண்களிலே சிறப்புடையோனென்று போற்றுதற்குரிய நற்பண்புகள் பல கொண்டிருந்தான் என்பதைக் காட்டுதற்காக, அக்குணங்களெல்லாம் வென்றையும் ஒவ்வொரு மங்கையை மணந்த நிகழ்ச்சியின் மூலங் காட்டினார் என்று கொள்ளலே சாலச் சிறப்புடைத்து. காந்தருவதத்தையை இசை வாதினே தோற்கடித்து மணந்தான் என்னும் போது அவனது இசையாற்றல் புலனாகின்றது. குணமாலையை அசனிவேக மென்னும் பட்டத்து யானையிடமிருந்து காப்பாற்றினான் என்றால் நாம் அறியக்கூடியது யாது? இங்கு நாம் சீவகனின் அருளுணர்வை, இரக்க சிந்தையை யல்லவா காணுகிறோம்? பதுமை என்பாள் விடந் தீண்டி இறந்த போது அவளது விடந்தணித்து அவளை மணந்தான். இங்கு அவன் கற்ற சில வித்தைகளின் உயர்வை, விடம் நீக்கிய ஒரு கலையின் மூலங் காணுகிறோம். கேமசரி என்பாளுக்குச் சாதாரண ஆடவர் எவரும் ஆடவராகத் தோற்றார்; அதனால் அவன் நாணமடைவதும் இல்லை. அஃதாவது அவன் சாதாரண ஆடவர் அழகில் மயங்கியதில்லை. இந்நிலையில் சீவகனைக் கண்டு மயங்கி நாணமடைந்தான் என்றால் அதியற்புத சௌந்தரியமே காரணமாய்மைகிறது. சீவகனின் கனக மாலையை மணந்தபோது அவனது வில்லாண்மை புலனாகின்றது. விமலையின் தந்தையான சாகரதத்தன் கடையை சீவகன் அடைந்த போது அவனிடம் பல காலமாக விலைப்படாதிருந்த மணியும் முத்தும் விலையாயின என்னும்போது, சீவகனிடம் அமைந்துள்ள தெய்வீகத் தன்மை வெளிப்படுகிறது. சுரமஞ்சரி ஆடவரையே கண்டுணைத்தும் பார்க்காதவள், அவளைத் தந்திரஞ் செய்து, மயக்கிச் சீவகன் தன்வசப்படுத்தினான் எனில், பெண்களை மயக்

கும் காமக்கலையில் அவன் வல்லவன் என்பதை உணர்கிறோம். ஈற்றில் தன் முறைப்பெண்ணுண இலக்கணையை மணக்கிறான், வீரத்தின் பரிசாக, கட்டியங்காரனைப் புறங்கண்ட பின் அவனை மணக்கிறான். இங்ஙனம் ஒவ்வொரு பெண்ணையும் அவன் மணந்த போது அவனது ஒவ்வொரு பெருங்குணம் வெளியாகிறது. அன்றியும் சீவகன் நங்கையர் என்மரை மணந்த நிகழ்ச்சியைத் துறவுக்கொள்கையோடொட்டிப் பார்க்கவும் முடிகிறது. உலகமாயையிற் சிக்கி, போக போக்கியங்களை முற்ற அனுபவித்த பின்னர், அதன் மீது இயல்பாகப் பிறக்கும் பற்றின்மையே துறவுக்குரிய வாயில். இது சமயங்கள் கண்ட முடிபு. இதன்படி பார்த்தால்; சீவகன் உலகத்து இன்பங்களைத் துறைபோக அனுபவித்தான். அதன்பின் துறவை மேற்கொண்டான். சீவகன் மூலம்—சீவகன் போகம் முழுதையும் அனுபவித்தான் என்பதைக் காட்டுதற்காக மகனார் என்மரை மணந்தான் என்று கூறுவதன் மூலம்—உலகுக்கு ஒரு பேருண்மையைத் திருத்தக்க தேவர் உணர்த்தினார் என்றுங் கொள்ள முடியும்.

இனி, சீவக சிந்தாமணியிலுள்ள ஒரு சில பாத்திரங்களையும், பாத்திர அமைப்பையுங் காணல் நலம். சீவகசிந்தாமணியில் முதலிற் சச்சந்தன் வருகிறான். அவன் தன் முழுமுதற் கடமையான அரசியலை மறந்து, தன் மனைவியுடைய வேட்கைகொண்டு, அத்தப்புரமே கதியெனக்கிடக்கிறான். சான்றோர் பலர் நீதி முறையை எடுத்துரைத்த போதும் அவன், கட்டியங்காரனிடம்—ஒரு கொடியவனிடம்—அரசை ஒப்படைத்து இன்பந் துய்க்கிறான். ஈற்றில் அழிவடைகிறான். இப்பாத்திரம் நம்மையெல்லாங் சிந்திக்கவைக்கும் வகையிற் படைக்கப்பட்டுள்ளது. சச்சந்தன் கொண்ட கழிபெருங் காமத்தின் வன்மையை, அவனுக்கு அமைச்சரும் அறவோரும் அறிவுரை கூறுவதன் மூலம் மேலுந் தாக்கமுறச் செய்கிறார். அன்றியும், கொடியோனான கட்டியங்சாரனிடம் அரசை ஒப்படைத்த செயல் மூலம் காமம் அவன் கண்ணை மறைத்த தன்மையன்றி, அரச நீதியில் வழுவிய பரிதாபத்துக்குரிய தன்மையையுங் காண முடிகின்றது. சச்சந்தன் சீவக சிந்தாமணியில் ஓர் உபபாத்திரமே யாயினும், எடுத்த எடுப்பிலேயே ஆகிரியர் தமது கொள்கைகளை வலியுறுத்தற்கேற்ற, கருத்தைக் கவரத்தக்க பல திருப்பங்களோடு கூடிய பிரதான பாத்திரமாகப் படைத்துள்ளார். உண்மையாகப்பார்த்தால், சீவகன் பிறப்போடு, சிந்தாமணியின் கதையம்சம் முடிந்துவிடுகிறது. மேலே வருவன சீவகனைத் தன்னேரில்லாத் தலைவனுக்கே எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகளேயாம்.

சீவக சிந்தாமணி என்னுங் காப்பியத்தின் தலைவன் சீவகன். காப்பிய இலக்கண விதிப்படி, அவன், செளந்தரிய சிகரமாக,

சகல கலியாண குணங்களின் இருப்பிடமாக, பல்வகை ஆற்றல்களின் பிறப்பிடமாகப் படைக்கப்படுகிறான். இத்தன்மைகளைத் தும் அவனது எண்வகை மணங்களின் மூலம் வெளிப்படுவதாகக் கொள்ளல் சாலச் சிறந்தது என்பதை முன்னர் கண்டோம். அதனைச் சிறிது விரிவுபடுத்தி ஈண்டு நோக்குதல் தகவுடைத்து.

“கலையின தகலமுங் காட்சிக் கின்பமும்
சீலயின தகலமும் வீணைச் செல்வமும்
மலையினினை எனகலிய மார்ப் பனல்லதீவ்
வுலகினி லீலையென ஒருவ னாயினான்” எனப் பொது

நோக்காகச் சீவகனது தன்மை ஆரம்பத்திற் காட்டப்படுகின்றது. ஞானம் முத்தியினவற்றிற்கு இலக்கணங் கூற வேண்டுமானால் சீவகன் என ஒரு சொல்லிற் கூறி விடலாம் என்பதை “ஒருவ னாயினான்” என்ற தொடர் புலப்படுத்துகிறது.

வனவேடர் இடையரது பசு நிரையைக் கவர்ந்து சென்று விடுகிறார்கள். இடையர் ஒடோடி வந்து கட்டியங்காரனிடம் முறையிடுகிறார்கள். கட்டியங்காரனின் பெருஞ் சேனை நிரை மீட்கச் சென்று புறமுதுகு காட்டி ஓடிவிடுகிறது. இந்நிலையிலே இடையர் தலைவனுள் நந்தகோன் சீவகனிடம் முறையிடுகிறான். அதைக் கேட்ட சீவகன்,

“தன்பான் மனையான், அயலான் தலைக்கண்டு, பின்னும்
இன்பால் அடிசிற்கு இவர்கின்ற பேடி போலாம்
நன்பால் பசுவே துறந்தார் பெண்டிர் பாலர் பார்ப்பார்
என்பாரை ஓம்பேன் எனில் யான் அவனாக” என்று சப
தஞ் செய்கிறான். “ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பான மக்களும்” என்ற சங்கச்செய்யுளின் நாதம் கடைசி இரு அடிகளிலும் ஒலிக்கிறது. அவ்வொலியினூடு, சீவகனின் அருளுணர்வு ஒத்திசைக்கின்றது. சீவகன் சபதத்தை அமைக்கும் போது தேவர் காட்டிய உவமை, தன்மனைவி அயலானோடு இருக்கக்கண்டு, அவனிடம் உணவருந்த விரும்பும் பேடி பற்றிய உவமை, அந்த இடத்தில் மிகப்பொருத் தமாக விழுகிறது.

சீவகன் காப்பியத் தலைவனல்லவா? அவன் குலவொழுக்கத்திற்றவறுதல் அழகன்று; பொருந்துவது மன்று என எண்ணிய தேவர், நந்தகோன், வீரனான சீவகனுக்குத் தன்மனை மணஞ் செய்ய எண்ணிய போது, அவன் குலவொழுக்கத்தை மீறாமல், தன்தோழனுக்கு அவனோ மணஞ்செய்கிறான் எனக்காட்டுகிறார். இதுவும் சீவகனுயர்வைக் காட்டுவதொரு நிகழ்ச்சியாய் அமை கிறது.

அடுத்து, சீவகனின் இசைத்திறன் வெளிப்படும் நிகழ்ச்சி காந்தருவதத்தையார் இலம்பகத்தில் வருகிறது. இசைப்போட்டியிற் பங்குகொண்ட சீவகனிடம் வீணாபதி பலவகை வீணைகளைக் கொடுக்கிறார். அவன் அவ்வீணைகளின் தந்திகளைச் சுண்டி, இசையெழுப்பி, அவ்விசையின் தன்மை கொண்டு, அவ்வீணைகளின் குறைகளைப் பேசுகிறான். கடைசியாக ஒரு வீணை கொடுக்கப் படுகிறது. அது நல்ல வீணை. அதன் திறத்தை அவன்,

“இருநிலமடந்தை ஈன்ற திருவிசும் பென்னும் கைத்தாய்
 திருநல மின்னுப் பொன்னாண் முகின்முலை மாரீந்தீம்பால்
 அருநலங் கவிளியூட்ட உண்டு நோய் நான்கு நீங்கி
 அருநலங் கவினி வால்வாய் அரிந்தீது வந்தது என்னுள்” சீவ
 கனது இசைப்புலமைக்கு இவ்வொரு செயலே தக்கசான்றாக
 அமையும். இது காறுங் கூறியவை, காப்பிய நாயகனான சீவகனது
 பண்புகளென்னும் பாற் கடலிலே தெறித்த ஓரிரு துளிகள்.

ஈற்றில், சீவகன் மெய்யுணர்வு பெற்றதன்மை, சோலை
 யொன்றில் நிகழ்ந்த தொரு நிகழ்ச்சி மேலேற்றிக் காட்டப்படு
 கிறது. சோலையிலே பலாமரத்திலிருந்த ஆண் குரங்கு பெண்
 குரங்கின் ஊடலை நீக்கப் பலாச்சீகளை அதற்கு ஊட்டுகிறது.
 அதனைக்கண்ட காவற்காரன் பலாச்சீகையைத் தானுண்ண விரும்பி
 அவற்றினைக் கலைத்துப் பழத்தினைப் பெறுகிறான். இந்நிகழ்ச்சியைக்
 கண்ட சீவகன், “கைப்பழமிழந்த மந்தி அரசவாழ்வை இழந்த
 கட்டியங்காரனை ஒத்தான். சாவற்காரன் கட்டியங்காரனைத்தூர்த்தி
 அரசவாழ்வடைந்த என்னை ஒத்தான்” என்று ஒப்பிட்டு எண்ணு
 கிறான். இதுவே, அவன் அரசபோகத் துறந்து, தவஞ் செய்து
 பரிநிர்வாணநிலை யமைதற்குக் காரணமாகிறது. இத்தத்துவ
 உணர்வு தலைப்படுதற்காக, தேவர் ஓர் உருவக நிகழ்ச்சியினைத்
 தலைப்பெய்து கையாண்ட முறை சுவை நலம் பயப்பதாகும்.

சீவக சிந்தாமணியிலே உபபாத்திர முத்திரை பொறிக்கப்
 பட்டுவரும் பெண்கள் ஒவ்வொருத்தியும், அவரவர் பண்புநலங்
 கள் நிறைவுறும் வகையிற் காட்டப்படுகிறார்கள். அவர்கள் பற்றிப்
 பேசுவது பேச்சின் விரிவுக்கு ஏதுவாகுமாயினும், ஓரிருபாத்
 திரங்களிலாவது தொடாமற் செல்வது இவ்வுரையை மூளியாக்
 குஞ் செயலாகிவிடும். குணமாலையும் அவளது ஆருயிர்த் தோழி
 யான சுரமஞ்சரியும் வேலில் விழாக்கொண்டாடுதற்காக ஆற்றங்
 கரையை யடைகின்றனர். அங்கு யாரது சுண்ணப்பொடி சிறந்
 தது என்ற விடயமாகப் போட்டி ஏற்படுகிறது. அப்போட்டி
 யிலே நடுவனாக விளங்கிய சீவகன் குணமாலையின் சுண்ணமே
 சிறந்த செனக் கூறுகிறான். இந்நிலையிற் சுரமஞ்சரி—இயல்பா
 கவே சர்வத்தில் ஒரு மாற்றுக் கூடியவளான சுரமஞ்சரி,

“மாற்றும் ஒன்றுரையாள்; மழைவள்ளலென்
 ஏற்ற சுண்ணத்தை ஏற்பில என்ற சொல்
 தோற்று வந்தென் சிலம்படி கைதொழ
 நோற்பன்; நோற்றனை நீ என ஏகினான்.” இவ்வாறு சுரமஞ்சரி
 ஏகியபோது தலைவியான குணமாலை பா தங்களில் வீழ்ந்து வேண்டு
 கிறாள். இங்கு குணமாலை, தன்பெயருக்கேற்றவளாக மிளிர்வதை
 நாம் காணுகிறோம். அந்தக் குணமாலை, சீவகன் மேலேதான்
 கொண்ட காதலை வெளிப்படுத்தும் போது காட்டும் மனவுறுதி
 நம்மை மயக்குகிறது;

“கந்துகப் புடையிற் பொங்கும் கலினமா வல்லன் காளைக்கு
 எந்தையும் யாயும் நேராராய்விடி இறத்தலொன்றே
 சிந்தனை பிற்தொன்றாகிச் செய்வம் முயல் ஒன்றே
 வந்ததால் நாளை என்றான் வருவெனக் கிடந்த கண்ணான்.”

குணமாலையை விட்டுப் பிரிந்து சென்ற சுரமஞ்சரி, ஆடவர்
 களெவரும் அணுகா வகையிலே ஓர் அந்தப்புர மமைத்து, ஆண்
 டுள்ள ஆண் பாவைகளைக் கூட பெண்பாவைகளாக்கி,

“சென்று காலங் குறுகினும் சீவகன்
 பொன்றுஞ் சாகம் பொருந்திற் பொருந்துக
 அன்றி என் நிறை யாரழிப்பா ரென
 ஒன்று சிந்தைய னாகி ஒடுங்கினான்.”

இத்தகை சுரமஞ்சரியை யடைந்து காம திலகனாகிறான் சீவகன்.
 சீவகன் சுரமஞ்சரியை யடைந்த சம்பவம் நகைச்சுவையோடு
 கூடியது. சீவகன் விழுகிழவனாக உருத்தாங்கிச் சுரமஞ்சரியை
 யடைகிறான். அங்கே சுரமஞ்சரி அவனைப்பார்த்து வந்த காரியம்
 யாதென வினவ அவன் சிலேடையாக, “குமரியாட” என்கிறான்.
 “குமரியாடினால் என்ன பயனுண்டாகும்” என்கிறான் அவள்.
 அதற்கு அவன், “வருந்துகின்ற மூப்பு ஒழியும்” என்கிறான்.
 “குமரியாடி இளமை பெறுவோர் நினையன்றி வேறிலர்” என்று
 அவள் ஏளனமாக நகைக்கிறாள். அதனைக்கேட்ட விருத்தனாகிய
 சீவகன், “இம்மூப்புப் போகும் துறையறிந்து நீராடுவார் என்னை
 யன்றி வேறிலர்” என்கிறான். இந்த இடம் நம்மை யறியாமலே
 புன்னகை பூக்க வைக்கிறது. ஈற்றில் சுரமஞ்சரியின் தவம் பலிக்
 கிறது; அவள் மனத் திண்மை வெல்கிறது.

சீவக சிந்தாமணி கற்பனைக்களஞ்சியம். மனத்தையீர்த்து
 உவகையிலாழ்த்த வல்ல வருணைச் சிறப்புக்கொண்டது. தேவ
 ரின் சங்க நூற்புலமையும் திருக்குறளிற் கொண்ட ஈடுபாடும்
 அவரது கூர்ந்த மதியுஞ் சொல்லலங்காரத்தோடு பொருளாழம்
 மிக்க பாடல்கள் பிறப்பதற்குக் காரணமாயின. சீவக சிந்தாமணி

யின் பின்னர் எழுந்த நூல்கள் பல, சிந்தாமணியின் கருத்
 தைத் தழுவி நடந்தன. சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா,
 வெங்கைக்கோவை, அழகர் கிள்ளை விடு தூது என்பன அவ்வகை
 நூல்களிற் சில. அன்றியும் பரிமேலழகரும் தொல்காப்பிய உரை
 யாசிரியர் சிலரும் சீவக சிந்தாமணிச் செய்யுள்களில் மேற்கோள்
 காட்டினர். இவையெல்லாம் அக்காலத்திலே சீவகசிந்தாமணிக்
 கிருந்த வியாபகத்தை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. *

54-ஆம் பக்கம் 7-வது வரியில் வரும் பெயர் கட்டியங்காரன் அல்ல.
 சீவகனை வளர்த்த வணிகளின் பெயர் கந்துக்கடன் என்பதாகும்.

கம்பராமாயணம்

இந்தியாவின் புகழை உலகுக்கு எடுத்தியம்ப அதன் வடபாலுந் தென்பாலும் இரு அழியாச் சின்னங்கள் துலங்குகின்றன. வடபாலுள்ளது இமயம். தென்பாலுள்ளது கம்பராமாயணம். இராமாயணக்கதை பரத கண்டத்தின் வழிவழிச் சொத்தாகும். ஆனால், அதனை உலகம் போற்றும் உன்னத அமர காவியமாக்கித் தந்தவர் கம்பர். அந்தி வானச் செம்மையின் அழகு அழியாது. அலைகடலின் நீல அழகு சாகாது. புலரிக் காலத்தில் வாயவிழும் பூவின் புதுமை இறக்காது. மழலைச் சிறுவர் கடைவாயின் புன்னகை மாயாது. முழு நிலவின் அமுததாரை அள்ளிவரும் இன்பம் என்றுங் கெடாது. இராமாயண காவியமும் அழியாத அமரகாவியமாகும். அது காலத்தால் வாடாது. கற்பதனால் புளியாது. ஒரு கால் கண்ட புதுமை தோற்க, மறுகால் வேறொரு புதுமையைக் காட்டும். மந்திர காவியம் அது. ஊட்டும் அழகு விருந்தெல்லாம், மீட்டும் அழகுப் பசி தொகுக்கும் மருந்தாகும் அமுத காவியம் அது.

காவியம் தன்னிகரில்லாத் தலைவனைக் கொண்டது; அறம்பொருள், இன்பம், வீடெனும் நாற்பொருள் பயப்பது. இடையறுது எண்வகைச் சுவைகளையுந் தருவது. நாடு, நகரம், மலை, ஆறு என்பவற்றில் இயற்கையழகை அள்ளிச் சொரிவது. போர், திருமணம், தூது, பிரயாணம் ஆகிய நிகழ்ச்சிகளைத் தன்னகத்தே கொண்டது. அந்தி மாலை, நிலவு, புனல் விளையாட்டு, பொழில் விளையாட்டு, உண்டாட்டு என்னுங் காட்சிகள் மலிந்தது. இன்னும் இவற்றைப் போலப் பலவகை இலக்கணங்களையும் உடையது. இராமாயண காவியமோ இவையெல்லாவற்றையும் ஒருங்கே கொண்டதால் காவியங்களுக்கே சக்கரவர்த்தியாகின்றது. அதனூற் கம்பனையும் கவிச்சக்கரவர்த்தி யாக்கிவிட்டது.

கம்பன் கவிச்சக்கரவர்த்தியானான். அவனைக் கவிச்சக்கரவர்த்தி யாக்கியவன் இராமன். வால்மீகி கண்ட இராமனும், துளசிதாசர் கண்ட இராமனும், வடமொழி இலக்கியங்கள் பல கண்ட இராமனும், கம்பன் கண்ட இராமனுக்கு ஈடாகார். கம்பன் கண்ட இராமனோ கோசலை வயிற்றிற் பிறந்த குணத்தெய்வம். அவன் பெருங் குணமென்னும் மாணிக்க மாமலை. மாண்டப் போர்வையில் வந்த அறத்தெய்வம். குண மணியாகிய ஓர் இராமனைக் காவியத் தலைவனாகக் கொண்டதாலேயே இராமாயணம் அமர காவியம் ஆயிற்று.

விசுவாமித்திரனுடன் இராம-இலக்குமணர்கள் நிற்கிறார்கள். பேரிடி போன்ற முழக்கங் கேட்கிறது. தாங்கொணு முடை நாற்றம் வீசுகின்றது. காடும், திசையும், மலையும் நடுங்குகின்றன. மண்ணும் விண்ணும் மயங்குகின்றன. தோற்றினுள் தாடகை. கருங்கல் போன்ற மேனியும், கோரப் பற்களும், செம்பட்டை மயிரும் இவள் பெண்ணே பேயோ என ஐயற வைக்கின்றன. மலைகளை எடுத்து வீசுகின்றாள்; மரங்களைப் பிடுங்கி எறிகின்றாள். யாகங்கள் இவளால் அழிந்தன. முனிவரர் தவச்சாலைகளை யெல்லாம் அவச்சாலைகள் ஆக்கினாள். யோகியரும் நல்லோரும் இவளால் இன்னலுற்றுக் கொண்டிருக்கின்றனர். “தவத்தைக் குலைக்கும் இவளை இன்னே அழித்தலே, சத்திரியனாகிய இராமா, உனது கடமையாகும்” என்கிறார் தவசிரேட்டராகிய விசுவாமித்திரர். இராமனோ பாலகன்; தயங்குகின்றான். ஏன்? அவளின் பயங்கரத்தோற்றத்தைக் கண்டு பயந்து விட்டானா? முனிவர்களின் தவம் அழிந்தால் அதற்காக நான் ஏன் போரில் இறங்க வேண்டும் என்று தயங்குகின்றானா? படைகளின்றிப் போர் புரிதல் முடியாதே என்று கைகள் அம்பைத் தொடரதிருக்கின்றனவா? கம்பனைக் கேளுங்கள்:

“அண்ணன் முனிவற்கதுக ருத்தெனினு மாவி
யுண்ணென வடிக்கனை தொடுக்கில னுயிர்க்கே
துண்ணெனும் வினைத்தொழில் தொடங்கியுள னேனும்
பெண்ணென மனத்திடை பெருந்தகை நினைத்தான்”

நான்காவது அடியிலே கம்பன் பதில் கூறுகின்றான். ‘பெண்ணென மனத்திடை பெருந்தகை நினைத்தான்’ என்பது தான் அது. எத்தனை அட்டுழியங்கள் செய்தாலும் இவள் பெண்ணாயிற்றே என்று தான் தயங்கினான் இராமன்.

இராமனுக்கு இந்தத் தயக்கம் வேண்டியதில்லையே! அவனைக் கொல்லும்படி ஏவுகின்றவன் யாவன்? போர் போரென்று முரசுடிக்கும் மறச் சேனாதிபதியா? திக்கு விசயஞ் செய்து சக்கரவர்த்தியாகப் போகும் மன்னனா? இரத்தமும் நிணமும் பிணமுமே

ஒவ்வொருநாளும் போர்க்களத்திலே கண்டு மரத்துப் போன மனமுடைய மறவனா? முனிவரெல்லாம் கையேத்தும் முனிபுங்கவன், வேள்வியும், யோகமும், தானமும், தவமுமன்றி வேறறியாப் புண்ணிய மூர்த்தி; அன்பும் ஈகையும் தண்ணளியும் குளிர்வித்த உள்ளமுமுடைய அறவள்ளல் என முனிவரும் ஏத்தும் தெய்வமுனிவனல்லவா ஏவுகின்றான்? அவனை 'அண்ணல் முனிவன்' என முனி சிரேட்டனாக்கியுள்ளான் கம்பன். அந்த முனிவருக்கெல்லாம் அண்ணலாகும் தகைமையுடைய விசுவாமித்திரனுக்கு இது சம்மதமே. வேதத்தின் அந்தத்தையும், அறத்தின் ஆதியையும் கண்ட விசுவாமித்திரனுடைய கட்டளை யல்லவா இது? 'முனிவற்கு அதுகருத்தெனினும்' என அழகாக அவர் சம்மதத்தைக் கூறியுள்ளார் கம்பர். ஆனால், அவனோ நாசகாரியமாகிய வேள்வியழித்தலையே தொடங்கியுள்ளான்.

இராமா, என்ன தயக்கம்?

'பெண்ணென மனத்திடை பெருந்தகை நினைத்தான்'

இராமன், 'எப்படியாயினும் இவள் பெண்ணல்லவா?' என்று தயங்கினான். இங்கே இராமன் விசுவாமித்திரனிலும் அறத்திலே ஒருபடி கூடநிற்கின்றான் என்ற உட்பொருளைக் காட்டியிருக்கின்றார் கம்பர். அதனாலேயே, அவனைப் 'பெருந்தகை' எனப் பொருத்தமாகக் பெயரிட்டுள்ளார். இராமன் பெருங் குணமுடையவள்ளல். தருமத்தின் பிள்ளை. குணமென்னும் மாணிக்க மாமலை. இக்கருத்தையே இராமாயண காவியம் முழுவதிலும் கம்பர் இழைத்திருக்கின்றார்; விரித்திருக்கின்றார். இராமன் 'பெருந்தகை' என்னும் இழையொன்றே இராமாயணமாகிய மணிமாலையினூடே செல்கின்றது.

நானைக்கு விடிந்தால் இராமனுக்கு முடிசூட்டு விழா நடக்கப் போகின்றது. தாயரெல்லாம் தம் மைந்தன் மணிமுடி சூடுகின்றான் என்று ஆரவாரிக்கின்றார்கள். தந்தையரெல்லாரும் தம் மைந்தன் முடி சூடுகின்றான் என்று ஆடிப் பாடுகின்றார்கள். நகரமோ அதற்கென அலங்கரிக்கப் பட்டுவிட்டது. சீதைக்கோ மகாராணி யாவதற்கேற்ற புனைவுகளைத் தோழியர் தொடங்கி விட்டனர். அந்தனர் முனிவராதியோர் ஓமச் சுள்ளி முதலாக யாவும் ஆயத்தஞ் செய்து விட்டனர். மன்னரும் மற்றோரும் விழாக் காண நகரில் நிறைந்து விட்டனர். மங்கையரோ ஆடிப் பாடி இராமனின் எழில் காண ஏங்கி 'எப்போது' என்று அவாவடக்கி நிற்கின்றார்கள்.

அப்போது கைகேயியின் அந்தப்புரத்துக்கு வரும்படி இராமனுக்குக் கட்டளை பிறந்தது. ஒடுங்கி, வாய் புதைத்து, மேலாடை மடக்கி இராமன் கைகேயியின் முன் தோன்றுகின்றான். அவனைத்

தாயென்று வணங்குகின்றான் இராமன். அவளோ அவனுடைய கூற்றுவனாகக் கூறுகின்றான். “அப்பா, இராமா! இந்த அயோத்தியைப் பரதன் ஆள வேண்டுமாம். நீ சடை முடிதரித்து காட்டிற்குப் போய், தவமேற் கொண்டு புண்ணிய நதிகளிலாடிப் பதினான்கு வருடத்திற்குப் பின் வரவேண்டுமாம். இப்படி நான் சொன்னேனல்லன். உன் தந்தையே பணித்தார்” என்று கூறினான்.

இராமன் அப்பொழுது கண்ணீர் விட்டான். ஆத்திரத்தோடு பேசத் தொடங்கினான். “இது யாருடைய சூழ்ச்சி? அப்பாவும் உங்கள் மாய வலையில் விழுந்து விட்டாரா?”—இப்படி ஆரம்பித்தான் இராமன். இப்படி இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஆரம்பித்தவன் கம்பன் கண்ட பெருந்தகை இராமனல்லன்.

கம்பன் தந்த இராமன் கைகேயிக்கு எப்படிக் கூறுகிறான் தெரியுமா? “மன்னவன் பணியன்றாகில் நும்பணி மறுப்பனோயான்? பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றதன்றோ?”

“எந்தையே ஏவ நீரே உரை செய இயைவதுண்டேல்
உய்ந்தனன் அடியேன்”

என்று ஆரம்பித்தான். “அம்மா, தாயே! அப்பா கூறுகின்றார் என்று ஏன் சொன்னீர்கள்? நீங்கள் இட்ட கட்டளை என்றால் அதை நான் மறுப்பேனோ? என் தம்பி பெற்ற செல்வம் யான்? பெற்ற செல்வமல்லவோ? தந்தை பணியிட, தாய் பணிக்க அப்பணியை நிறைவேற்றும் என்பாக்கியமே பாக்கியம்” என்று மகிழ்ந்தான்.

அவன் முகம் அப்போது எப்படி ஆயிற்று?

“ஓப்பதே முன்பு பின்னவ் வாசகம் உணரக் கேட்ட
அப்பொழு தலர்ந்த செந்தா மரையினை வென்ற தம்மா”

எடுத்த இடங்களிலெல்லாம் தாமரையை இராமனின் முகத்துக்கு உவமை கூறிவிட்டார் கம்பர். தாய் பணியை நிறைவேற்ற நிற்கும் இராமனின் மலர்ந்த முகவிலாசத்துக்கும் அந்தத் தாமரை மலரையா உவமை காட்டிக் கூறல் வேண்டும்? ஆயிரம் மடங்கு மலர்ந்த அக் களிப்பு முகமும் வெறும் தாமரை தானோ? அப்படி உவமை கூறினால் அவன் கம்பனல்லவே.

முன்பும் முகத்துக்குத் தாமரை ஓப்பதே. ஆனால், அவ்வாசகம் கேட்டபோது, ‘அப்பொழு தலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்ற தம்மா’ என்று கூறுபவன்தான் கம்பன். ‘நும்பணி மறுப்பனோ?’ என்று கூறுவிப்பவன்தான் கம்பன். இராமனைப் ‘பெருந்தகை’ என்று முன்னே கூறியதை இங்கே மீண்டும் வலியுறுத்தி யுள்ளார் கம்பர்.

கற்புக் கரசியைக் கவர்ந்த இராவணனைக்கொன்று, அவனைச் சிறை மீட்கக் கடும்போர் தொடங்கி விட்டது. அரக்கர் பெரும் படையெங்கே? வானரப்படையெங்கே? சிவபெருமானிடம் தவ வலியால் நெடிய நாளும், கொடிய வாளும் பெற்றவன் வீரன் இராவணைஸ்வரன். திக்கு யானைகளை மார்புறப் பொருது அவற்றின் கொம்புகள் உழுது அவை முறிந்த மார்பினன் அவன். இறைவனின் வெள்ளி மலையை அசைத்த வீரன் அவன். மூன்று உலகங்களையும் கடந்து நின்றது அவன் அரசு. தாமரை யடியும், கொடியிடையும், மலர்க்கரமுமுடைய தேவநங்கையர் அரக்கர் பெண்களைக் குளிப்பாட்டச் செய்தான் அவன். அரக்கர் சோலையை அமரர் காக்க அரசு செலுத்தினான். அத்தகைய வீரனின் உயிர்குடிக்க எப்பொழுது, எப்பொழுது என்று துடிக்கின்றது இராமனின் பாணம்.

முதலாட் போரிலே பொருது வெறுங் கையளாய்ப் போர்க்களத்தில் நிற்கிறான் இராவணன். சானகி, 'ஒரு கணங் கூடப் பொறேன்' என்று தவித்து அனுமனிடம் கூறியிருக்கிறான். இந்த அரிய சந்தர்ப்பத்தை யார் நழுவவிடுவார்கள்? ஒரே பாணம் விடவேண்டியதுதான். சரிந்தான் இராவணன். போர் முடிந்து விடும். ஆனால், இராமன் கை பாணத்திற் போகவில்லை. "இராவண, நீ, வெறுங் கையளாய் நிற்கின்றாய். இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளை வா" வென்று கூறுகின்றான்.

"ஆனை யாவுனக் கமைந்தன மாருதம் அறைந்த பூனை யாயின கண்டனை இன்றுபோய்ப் போர்க்கு நாளை வாவென நல்கினனா கிளங் கமுகின் வாளை தாவுறு கோசலை நாடுடை வள்ளல்"

தாடகை முன் அம்பு விடாது தயங்கிய பொழுது 'பெருந்தகை' என்று கூறிய கம்பன், இப்பொழுது இராமனை 'வள்ளல்' என்று குறிப்பிடுகின்றான். எதைக் கொடுத்தான் இராமன்? பொன்னை வாரி வாரி இறைத்தானா? பொருள்களை இரவலர்க்குக் கொடுத்தானா? இராமன் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, ஏனைய மானிடர் எதிரிக்குக் கொடுக்காததைக் கொடுத்தான். இராவணனுக்கு உயிர்ப்பிச்சை அளித்தான். அதற்காகவே, கம்பர் 'நாளை வாவென நல்கினன்' என்ற அடியில் 'நல்கினன்' என்ற சொல்லைப் பதித்துள்ளார். அதனையும் அடியின் ஈற்றில் வரும் 'வள்ளல்' என்ற சொல்லையும் பொருத்தி நோக்குக. 'வள்ளல்' என வாய் நிறையக் கூறுங் கம்பரின் இன்பந்தான் என்னே! 'கோசல நாடுடை வள்ளல்' என்ற அடையில் இன்னொரு குறிப்பையும் கம்பர் பொதித்துள்ளார். இராமனைக் காடாளச் செய்த தற்காக மன்னனைக் கோசலை கடிந்தாளல்லள். கைகேயியைக் கடிந்தாளல்லள். பரதனைக் கடிந்தாளல்லள். அவர்களிடம் என் காப்பியச் சொற்பொழிவுகள்

றும் மாறா அன்பு காட்டினான். அத்தகைய பெருங்குணக் குன்று கோசலை. அந்தக் கோசலை பிறந்த கோசலநாட்டுக் குணமாகத் தான் இராமனின் வள்ளாண்மையைக் கம்பர் கூறியுள்ளார்.

இராமன் 'பெருந்தகை', 'வள்ளல்' என்பதை இராமாயணம் முழுவதுங் காட்டியுள்ளார் கம்பர். அதுவே கம்பராமாயண சாரம்.

தசரதனின் புத்திர சோகமும், பிரிவாற்றாத இராமனின் தாபமும், சீதையின் கண்ணீரும் தொல்காப்பியர் கூறிய அழகை என்னும் மெய்ப்பாட்டைக் காட்டுகின்றது. மிதிலைக் காட்சியும், அங்கே நடக்கும் புனல் விளையாட்டும் பொழில் விளையாட்டும் உவகைச் சுவைக்கு அணியாய் நிற்கின்றன. இலக்குவன் வீரா வேசம், பரதன் தாயைக் கடிதல், பரதன் வருகையைக் கண்ட குகனின் சீற்றம் என்பனவும், இவைபோல்வனவும் வெகுளிச் சுவையின் சிகரமாகின்றன. திக்கு யானைகளின் கொம்பை மார்பில் ஏற்றி, தேவர்களை ஏவல் கொண்டு, வெள்ளி மலையை அசைத்த இராவணன் சிங்காதனத் திருக்கும் போது பெருமிதம் நாதஞ் செய்கின்றது. சித்திர கூடக் காட்சியும், கோதாவரி தீரமும் உவகை மாத்திரமன்றி மருட்கையையுந் தருகின்றது. ஏனைய சுவைகள் ஆங்காங்கே இவற்றுடன் பின்னி இராமனின் வீரத்தை மேம்படுத்துகின்றன.

காவியங்களில் வரவேண்டுமென இலக்கணஞ் சொல்லும் காட்சிகளுக்கும் இராமாயணத்திற் றுறைவில்லை. அயோத்தி மாநகரின் திண்ணைகளிலே அந்தணர்களோடு பேசலாம். அங்கு சாளரங்களிலே பூக்குந் தாமரைகளாகிய மடவாரின் முகத்தைக் கண்டு இன்புறலாம். மிதிலாபுரியிலே 'மாசுறு பிறவ்போல வருவது போவதாகி' என ஆடும் ஊசல்களில் நகைக்கும் மங்கையரோடு குவவலாம்.

இலங்கை மாநகரில் நடக்கும் ஆடல் பாடல்கள் எங்களுக்கொரு தனிவிருந்தாகும்.

“பளிக்கு மாளிகைத் தலந்தொறும் இடந்தொறும் பசுந்தேன்
றுளிக்குங் கற்பகத் தண்ணறுஞ் சோலைக டோறு
மளிக்குந் தேறலுண் டாடுநர் பாடுந் ராகிக்

களிக்கின் ருரலாற் கவல்கின்ற ரொருவரைக் காணேன்”

என அனுமன் கூறிய இலங்கையில் எங்கள் இன்பமே இன்பம். தெருக்கூட்டும் தேவமாதரும், சோலைகாக்குந் தேவரும், நாம் கண்ணயர இன்னிசை யாழ் வாசிக்கும் அரம்பையரும், விண் முட்டுங் கோபுரங்களும் கொடிகளுமா எமது இன்பப் பொருள்கள்? சோலைகளிலும் மாடிகளிலும் தூய மது மாந்தித்திளைக்கலாம். கற்பகச் சோலைகளிற் புகுந்து கையிலே கிள்ளை வந்து விளை

யாடும் கன்னியரோடு ஆடலாம். அது தெவிட்டினுற் கோதாவரி ஆற்று மணலிலே, பச்சறுகு மெத்தையிலே, ஒதுங்கும் அன்னங்களையும் அசையும் மத யானைகளையுங் கண்டு இன்புறலாம். பசித்தாற் குகனிடத்திலே தேனும் மீனும் வாங்கி யுண்டு, வெள்ளி ஓடத்திலே, கங்கைக் கரையிலே உலாவலாம். தென்றல் வீசும். நிலவு தருமத்தின் வதனம் போலப் பால் சொரியும். வேனிற் குயில் விருந்து தரும். முல்லை மல்லிகை முகையவிழ்ந்து மணம் கொடுக்கும். ஆகா! இவை எல்லாம் வாழ்வில் நாம் காண வகையின.

அறமே இழையாய் அழகே மணிகளாய் அமைந்ததுவே
இராமாயண மாலையாம். *

பெரியபுராணம்

கி. பி. பதினென்றாம், பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுகளிலே தோன்றிய இருபெருங் காவியங்கள் பெரிய புராணமும் இராமாயணமும். ஏறக்குறைய ஐம்பது ஆண்டு இடைவெளி இவ்விரண்டு காவியங்களுக்கு மிடையிலுண்டு. இதனால், இவையிரண்டும் ஒரு முடிப்பட்ட பல கருத்துகளை நமக்கு நல்குகின்றன. முதலிற்றேன்றிய பெரிய புராணத்தை எடுத்துக்கொண்டால், அஃது ஒரு தெய்வ மணங்கமழுஞ் சிறந்தகாவியம் என்பது கண்கூடு.

காவியம் என்பது பொருட் தொடர் நிலையாய், வாழ்த்து, வணக்கம், வருபொருளுரைத்தல் என்னும் மூன்று வகை மங்கலத்துள் ஒன்று முன்வரப் பெற்று, அறம் - பொருள் - இன்பம் - வீடு தழுவி, தன்னேரில்லாத் தலைவனையுடையதாய் வருவதாம். இதன் கண்பல வருணனைகளும், நன் மணம் புணர்தல், புலவியிற்புலத்தல், கலவியிற்களித்தல், நட்புக்கோடல், தூதுவீடுதல், குரவரைப்பணிதல் முதலிய ஒழுகலாறுகளும் விரவி, சருக்கம்-இலம்பகம்-பரிச்சேதம் என்ற பாகுபாட்டால் விளக்கமுடையதாய், எட்டு வகைச் சுவையும் பொருந்திவரக் கற்று வல்ல புலவனாற் செய்யப்படும். இந்த அமைவைப் பெரியபுராணத்திற் சிறப்புறக் காணலாம். தமிழின் இனிமையையும் சைவத்தின் பெருமையையும் ஒரு சேர எடுத்துக் காட்டுவது பெரிய புராணமே.

உயிர்கள் தத்தம் நிலைக்கேற்றவாறு சரியை-கிரியை-யோகம்-ஞானம் என்னும் மார்க்கங்களின் வழியாகப் படிப்படியாக உயர்ந்து தந்தலைவராகிய சிவபெருமானின் திருவருளை நாடுகின்றன. இவ்வாறு இறைவனுடைய திருவடி நீழலை எய்திய அடியார்களின் வரலாற்றை ஆங்காங்கு வைத்து, முதலிலும் இடையிலும் கடையிலுஞ் சுந்தரமூர்த்தி நாயனருடைய வரலாற்றை வைத்துப் பாடப்பட்டுள்ளது. தெய்வீகத் தன்மையிலே தோய்ந்த உள்ளத்தை உடைய சேக்கிழார் உயர்ந்த சில குறிக்கோளுடனே

இந்நூலைப் பாடினார். நிறைந்த புலமையும் அனுபவமும் வாய்ந்த இவர் முதலமைச்சர் பதவியில் ஈடுபட்டவர். எனவே, நல்லவரும் வல்லவரும் ஆகிய ஆசிரியருடைய இந்த நன் முயற்சி ஒப்பற்ற பலனையே அளித்தது. சைவப் பேருலகிற் சிறந்தவொரு காணியத்தை நமக்களித்த பெருமை தெய்வச் சேக்கிழாரையே சார்ந்தது. இவர் செந்தமிழ் நாட்டின் ஒப்பற்ற கவிஞர். இவரை நூலாசிரியராகவும், உரையாசிரியராகவும், போதகாசிரியராகவும், ஞானாசிரியராகவும் அறிந்து போற்றுகிறார் அறிஞர் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள். சேக்கிழார் தமது பெரிய புராணத்தாற் சைவத் தமிழுலகின் வரலாற்றையுமே நமக்குத் தெளிவு படுத்தியுள்ளார்.

பிற்காலச் சோழர் காலம், தமிழகத்திற் சைவம் மிகமிக ஒங்கிய காலமாகும். பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் அநபாயனும், அவன் மகன் இராசராசனும் சைவ நூற் புலமையும், சிவ தொண்டும் மிக்கவர்களாய் வாழ்ந்து, மக்களையும் அவ்வழிப்படுத்தினர். சேக்கிழார் முதலமைச்சராக இருந்ததால் மேலும் சைவத் தொண்டுகள் நாட்டில் மீளிரந்தன. அக்காலத்திற் சீவகசிந்தாமணியை நயந்து கொண்டிருந்த மன்னனுக்கு நிலையான ஒரு மெய்யுணர்வை யூட்டும் நெறியைக் காட்டுவான் வேண்டித் திருத்தொண்டர் பெரிய புராணத்தைச் சேக்கிழார் பாடினார். பல இடங்களையுந் தரிசித்துச் செவிவழிச் செய்தியையுங் கல்வெட்டுச் சான்றுகளையுந் திரட்டிக்கொண்டார். சுந்தரரின் திருத்தொண்டர்தொகையும், நம்பியாண்டார் நம்பியின் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியும், மூவர் திருமுறைகளும் காவியப் படைப்பைச் செய்வதற்கு உதவி புரிந்தன. பாடி முடிப்பதற்கு ஏற்ற செளகரியங்களை அரசன் அளித்தனன். இறைவன் திருவருளை முன்னோக்கொண்டு சேக்கிழார் சிதம்பரத்தை அடைந்தார். தில்லையம்பல மூர்த்தியின் திருவருளை வேண்டினார். அச்சமயத்தில் முதலடி எடுத்துக்கொடுக்கப்பட்டது. “உலகெலாம்.....” என்ற தொடர் செவியிற்பட்டதும் பெருமகிழ்ச்சியுடனே எம்பெருமான் வாக்கை அருள் வாக்காகக் கொண்டு பாடத்தொடங்கினார்.

காவியத் தலைவராகச் சுந்தரரை நிறுத்து முகமாக, முதலிலே தடுத்தாட் கொண்ட புராணத்தில் அவர் வரலாற்றைத் தொடக்கிப் பின்பு இடையில் இரண்டு பகுதியைக் கூறிக் கடைசியில் வெள்ளையானைச் சருக்கத்தில் அவர் வரலாற்றை முடிக்கிறார். பெருங்காப்பிய முறைக்கேற்ற நாடு - நகர வருணனைகளும் இந்நூலிற் கலந்து மிளர்கின்றன. இது, தில்லைப்பிரான் திருக்கோயிலிலே அநபாய சோழன் முன்னிலையில் பல்லோர் பாராட்டுத் தெரிவிக்க அரசுக்கேற்றப்பட்டது. சேக்கிழாரை யானை மேலேந்

றித் திருத்தொண்டர் புராணத்துடன் வீதிவலஞ் செய்தனர். “தொண்டர் சீர் பரவுவார்...” என்ற சிறப்புப் பெயரைச் சோழன் சேக்கிழாருக்கு அளித்தான். அருண்மொழித்தேவர் என்றும், குன்றை முனி சேக்கிழார் என்றும், மாதேவடிகள் என்றும் பாராட்டி அறிஞர் பெருமக்கள் சிறப்புச் செய்தனர்.

பெரிய புராணம் சிறந்தவொரு வரலாற்றுச் சிறப்புடைய நூலாகும். இன்றுள்ள நாம் வேறு எவ்வகையிலும் அறிய முடியாத அக்காலச் செய்திகள் பலவற்றைப் பெரிய புராணத்தால் அறிகிறோம். சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலே, தமிழ் நாட்டில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுபவை. அவற்றுக்குப் பிறகு தமிழகத்திற் பெரிய மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. சமணம் பரவியது. ஆறாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வரையிலும் சமயப் பிரசாரம் ஏற்பட்டதே தவிர, இலக்கிய வளர்ச்சி தேங்கிக் கிடந்தது. மூன்றாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வரையுமுள்ள காலத்திலே தமிழ்க் காவியம் எதுவும் எழுதப்படவில்லை. பத்தாம் நூற்றாண்டிற் சேவக சிந்தாமணி என்ற சமண காவியந்தோன்றியது. அடுத்து, பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்ட்தான் சைவ சமயம் வளர்ச்சிக்குப் புத்துயிர் அளிக்கப்பட்டகாலமாகும். இக்காலமே சேக்கிழார் பெரிய புராணம் தோன்றியது. கோச்செங்கணன் முதல், பல்லவர் காலம் வரை தமிழ் நாட்டு அரசியல் முறைகள்-போர்கள்-அரசர்கள் என்பவற்றை ஓரளவுக்கு விளக்கி நிற்பது பெரிய புராணமே. இதனைத் தொகுப்பதற்கு ஆசிரியர் சேக்கிழார் எடுத்த முயற்சி பெரிதும் பாராட்டுதற் குரியதாகும்.

இனி, பெரிய புராணத்துக்குட் புகுந்து பார்ப்போம். நாடு நகர வருணனை, காதற் சிறப்பு, உவமை நயம், பக்திச் சிறப்பு, சித்தாந்தக் கருத்துகள் என்பவை ஆங்காங்கு பாடல்களிலே மிளிர்ந்து காவியச் சிறப்பைக் காட்டுகின்றன.

“பாந்த விளை வயற் செய்ய பங்கயமாம் பொங் கெரியில்
வரம்பில் வளர் தேமாவின் கனிசீழிந்த மலை நறுநெய்
நிரந்தரம் நீள் இலைக்கடையால் ஒழுகுதலால் நெடிதவ்வூர்
மரங்களும் ஆகுதி வேட்கும் தகைமையென மலர்ந்துளதால்.”

இங்கே இயற்கையான வொரு மருத நிலக்காட்சியைத் தெய்வீக உள்ளத்தோடு நின்று சேக்கிழார் காட்டுகிறார். காண் பவனுடைய உள்ளப் பாங்கிற்கேற்பக் காட்சி வேறுபடுகிறது. சந்திரனைக் காணுகின்ற கவிஞன் கடல் மீது காணும் வெள்ளி ஓடத்தை நினைவு கொள்ளுகின்றான். அதே நேரத்தில் விஞ்ஞானியின் சிந்தை சந்திர மண்டலத்தியல் கண்டு தெளிய முற்படுகி

றது. பக்தன் ஒருவன் சந்திரனைக் கண்டவுடன் இறைவனுடைய சடாமுடியை நினைவு கொள்கிறான். ஆகவே, காட்சி காண்பவருடைய உள்ளத்திற்கேற்ப வேறுபடுகிறது. அதேபோல, இங்கே வயல் மரங்கள் கூட வேள்வி செய்கின்ற ஒரு நிலைமையைச் சேக்கிழார் காண்கிறார். பங்கயமாகிய ஓம குண்டத்திலே பழச் சாராகிய நெய்யைச் சொரிந்து வேள்வி நடக்கிறது. இப்படியான ஒரு காட்சியைக் காண்பதற்குக் கவிஞருக்கு எவ்வளவு பக்தியுள்ளம் வேண்டும்! தெய்வீகத்திலே தோய்ந்த உள்ளம் ஒன்று தான் இதனைக் காண முடியும் என்பதற் சந்தேகமே யில்லை.

திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணத்தில் மற்றொரு நாட்டு வருணையைக் கவனிப்போம்.

“கடைஞர் மீடையிறத்தறத்த கரும்பு குறை பொழுகொழுஞ்சாறு இடைதொடுத்த தேன்கிழிய இழிந்தொழுகு நீத்தமுடன் புடைபரந்து ழியிரெலிப்பப் புதுப்புனல்போல் மடையுடைப்ப உடைமடையக் கரும்படுகட்டி யினடைப்ப ஊர்கள் தொறும்.”

வயல் நிலத்தைச் செப்பஞ் செய்வதற்காகக் கருப்பந் தடிகளை கடைஞர்கள் வெட்டி விடுகிறார்கள். குறைத்தடிகளிலிருந்து கருப்பஞ்சாறு சொரிகிறது. அத்தோடு தேனுஞ்சேர்ந்து ஓடி வாய்க்கால் மடைகளை உடைக்கிறது. இதனைத் தடுப்பதற்கு உடைபட்ட மடைகளுக்குக் கருப்பங்கட்டிகளைக் கொண்டு மள்ளர்கள் அடைக்கிறார்கள். அத்தகைய செழிப்புடைய நாடு திருமுனைப்பாடி நாடு என்று வருணிக்கிறார் சேக்கிழார். இதில் ஒரு பெரிய உண்மையையும் பொதித்து வைத்திருக்கிறார். கருப்பஞ்சாறு போன்று பயன்தரக்கூடிய திருநாவுக்கரசருடைய வாழ்க்கை அவமே சமணத்தோடு கலக்காமல் கருப்பங்கட்டி போன்று பயன் தந்து கொண்டிருக்கின்ற திலகவதியாரால் தடைப்படுத்தப்படுகிறது என்ற உண்மை வருணனைக்குட் பொதிந்து கிடக்கிறது. இப்படியான வருணைகள் பலவற்றைப் பெரிய புராணத்தில் நிரம்பக் காணலாம்.

அடுத்து, காவியத்தில் அமைந்திருக்கவேண்டிய காதற் சிறப்பைக் குறித்து ஓர் இடத்தைக் காண்போம்.

காவியத் தலைவனாகிய சுந்தரன் திருவாரூர்ப் பெருமானை வணங்குவதற்கு வந்திருக்கிறான். அவ்வூரில் உருத்திர கணிகையர் குலத்திலே தோன்றிய பரவையார் என்பவளும் தோழிப் பெண்களுடன் அவ்வாலயத்திற்கு வந்திருக்கிறாள். விதி வழிகூட்ட சுந்தரன் பார்வை பரவைமேற் செல்கிறது. அதே நேரத்திலே பரவையாரின் பார்வையும் சுந்தரன்மேற் செல்கிறது. சுந்தரன் அதிசயித்து நிற்கும் நிலையை,

காப்பியச் சொற்பொழிவுகள்

“கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ காமன்றன் பெருவாழ்வோ
பொற்புடைய புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ புயல் சுமந்து
விற்குவனா பவளமலர் மதிபூத்த விரைக்கொடியோ
அற்புதமோ சிவனருளோ அறியேன் என்றிசயித்தார்”

என்பதாலும்,

பரவையின் காதல் நிலையை,

“முன்னே வந்தெதிர் தோன்றும் முருகனோ பெருகொளியால்
தன்னோரில் மாரனோ தார் மார்பில் விஞ்சையனோ
மின்னோர் செஞ்சடையண்ணல் மெய்யருள் பெற்றுடையவனோ
என்னே என்மனன் திரித்த இவன்யாரோ என நினைந்தார்”

என்பதாலும்,

கவிஞர் விளங்கவைக்கிறார். காதலனும் காதலியும் சிவனடியார்கள் அல்லவா? எனவே, ஒன்றுபட்ட உள்ளங்கள் இரண்டும் சிவனருளை முன்னிட்டே நிற்கின்றன. அதனால், ‘அற்புதமோ சிவனருளோ, என்கிறார் சுந்தரர். ‘செஞ்சடையண்ணல் மெய்யருள் பெற்றுடையவனோ’ என்கிறார் பரவையார். இன்னும், ‘கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ’ என்று சுந்தரர் நினைக்கும்போது, ‘முருகனோ’ என்று பரவையார் நினைக்கிறார். எத்துணை ஒன்றுபட்ட உள்ளங்கள்! கம்பன் காட்டுகின்ற காதற் காட்சிக்கும், சேக்கிழார் காட்டுகின்ற காதற் காட்சிக்குமிடையில் ஒரு பெரிய வேறுபாடு உண்டு. கம்பன் இலக்கிய நயத்தை மாத்திரம் நல்கி நிற்கிறான். சேக்கிழாரோவென்ற காவியப் படைப்பின் நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவான் பொருட்டு இலக்கிய இன்பத்துக்கூடே தெய்வீக ஒளி யொன்றைக் காட்டி வைக்கிறார்.

பக்திச் சுவை சொட்டச் சொட்டப் பெரிய புராணம் பாடப் பட்டது. ஆனபடியால், அதற்குரிய சில இடங்களைக் காண்போம். தில்லைப் பெருமான் திருக்கோயிலுக்குத் திருநாவுக்கரசர் சென்று கொண்டிருக்கிறார். கோயில் வாயிலை அண்மியதும் நாயனாரது நிலை வருமாறு உளது:

“கையுந் தலைமிசை புணையஞ்சலியன கண்ணும் பொழிமழை ஒழியாதே
பெய்யுந் தகையன கரணங்களுமுடன் உருகும்பரிவீன பேறெய்தும்
நின்றும்
மெய்யுந் தரையிசை விழுமுன் பெழுதரும் மின்தாள் சடையொடு
ஐயன் திருநடம் எதிர்கும் பிடுமவர் ஆர்வம் பெருகுதல் அளவின்ருல்.”

தலைமிசைக் கூப்பிய கரங்கள்; கண்களிலே இடையறாது பொழியும் கண்ணீர்; அந்தக் கரணங்கள் உருகுகின்ற நிலை; உடம்பு விழுதலும் எழுதலும் ஆகிய முயற்சிகள்..... எனவே, மனம்—வாக்கு—காயம் மூன்றும் இறைபணியில் ஈடுபடுகிறது. இதனால்,

உள்ளத்திலே ஒரு பேரார்வம் தாண்டவமாடுகிறது. மற்றோரிடத்திற் சுந்தரரையும் இதேநிலையில் அமைத்துக் காட்டுகிறார்.

“ஐந்து பேரறிவுங் கண்களே கொள்ள அளப்பருங் கரணங்கள் நான்கும் சிந்தையே யாகக் குண மொருமூன்றுங் திருந்துசாத் வீகமேயாக இந்து வாழ் சடையா னாடு மாணந்த எல்லையில் தனிப்பெருங் கூத்தின் வந்த பேரின்ப வெள்ளத்துள் தீனைத்து மாறிலா மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்தார்”

கண்ட கண்களே எம் பெருமானே இடையறாது நோக்குகிறது. இந்த நிலையில் ஏனைய நான்கு இந்திரியங்களின் தொழிற்பாடுகளும் அடங்கிக் கண்களுக்கே சக்தி சென்றுவிட்டது. இதனால், சுந்தரருடைய செவிகள் கேட்கவில்லை; மெய்யுணரவில்லை; வாய் அசையவில்லை. அது மட்டுமா? அந்தக் கரணங்கள் நான்கும் தமது தொழிற்பாட்டைச் சிந்தைக்கு அளித்துவிட்டன. சிந்தை இடையறாது எம் பெருமானைத் தியானிக்கிறது. சாத்வீகம் தலையெடுத்தது நிற்கிறது. இந்த நிலையிற் சுந்தரருடைய உள்ளம் தில்லைப் பெருமான் திருவடிகளிலே தோய்கிறது என்று காட்டிய சேக்கிழாரின் பக்திச் சுவைக்கு வேறுசான்றும் வேண்டுமா?

இனி, பெரிய புராணங் காட்டும் சித்தாந்தக் கருத்துகள் சிலவற்றைக் கவனிப்போம்.

சேக்கிழார் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டினர். இவர் காலத்தில் எதுவித சித்தாந்த நூல்களுந் தோன்றிற்றிலது. பதினமூன்றாம், பதினான்காம் நூற்றாண்டுகளே சித்தாந்த நூல்கள் தோன்றிய காலமாகும். எனினும், சேக்கிழார் ஞானவிளக்கமுடையவரான படியால் சித்தாந்தக் கருத்துகள் பலவற்றை ஆங்காங்கே விளக்கிச் செல்கிறார். பதி, பசு, பாசம், மும்மலம், இருவினையொப்பு, மலபரிபாகம், சத்தினிபாதம், நான்கு பாதங்கள் என்பவற்றைப் பற்றிய விளக்கங்கள் பெரிய புராணத்திற் பலவிடங்களிற் காணப்படுகின்றன.

“முன்னை வல்வினையும் நீங்கி முதல்வனை யறியுந்தன்மை துன்னினான் வினைகள் ஒத்துத் துலையென நின்றலாலே”

என்ற பாடலில் இருவினை யொப்பு விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

“திங்கள்சேர் சடையார் தம்மைச் சென்றவர் காணாமுன்னே அங்கணர் கருணை கூர்ந்த அருட்டிரு நோக்கமெய்தத் தங்கிய பவத்தின் முன்னைச் சார்புவிட்டகல நீங்கிப் பொங்கிய ஒளியின் நீழற் பொருவிலன்புருவ மாணர்”

இங்கே நயன தீட்சையைப் பற்றிய குறிப்புத் தொனிக்கிறது.

காப்பியச் சொற்பொழிவுகள்

“தன்பர்சும் வினையிரண்டும் சாருமலமுன்று மற
அன்பு பிழம்பாய்த் திரிவார் அவர் கருத்தின் அளவினரோ”

என வரும் பாடலில் ஆன்மாவானது மலமகன்று சிவமாகுந்
தன்மை கூறப்பட்டுள்ளது.

மற்றோர் இடத்தில் அவர் காட்டிய உவமையின் சிறப்பு
ஒன்றைக் கவனிப்போம்.

“பஞ்சின் மெல்லடிப் பாவையர் உள்ளமும்
வஞ்சமாக்கள் தம் வல்வினையும் பரன்
அஞ்செழுத்தும் உணரா அறிவிலோர்
நெஞ்சம் என்ன இருண்டது நீண்டவாள்”

பெண்கள் இயல்பாகவே சில எண்ணங்களைத் தம்மனத்துள் அடக்கி
வைத்திருக்கும் தன்மையினர். அப்படியாக உண்மைகளை மறைத்து
வைத்திருக்கும் அவருள்ளம் போலவும், அழுக்காறுடை யாரின்
கொடிய வினைபோலவும், திருவைத் தெழுத்தையறியாதோரின்
நெஞ்சு போலவும் ஆகாயம் இருண்டிருந்தது என்று காட்டப்படு
கிறது.

இப்படியாக வருணனை, காதற் சிறப்பு, பக்தி, சித்தாந்தக்
கருத்துகள், உவமை நயம் ஆதியன பொலிந்து விளங்குவது
பெரிய புராணம்.

“கூடும் அன்பினிற் கும்பிடலே யன்றி
வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கிய...”

மெய்யடியார்களின் பெருமையை எத்துணையென்று யாராற்றான்
இயம்ப முடியும்? எனினும், சேக்கிழார் சைவத் தமிழலகத்துக்குச்
செய்த மகத்தான தொண்டு பாராட்டுதற்குரியது. அவர் நல்சிய
பெரிய புராணம் பக்திச் சுவை சொட்டும் சிறந்த காவியம் என்
றால் அதில் மிகையொன்றுமில்லை.

*

சீரூப்புராணம்

அமிழ்தினுமினிய அருந் தமிழன்னைக்கு அரும்பணி புரித லேயே பெருங் கடனாய்க் கொண்ட செந்தமிழ்ச் செல்வர்வரிசை யில் இஸ்லாமிய நன்மக்கள் பலர் ஈடினையற்று விளங்குகின்றனர். இவ்விஸ்லாமியப் பாவலரும் நாவலரும், பெருங்காப்பியங்கள் முதல் சிறு பிரபந்தங்களீராகப் பன்னூற்றுக் கணக்கான பொற் பூணூல்களைத் தமிழன்னைக்குச் சூட்டி மகிழ்ந்துள்ளனர். ஆயினும், இவர்கள் தமிழ்கூறு நல்லுலகால் நன்கறியப்படாமல் குடத்து ளிட்ட விளக்குப்போலவே இது காரும் இருந்து வருகின்றார்கள். இவ்வவலநிலை நீங்கி, இஸ்லாமியரின் இன் தமிழ்நூல்களுந் தமிழ்த் தாயின் தவப்புதல்வரனைவராலும் சமநோக்குடன் பயிலப்படும் நாள் அண்மிவிட்டமை மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும்.

இஸ்லாமியரீயற்றிய தமிழிலக்கியங்களுள் 'சீரூப்புராணம்' தனி சிறந்த நூலாய் இலங்குகின்றது. 'சீரூ' என்பது 'சரிதை' எனப் பொருள்படும் ஓர் அரபுச் சொல்லாகும். சரிதைகள் பல உளவாகவும் சிறப்புநோக்கி, வான்புகழ் வாய்ந்த வள்ளல் நபி யின் திருவரலாற்றையே 'சீரூ' என்னுஞ் சொல் இதுகாலை சுட்டி நிற்கின்றது. தம்மை ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத-தன் னிகரில்லாத் தலைமகனாகிய - நபிகள் கோமாளையே பாட்டுடைத் தலைவராய் இந்நூல் கொண்டுள்ளது. சீரூப்புராணத்தை இயற் றியவர் எட்டயபுர வேந்தரின் அவைக்களப் புலவராயிருந்த உமறுப்புலவரென்னும் ஓங்கிய சீர்த்தியின் உயர்ந்த நாவலராவர்.

பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த உமறுப்புலவர், அது காலை வடநாட்டிலிருந்து வந்து தென்னாடெங்கும் வெற்றிமுழக் கஞ் செய்து பல புலவர்களை வாதிவென்ற 'வாலைவாருதி' என் பாணை வாதினே வென்றார். இதன் மூலம், தமது ஆசிரியராகிய

கடிகைமுத்துப் புலவருக்கும், சமஸ்தானத்துக்கும், - ஏன், தென் னுடனேத்துக்குமே பெரும் புகழ் தேடித்தந்தார்.

மேற்கிலிருந்து தோன்றிவந்த இஸ்லாமியப் பேரொளியானது தமிழ் நாட்டில் மூலைமுடுக்குகளி லெல்லாங்கூடப் பரவிப் பிரகா சித்த காலம் அது. முஸ்லிம் புரவலர்கள் தமிழையும் தமிழ்ப் புலவர்களையும் போற்றி வளர்த்த காலம். இஸ்லாமியத் திரு நெறியினை யொட்டிய தமிழ் நூல்கள் பல தோன்றவேண்டு மென்னும் வேட்கை தளிர் விட்ட காலம். எனவே, செத்துங் கொடைகொடுத்த சீதக்காதி வள்ளலின் தோழமைபெற்ற உம றுப்புலவர் இறவாப் புகழ்பெறவல்ல நூலொன்றைத் தமிழிற் செய்யப் போந்தார். செந்தமிழ் மரபு பேணி நூலியற்றும் ஆற் றல் அவரிடம் இருந்தது ஆயினும், இஸ்லாமிய மரபு பிறழாது உலகுடைய கோமானின் உயர்சரிதையை அவர் உரைக்க முடி யுமோ என்பதே இஸ்லாமிய அறிஞர்களின் ஐயத்துக்கிடமாயிற்று. இருப்பினும், அவர் ஈற்றில் யாவருடைய ஒப்புதலையும் பெற் றார். இரு மரபையும் போற்றும் உயர் நூலாய் நின்று நிலவு கின்றது சீரூப் புராணம்.

சீரூப் புராணம், தமிழிலக்கணத்திற் கூறப்படுங் காப்பிய விலக்கணங்களுக்கோர் எடுத்துக்காட்டாய் இலங்குகின்றது. தண்டியாசிரியர் கூறும் 'பெருங் காப்பிய நிலை'யினைத் தக்க வாறுணர்ந்து நூலியற்றியுள்ளார் உமறுப்புலவர்.

ஒரு காப்பியமானது 'நாற்பொருள் பயக்கும் நடைநெறித் தாகி' இயல வேண்டுமென்பது விதி. 'அறம்' பொரு ளின்பம் வீட்டைதல் நூற்பயனே' என்றதனால் நூலானது அறம், பொருள், இன்பங்களைப் பயப்பதுடன் வீடுபேறு எய்தற்காம். நன் னெறியை இனிது விளக்குதல் வேண்டுமென்பதும் நன்கு விளக்க முறுகின்றது. இந்நான்கினுள் ஒன்றும் பலவுங் குறைந்து வருவது சிறுகாப்பியம் எனப்படும். ஐம்பெருங்காப்பியங்கள் என்று சிறப் பித்துக் கூறப்படும் சீவகசிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணி மேகலை, குண்டலகேசி, வளையாபதி என்பன உண்மையிலேயே பெருங்காப்பியங்கள் தாமோ என்பதில் அறிஞர்கள் கருத்து வேற்றுமை கொண்டுள்ளார்கள். சீவகசிந்தாமணி ஒன்றே பெருங் காப்பிய விலக்கணங்களை முற்றிலும் பெற்று விளங்குகின்றது என்பர் சிலர்.

சீரூப் புராணம் தன்னிகரில்லாத் தலைவனைக்கொண்டு, ஏனைய எல்லா அங்கங்களுஞ் செய்விதின் வாய்ந்து விளங்கியபோதிலும், அறமுதல் நான்கில் ஒன்றாய் வீடுபேறு கூறப்பெற்றிலதாதலின், அஃதொரு சிறு காப்பியமே யாகும் எனக் கூறுவாரும் உளர்.

வீடெனப்படுவது சிந்தையும் மொழியும் செல்லா நிலைமைத் தாகலின் நூல்களாற் கூறப்படுவன ஏனை மூன்றுமேயாம் என் பதனை உட்கொண்டதனாற் போலும், உமறுப்புலவர் வீடுபேறு கூற்றிறிலர் எனத் தமக்குத் தோன்றியவாறே கொண்டு அன்றா இடர்ப்படுவர்.

முப்பால் நூல் எனப்படுந் திருக்குறள் அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்றையும் மட்டுமேயன்றி வீடுபேறடையும் வழியையுந் திறம்படக் கூறுகின்றது என்பது பேரறிஞர் பலர் கருத்தாகும். 'அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்னும் நான்கின் திறமறிந்து செப்பிய தேவு' என வள்ளுவர் அக்காலத்திலேயே சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளார். வீடுபேற்றின்பம் சிந்தையாற் கருத வும், மொழியால் உரைக்கவும் இயலாமை பற்றி அதனை அடை தற்காம் நெறி கூறுதல் நூல்களிடத்து இல்லை என்பது பொருந் தாக் கூற்றும். அங்ஙனமாயின், நூற்பயனுள் வீடடைதல் ஒன்று தல் எங்ஙனஞ் சாலும்? மறைமலையடிகளார் தாமியற்றிய திருக் குறள் ஆராய்ச்சியில் இதனைச் செவ்வனங் கூறியுள்ளமையும் காண்க.

வீடுபேறெய்தும் வியன் நெறியினை வாய்த்துழி வாய்த் துழி விளக்க உமறுப்புலவர் தவறினரால்வர். இன்ன நெறியினை மேற்கொண்டோர் வீடடைவர், இன்ன தன்மையோர் இருளுல கடைவர் என்று பன்னிப் பன்னிக் கூறியுள்ள பாசுரங்கள் பன் னூற்றுக் கணக்காய் நூலெங்கும் பரவிக்கிடக்கின்றன.

அஞ்ஞான அரபிகள் வணங்கிவந்த அசேதனப் பொருளா கிய 'புத்து' ஒன்று அண்ணல் நபியோடு அற்புதமாய் மொழி கின்றது:

“வெண்ணிலவு துளித்தொழுகு மதிவதன
முகம்மதினை விளித்து நோக்கி
வண்ணமலர் வாய்திறந்து பெரியோன்றன்
திருத்தாதாய் வந்த கோவே
பண்ணரு நன் மறை நபியே வானவர் பொன்
அடிபரவப் படியின் வந்தோய்
எண்ணரும்பே ரொளியுமும தொளியில் வரக்
கதிர் வடிவாயிருந்த வேந்தே.”

“அல்லாவின் திருத்தாதர் வேத நபி
முகம்மதென அகத்திற் கொள்ளார்
பொல்லாத நரகடைவர் உமதடியிற்
பணிந்து கலிமாலைப் போற்றிச்

சொல்லார மனத்திருத்த வல்லவரே
 சீறந்த பெருஞ் சுவனமாள்வார்
 எல்லாரு மெனைப் போல்வார்
 அறிவீது சரதமென இயம்பிற்றன்றே.”

இங்ஙனம். ஓர் அற்ப ‘புத்தி’ன் வாயிலாய்க் கூட சுவன வழி இன்னது, நரக வழி இன்னது என எடுத்துக்காட்டப் புலவர் தயங்கினாரல்லர்.

சீரூப் புராணத்தை அச்சியற்றியவர் புலவர் நாயகம் செய்கு அப்துல் காதிர் நயினார் லெப்பை ஆலிம் புலவர் ஆவர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த இப்பெரும் புலவர் அவர் காலத்து இஸ்லாமியப் புலவருட் சிறந்து விளங்கினார். அன்னவர் உமறுப்புலவரைப் பற்றிக் கூறுங்கால்,

“.....சீரூ வென்ன
 முதனால் நாமமே நாட்டி முதுபயன்
 அறம் பொருள் இன்பம் வீடனைத்து மடங்கிய
 தீறம் பெறுங்காப்பியஞ் செய்தனர்” எனக் கூறுதல் காண்க.

எனவே, உமறுப்புலவர் வீடுபேறு கூறினார் எனப் புலவர் நாயகம் கூறியவதனை யாமும் மேற்கொண்டு, சீரூப்புராணம் நாற்பொருளையுங் கூறும் ஒரு பெருங்காப்பியமேயெனத் துணிதலில் யாதுந் தவறின்று. காப்பியத் தலைவர் வீடுபேறெய்திய வரலாறு கூறப்பெற்றிலதே எனின், அற்றன்று; நூலால் வருவதாய் நூற்பயன் அதனைக் கற்போராய் எம்போல்வார்க்கேயன்றி அன்னவர்க்கன்று என மறுக்க. கவிஞன் இந் நூற்பயனையும் எம்மனோர்க்கு அறிவுறுத்தலே நூற்பயனென்க.

இனி, இந் நூல் கூறும் வரலாற்றினைச் சுருக்கமாய் நோக்குவோம்.

முது குரவர் வழியினுந் தூய்மையே நிறைந்த உயர் குடியாம் குறைஷிக் குலத்தில், அப்துல்லாவென்னும் நம்பிக்கும், ஆமினா வென்னும் நங்கைக்கும் அருந்தவ மகவாய் மக்கமா நகரத்தில் அண்ணல் நபி அவதரித்தனர். தாய் வயிற்றிலிருக்கும் போதே தந்தையையும், ஆரூம் வயதிலேயே அன்னையையும் இழந்து, பாட்டாராலும் பின்னர் பெரிய தந்தையாராலும் வளர்க்கப்பட்டனர். ‘அலிமா’ என்னுஞ் செவ்வியாற்பாலாட்டப்பட்டு, அமரர்களால் நபித்துவ இலச்சினையாகிய இலாஞ்சனை பொறிக்கப்பட்டு, சிறுவருடன் கூடிப் புனல் விளையாட்டமர்கின்றனர். வாலிபராய் வளர்ந்தபோது வணிகர் தலை

வராய் வளநகராம் சாமுநகர் செல்கின்றனர். பற்பல அற்புதங்கள் செய்கின்றனர். மங்கை கதீசாவின் மனத்தைக் கவர்ந்து, மணமும் புரிகின்றனர். இவ்வரலாறுகள் 'விவாதத்து'க் காண்டமென்னும் முதலாங் காண்டத்தில் அழகுற எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன.

ஆண்டவன் ஆணைப்படி அமரர்கோன் ஜிப்ரீல் (அலை) வாயிலாய் நூற்பதாம் வயதில் நபிப்பட்டஞ் சூட்டப்படுகின்றனர். மறமாக்கள் மத்தியில் அறம் வளர்க்கத் தொடங்கி அல்லலுழல்கின்றனர். இஸ்லாம் தழைக்கின்றது. அற்புதங்கள் பல நடக்கின்றன. இடுக்கண் அழியாத இன்பத் தோழர் பலர் அண்ணலைப் பின்பற்றுகின்றனர். ஆருயிர்ப் பிராட்டியின் பிரிவு அல்லலைக் கூட்டுகின்றது. மறமாக்களின் மத்தியிலும் மறைவளர்ந்தோங்குகின்றது. இவ்வரலாறுகள் இரண்டாங் காண்டமாகிய 'நுபுவத்து'க் காண்டத்தில் இனிமையாய் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன.

அண்ணலுக்கும் தோழர்களுக்கும் ஆற்றொணுத்துன்பங்கள் நிகழ்வதால் ஆண்டவன் ஆணைப்படி, பிறந்த பொன்னாட்டை நீத்து ஆதரவு நிறைந்த மதீனாவென்னும் அணி நகரத்துக்குக் கரந்து செல்கின்றனர் நபிகளார். தோழர்களுஞ் சென்றார்கள். ஆதரவாளர் நகரத்திலே இஸ்லாம் வேரூன்றிப் படர்கின்றது. இதனைச் சகிக்காத மக்கத்தார் படையெடுக்கின்றனர். இஸ்லாத்தை ஒழிக்க எத்தனையோ போர்கள் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. அவற்றையெல்லாம் முறியடித்து, ஆண்டவனுதவியால் அறப் போர்த் தளபதிகள் வெல்கின்றனர். இவற்றினிடையே நபிகளின் புதல்வி பாத்திமாவுக்குத் திருமணம் நிகழ்கின்றது. பேரர்கள் பிறக்கிறார்கள். மக்கள் கூட்டம் மாண்புடன் இஸ்லாத்தைத் தழுவுகின்றது. இவ் வீரப்போராட்ட வரலாறுகள் 'கிசிறத்து'க் காண்டத்திற் கூறப்படுகின்றன.

மூன்று காண்டங்களையுந் தொண்ணூற்றிரண்டு படலங்களையுந் கொண்ட இந் நூலில் ஐயாயிரத்து இருபத்தியேழு திருவிருத்தங்கள் உள.

நபி பெருமானின் இறுதிக்கால வரலாறு உமறுப்புலவராற் பாடப்படவில்லை. பிற்காலத்தில், பனீ அகுமது மரைக்கார் என்னும் புலவர் 'சின்னச் சீரு' என்னும் பெயரில் ஏனைய வரலாற்றைப் பாடியுள்ளார்.

உமறுப்புலவர் தமிழிலக்கியங்களிற் சிறந்த தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார் என்பதைச் சீரூப் புராணத்தைப் பயில்வோர் இலகுவில் அறிவர். அவருடைய திருமணப்படலங்களில் மண நூலா

காப்பியச் சொற்பொழிவுகள்

கிய சிந்தாமணியின் மணம் வீசுகின்றது. நாடு நகர வருணைகள் கம்பராமாயணத்தை நினைவூட்டுகின்றன. அற்புத நிகழ்ச்சிகளும் பக்திச்சுவையும் பெரிய புராணத்துக்கு எம்மை இப்புத்துச் செல்கின்றன. நீதி வாக்கியங்கள் வள்ளுவரைக்கொண்டுவந்து எம்முன் நிறுத்துகின்றன. பக்திப்பாடல்கள் தேவார திருவாசகங்களைச் சுவைக்கச் செய்கின்றன. வீரப்போர் வரலாறுகள் மாபாரத ராமாயண யுத்தகளங்களுக்கு எம்மை இட்டுச் செல்கின்றன.

இனி, இஸ்லாமியத் தூய மரபையுஞ் செந்தமிழின் சீரிய மரபையும் ஒருங்கே பேணுதலில் உமறுப் புலவர் அடைந்துள்ள வெற்றிக்கு ஓர் உதாரணம் காண்பாம்.

இராம கதையை வடமொழியில் வகுத்த வால்மீகி, திருமணத்தின் முன்னர் இராம சீதையர் ஒருவரையொருவர் கண்டு காதல் கொண்டதாய்க் கூற்றிறிலர். அச்சரிதையைத் தமிழ் செய்ய வந்த கம்பரோ தமிழ் மரபிற்கேற்ப, அத்தலைவனும் தலைவியும் திருமணத்தின் முன்னரே கண்டு காதல் கொண்டன ரெனக் கற்பிக்கின்றார். கௌசிகர் முன்னும், இலக்குவன் பின்னும் வர இராமபிரான் மிதிலா நகருட் செல்கின்றான். மேன்மாயிலே பெண்ணலங்கனிய நிற்கும் பிராட்டியைக் காண்கின்றான். அவளுங் காண்கின்றான். கண்கள் கவ்வுகின்றன. உணர்வு கலக்கின்றது. பிராட்டி நோக்கிய நோக்காகிய கூரிய வேலாயுதங்கள் வீரனின் புயவரைகளிற் பதிகின்றன. வீரத்திருமகனின் கண்களாகிய அம்புகள் திருமடந்தையின் தனபாரங்களிற் சென்று தைக்கின்றன. இங்ஙனம் கற்பனையை வளரவிட்ட கம்பர் இருவர் தம் உள்ளத் துணர்ச்சிகளையுஞ் செம்மையாய்ப் படம் பிடிக்கின்றார்.

ஆயின், இஸ்லாமியத் திருமரபைப் பேணும் பெரியோர் இத்தகைய ஒரு வருணையை, கற்பனையை இஸ்லாமியப் புனிதர்களின் வரலாற்றில் அனுமதியார். கற்பியலைமட்டும் போற்றும் அவர்கள், திருமணத்தின் முன்னர் தலைவனும் தலைவியும் தனிமையில் அளவளாவுதலை அனுமதிப்பதில்லை. திருமணத்தின் முன்னர், ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொள்ளத் தடையில்லாவிடினும், பெண்மையின் பூரணப் பொலிவினை வெளிக்காட்டும் தோற்றங்களைக் காணவோ நுகரவோ தடையுண்டு. எனவே, இஸ்லாமியப் புலவர் புனித மாதவர் ஒருவரின் கண் 'தாக்கணங்களை யவள் தனத்திற் றைத்த' கதையைக் கூறமுடியாது.

உமறுப் புலவர் தமிழ் நூல் செய்ய வந்தவர். அவர் தமிழியற் கொப்பத் தலைவன் தலைவியர் சந்திப்பைக் கூறக் கட

மைப்பட்டவர், ஆயின், இஸ்லாமியத் திருமரபையும் அவர் பேணுங் கடப்பாடுடையவர். எனவே, இருமரபுக்கு மொத்த புது வழியைக் கைக்கொண்டுள்ளார்.

நபிகளார் இளைஞராயிருந்த காலம். கதீசாப் பிராட்டியுடன் முதற் சந்திப்பை நிகழ்த்துகிறார் உமறுப்புலவர். வணிகப் பெரு மாட்டியின் இல்லத்துக்கு வாவிபர் முகம்மது (ஸல்) அழைக்கப் படுகின்றார். பீடத்தில் அமர்கின்றார். பிராட்டி அழகின் திரு வருவாய், வீரத்தின் விளைநிலமாய் வீற்றிருக்கும் பெருமானைக் கண்டு மயங்குகிறார். ஆயினும், நானெனும் போர்வை போர்த்துக் கற்பெனும் வேலி கோலித் தம்மைத் தாமே காத்தும், தமது உள்ளத்தைத் தம்மிடம் காணாது வருந்துகிறார்.

பிராட்டியின் நிலை இவ்வாறாகப் பெருமானின் நிலையைப் பார்ப்போம். பிராட்டியை ஏறிட்டு நோக்கினாரென்றே அங்கங் களிற் கண்களைத் தைக்க விட்டாரென்றே ஈண்டு புலவர் கூறிற் றிலர். அங்ஙனங் கூறுதல் மாசற்ற சீல வாழ்வுக்கொரு முன் மாதிரியாய் வந்த மாநபிக்கு மாசுகற்பித்தலாகும். எனவே, அண்ணலின் நிலையை மிக்க அவதானத்துடன் கூறுகின்றார் புலவர்:

“காக்குதற் குதித்த வள்ளல் காரிகை வடிவைக் கண்ணால்
நோக்கியும் நோக்காதும் போல் நொடியினில் எழுந்தம்மாதின்
மாக்கடலனைய கண்ணும் மனமும் பின்தொடர்ந்து செல்லக்
கோக்குல வீதி நீந்திக் கொழும் னையிடத்திற் சார்ந்தார்.”

உலகைத் தீநெறிகளினின்று விலக்கி நன்னெறி உய்த்துப் புரத்தற்கென்றே தோன்றிய அருள் வள்ளலைக் ‘காக்குதற்குதித்த வள்ளல்’ என்று ஈண்டு போற்றுந் திறம் நயத்தற் குரியது. எத் தகைய சந்தர்ப்பத்திலும், அவர் செந்நெறி தவறாச் சான்றோர் என்பதை இத்தொடர் வலியுறுத்துகின்றது. எனவே, இத்த கைய சீர்மிகு சான்றோர் தமக்கு முன்னே நிற்கும், தமக்குரிய எல்லளாய ஒரு மங்கையை எங்ஙனம் ஏறிட்டு நோக்குவர்? பெண்மையின் அங்கங்களிலே தமது கண்களைத் தைக்கவிட எங்ங னம் ஒருப்படுவர்? எனவே, கவிஞர் ‘காரிகை வடிவைக் கண் ணால் நோக்கியும் நோக்காதும் போல்’ என்று மிக்க நாகரிக மாகச் சதுரப்பாட்டுடன் கூறுகின்றார். அத்துடன் நில்லாது, அவ் வீடத்தை விட்டு நொடியினில் எழுந்து போகுமாறு அப்பிராணை அனுப்பி நாணப்பண்பின் உச்சானிக்கே அவரை உயர்த்திக் காட்டு கின்றார்.

இனி, மறைமொழி போதித்த மாநபி இறைவனுக்காகவே வாழ்ந்து, இறைவனுக்காகவே எதனையும் செய்துகாட்டிய ஒப் காப்பியச் சொற்பொழிவுகள்

பற்ற தியாகப் பண்பு இந்நூலெங்கும் நின்று மிளிர்கின்றது. அவர்கள் தமக்காக வாழாது, இடர் எதுவரினும் அவனருள் என ஏற்றார்கள். இப்பண்பே சீரூப் புராணத்திற் சிறந்து விளங்கு தலைக் காணலாம்.

பகைவராலே துரத்தப்பட்டுக் கல்லடியுண்டு இரத்தஞ் சிந்திச் சோர்வுற்ற தருணத்தில், அப் பெருமான் அவர்கள் என்ன கூறுகின்றார்கள்? உமறுப் புலவர் கூறுவதைப் பார்ப்போம்:

“ஊறுபட்டதன் வருத்தமும் பசியின் உள்ளு லைவும்
மாறுபட்டவர் தொடர்ந்ததன் நடந்த மெய்ம லைவும்
பேறுபட்டமும் தந்தவன் அருளெனப் பெரிதின்
தேறுபட்டவண் இருந்தனர் திருநபி இறதல்.”

நபிகளார் மட்டுமன்றி, அவர்தம் தோழர்கள் கூட, தங்கள் உடல் பொருள் ஆவியனைத்தையும் இறைவனுக்கே அர்ப்பணஞ் செய்தார்கள். இறை தூதருக்கு முற்றும் பணிந்தார்கள். அவர்களின் தியாக வாழ்க்கையை அழகாக எடுத்துக் கூறுகின்றார் புலவர்.

பதுறுப்போர் ஆரம்பமாகின்றது. தமது தோழர்கள்-துணை வர்களுடன் மந்திரம் சூழ்கின்றனர் நபிகளார். அவ்வேளையில், அச்சீடர்கள் கூறும் வாக்கு அப்பெருமகனார் மீது அன்னவர்கள் கொண்டிருந்த ஆழிய பக்திப் பெருங்காதலையும், அவர்பொருட்டு எதையுந் தியாகஞ் செய்ய அவர்கள் சித்தமாயிருந்த நிலையினையும் எமக்கு எடுத்தோதுகின்றது.

“அடிகளே, தாங்கள் எங்களிடம் ஆலோசனை கேட்பதா? நாங்கள் கூறக் கூடியதென்ன உண்டு? தங்கள் திருவுளப் பாங்கிற்கிசைந்து, பகைவரை அழிக்கச் சொன்னாலும் அழிப்போம். அல்லது, எங்கள் உயிர்களையே கொடுக்கச் சொன்னாலும் இக்கணமே கொடுக்கின்றோம்” எனக் கூறுகின்றார்கள். எத்தகைய தியாகம்!

“அடிகள் புந்தியினிருந்தவை யுரைக்கிலவ்வழியே
முடியு மெங்களா லுரைப்பதென் முரணடையலரைத்
தடியினென்றலுந் தடிசுவம் எமர்கடம் முயிரை
விடுமினென்றலும் விடுக்குவம் நும் தீருவுளத்தால்” என்று சீரொழுகக் கூறுகின்றார் உமறுப்புலவர்.

ஆடவர் வாழ்வில் மட்டுமன்றி, உமறுப்புலவர் கூறும் பெண்டிரும் தமது வாழ்வின் இறைவன் பொருட்டே வாழும் தியாக

வாழ்வாகவே நடத்தினர். நபிகள் பெருமானின் நற்றவச் செல்வி பாத்திமாப் பிராட்டியின் உன்னதத் தியாகமொன்றைப் புலவர் எமக்குக் கூறுகின்றார். அத்தியாகச் செல்வியின் திருமண நாளன்று ஒரு புதிய குப்பாயம் அவருக்குக் கூறையாக அணிவிக்கப்பட்டது. அடுத்த நாட் காலையில், அம்மணமகளை மணமகனில்லத்துக்கு அழைத்துச் செல்ல இனத்தவர் வந்தனர். வள்ளல் நபியும் வந்தார்கள். தமது மகளை நோக்கினார்கள். புதிய குப்பாயமின்றிப் பழையதை அணிந்திருந்தது கண்டு திகைத்தார்கள். “ஏன்?” என வினாவினார்கள். துகில் இலாச் சஞ்சலத்தினால் வந்த ஓர் ஏழைக்கு அதனைத் தாம் தானமளித்த விபரத்தைத் தந்தையாரிடந் திருமகளார் கூறினார். இம்மாதரசி தமது திருமணக் கூறையை ஏழைக்கு அளிப்பதாயிருந்தால், அவர் எத்தகைய மனப்பரிபக்குவம் வாய்ந்த, தனக்கென வாழாப் பண்புமிக்கத் தவத் திருவாட்டியாய், சிறுமுதுக் குறைவியாய் இருத்தல் வேண்டும்? எந்த வள்ளலின் வரலாற்றிலாவது இத்தகைய தானத்தைக் கேள்வியுற்றிருக்கிறோமா? எந்த வரலாற்று நிகழ்ச்சியும் இதற்கீடாகுமா?

திகைப்பிலிருந்து விடுபட்ட வள்ளலார் (ஸல்) தந் திருமகளை நோக்கி, “இரவலனுக்குப் பழையதை ஈந்துவிட்டுப் புதிய குப்பாயத்தை மணமகள் அணிந்திருக்கலாமே?” என்று கேட்டார்கள். அப்பொழுது, அந்த அறிவுசால் தியாகச் செல்வி அளித்த அழகிய விடையைக் கேளுங்கள்:

“மாரிபோலக் கொடுக்குங் கொடைவள்ளலாகிய எந்தையே, நம்மனத்துக் கினியவென நாமுவந்துள்ள அழகிய பொருள்களையே அல்லாவின பொருட்டு மணம் விழைந்து வழங்கவேண்டுமென்று தங்களுடைய பழைமை பொருந்திய வேத வாக்கியங்கள் கூறுகின்றனவன்றோ? எனவே, எனது விருப்புக்கிசைந்த புதிய ஆடையை எமது இறைவன்பாற் பூண்ட பக்தியின் பொருட்டுத் தானஞ் செய்தேன்” என்று அறிவொளிர, அழகொளிரக் கூறினார்கள்.

“அழகிய தெவையு மல்லாவுக்காகவே
விழைவுடன் கொடுத்திட வேண்டு மென்று நும்
பழமறை வாக்கினிற் பகர்ந்த தாலரோ
மழைதவழ் கொடையுளிர் வழங்கினேனென்றார்.”

இவ்விடையைக் கேட்ட வள்ளலின் மகிழ்ச்சிக்கு ஈடுண்டா? வள்ளலாரின் அறிவே திரண்டு உருவாய்வந்த வனிதையரன்றோ பாத்திமா!

“தம்மீற்றம் மக்கள் அறிவுடமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்க் கெல்லா மினிது”

என்பர் குறளுடையாரும்.

பிறன் மனை நயக்கும் பேதையைச் சாடுகின்றது இராமாயணம்; பொறுமையின் சிறப்பைப் போற்றுகின்றது பாரதம்; வாய்மையின் பெற்றியைப் பறைசாற்றுகின்றது அரிச்சந்திர புராணம்; பக்தியின் மேன்மையைப் பாராட்டுகின்றது பெரிய புராணம் என்றால், சீரூப் புராணம் தியாகத்தின் கீர்த்தியைத் திசையெட்டும் முழக்குகின்றது எனக் கூறுவது மிகையன்று.

சீரூப்புராணம் எம்மை என்கே இட்டுச் செல்கின்றது? அது காட்டும் பாதை என்ன?

உடல் பொருள் ஆவி அனைத்தையும் இறைவனுக்கே பவியாக அர்ப்பணித்து, ‘தான்’ என்னும் எண்ணத்தினை ‘பற’ (இம்மை) ஆக்கி, ‘உண்மை’யாகிய அவனிடமே ஓயாவின்பத்திற்றினைக்கும் பெற்றிக்கு எமக்கு அது வழிகாட்டுகின்றது.

அவர் கூறுவது போல ‘முதல்வனைப் பணிந்துள்ளி வாழ்த்து வோம்.’ அவனை உடலாற் பணிந்து, மனத்தால் உள்ளி, மொழியால் வழத்தி வணங்குவோம். இதுவே இஸ்லாம் கூறும் வணக்கமாகிய தொழுகை.

“என்னுடைய புழுக் கூட்டை மலச்சடத்தை
வீணே போமிருக்கை யேது
மின்னதென வறியாது கிடந்து புவி
யிடத்துழன்ற வெளியே னந்தோ
வுன்னுடைய திருக்கூத்தை யறிவதென் கொல்
பதவியெனு மோயா வன்பந்
தன்னையடைந்திருப்ப தென் கொல் கிருபையளித்
தெப்பவழம் தடிய வேண்டும்.”

*

தேம்பாவணி

தொல்காப்பியம் உருவுந்திருவும் பெற்றுக் கருவுற்றது. முச்சங்கத்துப் பாடல்கள் அங்கமாயின. நற்றமிழன்னை புனைவன புனைந்து, அணிவன அணிந்து காட்சியளித்தனள். இளங்கோவின் மணிச்சிலம்பு அன்னையின் கடிமணச் சீறடியில் கலீர் கலீர் என்று ஒலித்தது. தாளத்திற்கிசையச் சிலம்பினை ஒலிக்கச் செய்ய மணி மேகலையை இறுக்கிப் புனைந்தனள் அன்னை. சிந்தாமணி சூடாமணியாகத் திகழ்ந்தது. கடிகாப்பாக கைகளில் வளையாபதி வளைந்துகொண்டது. குண்டலமும் கேசியும் ஓன்றாய் ஆடி நுடங்கின. காவியப்பூஞ்சோலையிற் பிரபந்தமலர்கள் முறுக்கவிழ்ந்தன. தாய்மையே உருவானாள் தமிழ் அன்னை. முறுக்கவிழாக் கன்னி மாலை சூட்டி அன்னையைக் கன்னியாக்க விரும்பினார் முற்றத் துறந்த துறவியொருவர்.

அன்னையைச் சந்ததமுஞ் சிந்தையிலிருத்துபவர், அத்துறவி. அன்னை மரியானைக் கன்னியாகவும் போற்றித் துதிப்பவர், அத்துறவி. ஆகவே, மரியாள் அன்னையுமானாள்; கன்னியுமானாள். இது சத்தியவேத உண்மை.

தமிழ் மக்கள் மறையிலும் இந்த உண்மை புலப்படுகின்றது. தாயுமானவர் உமாதேவியைப் போற்றுமுக்கத்தான்,

‘ஆரணி சடைக்கடவுள் ஆரணியெனப் புகழ அகிலாண்ட கோடியீன்ற அன்னையே பின்னையுங் கன்னியென மறைபேசம் ஆனந்தருபியே’

என்று கூறிப்போந்துள்ளார். யேசுநாதரை ஈன்ற அன்னை மரியாள் கன்னியாகவே போற்றப்படுகின்றாள். இந்த ஒற்றுமையைத் தமிழன்னையிலுங் கண்ணுற்றார் வீரமாமுனிவர். ‘கன்னடம் களி தெலுங்கு கவின் மலையாளமும் துளுவும் உன்னுதரத்து உதித்தெழுந்து ஒன்றுபல ஆயிடினும் ஆரியம்போல் உலக வழக்கழிந்தொழிந்து சிதையா உன் சீரிளமைத் திறம் வியந்து செயல் மறந்து

வாழ்த்துமே' என்ற சுந்தரம்பிள்ளையின் அடிகளை யொற்றியுணர்ந்த வீரமாமுனிவர் தேம்பாவணி என்ற தேம்பாத, வாடாத, கூம்பாத மலர்மாலையைத் தமிழ்த் தாய்க்குப் புனைந்து, அவளை என்றுங் கன்னியாக்கி, அசுமிக மகிழ்ந்தனர். துறவியின் பெருமையே பெருமை!

வீரமாமுனிவர் உண்மையில் ஐரோப்பியர். இத்தாலி தேசத்திற் பிறந்தவர்; உத்தம கத்தோலிக்க துறவி; நடையிலே தமிழ்மகன்; உடையிலே தமிழ்மகன்; பண்பட்ட தமிழ்மகன்; தண்டமிழ் ஆசான்; மறைமொழிவாயினன்; மலிதவத்திறைவன்; நிறைமொழிக் குரவன்; நிகரில் கேள்வியன்; காப்பியக் கவிஞன்; இலக்கணப் புலவர்; வசன எழுத்தாளர்; தமிழ்வளர்த்த தந்தை; எழுத்துத் திருத்திய வித்தகர்.

இவர் தமிழ்நாட்டிற் பிறக்கவேண்டியவர். இசைவிரும்பி இசையாலே திசைபோய் இத்தாலிய நாட்டிற் பிறந்தார்போலும். இசைமொழியில் வளர்ந்த இளந்துறவி இத்தாலிய நாடுவிட்டு இந்தியத் தென்னகம் புகுந்தனர். தமிழ் கற்றனர். சுப்பிரதீபக் கவிராயரிடந் தமிழ் கற்றுத் தேறினர். உற்றுழி உதவியும் பிற்றை நிலை முனியாதுங் கற்றார். முத்தமிழிலும் வித்தகரானார். பத்து ஆண்டுகளிலே தமிழ்மொழியின் கரைதுறை கண்டனர். தமிழ்மொழியில் இலக்கணங் கண்டார்; இலக்கியங் கண்டார்; அகராதி கண்டார்; வசனநடை கண்டார்.

முதன்முதலிலே தமிழ் அகராதி கண்டவர் இவரே. இது சதுர் அகராதி எனப்படும். தொன்னூல் விளக்கமென்னும் ஐந்திலக் கணநூலைச் சூத்திரங்களால் யாத்தனர். வசன நூல்கள் பல எழுதினர். இவற்றுட் பல சத்தியவேத சம்பந்தமானவை. சிறுகதைத் தொகுதியாகப் பரமார்த்தகுரு கதை என்ற நூலை வெளியிட்டார். அது கேலிக்கதைகள் பொதிந்தது.

வீரமாமுனிவரின் திருக்காவலூர்க் கலம்பகம் சொல்லணி பொருளணி மிக்கது. அருள் நிறைந்தது. பல அரிய துறைகளை யுடையது. அருகிய வழக்குகளை எடுத்துக் காட்டுவது. உதாரணமாக "அம்மாணை" என்பதற்குரிய பொருள் பலருக்குத் தெரிவதில்லை. மூன்று பெண்கள் கூடி அம்மாணை ஆடுகையில், அவர்களில் ஒருத்தி தலைவனைப் புகழ்ந்து கூற வேறொருத்தி அதில் ஐயங்கொண்டவளாய் வினாவ, மற்றொருத்தி அவள் வினாவிற்கு மற்றிருவரும் ஏற்கும்படியான விடை கூறுவதாகப் பாடப்படுவதே அம்மாணையாகும். கலம்பக நூல்களில் அம்மாணை ஓர் அங்கமாகும். திருக்காவலூர்க் கலம்பகத்தில் அமைந்த அம்மாணைப் பாடல் போல வேறு எந்தக்கலம்பகத்திலுஞ் சிறப்புற - அழகுற

அமையவில்லை. இஃதொன்றுமே வீரமாமுனிவரின் பேரர்ற்றலை
பும் புலமையையும் புலப்படுத்தப் போதுமானது.

அம்மாணையின் முதலாவது தன்மை ஒருத்தி தலைவனைப் புகழ்
தல். இங்கு தலைவியைப் புகழ்தல், அஃதாவது தேவமாதாவைப்
புகழ்தல். முதலாமொருத்தி தேவமாதாவைப் புகழ்கின்றாள்.

சீர்த்த திருக்காவல் நல்லூர் தேவணங்கு தாள்கமலம்
நீர்த்த திருத்திங்கள் மேல் நின்றனகாண் அம்மாணை
என்கின்றாள். அஃதாவது, திருக்காவலூரில் ஒரு தெய்வப் பெண்
இருக்கிறாளாம்; அவளுடைய தாமரை போன்ற பாதங்கள் எப்
போதும் சந்திரன் மேலேயே நிற்கின்றனவாமே;—இவ்வாறு
ரைத்தாள் முதலாமொருத்தி.

இச்செய்தியைக் கேட்ட இரண்டாம் ஒருத்தி கூம்மா இருப்
பாளா? எதிர்ப்புரை கூறினாள். குற்றங் காட்டவிரும்பினாள்.
நெற்றிக்கண்ணைக் காட்டினும் குற்றமே குற்றம் என்ற பரம்பரை
யில் வந்தவளல்லவா? இஃதென்ன வேடிக்கை? தாமரைக்குஞ்
சந்திரனுக்கும் பொருந்திவராதே. சந்திரனைக் கண்டாற் றுமரை
கூம்புமல்லவோ? சூரியனுக்கல்லவோ தாமரை மலரும்? இது
வெறும் புளுகு. கமலமலர்ப்பாதங்கள் கூம்பியிருக்கின்றன;
அங்கு வண்டூதா; தாதனையா என்றல்லவோ சொல்லவேண்டும்?
அவ்வாறாயின் ஒப்புக் கொள்ளலாமென்கின்றாள்.

நீர்த்த திருத் திங்கள்மேல் நின்றன என்று மாகீல்
ஆர்த்த திருவண்டு உவப்ப ஆங்கு அலரா அம்மாணை
என்று பாடினாள்.

இவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டும், அம்மாணை ஆடிக்கொண்டு
யிருந்த மூன்றாமொருத்தி இருவருக்குஞ் சமாதானஞ் செய்ய
விரும்பினாள். 'தேவ மாதாவின் பாதங்கள் மலர்ந்த கமலங்கள்
தாம். ஏனெனில், தேவமாதா சூரியனையே ஆடையாக அணிந்திருக்
கின்றாள்; ஆகையால், அவள் பாதங்கள் மலர்ந்திருக்கின்றன.
வண்டுகளும் தேனுண்ண ஆரவாரிக்கின்றன என்றாள்.

போது அலரும் தன்சனைக்காப் பூங்காவலூர் அரசி
ஆதவனைத் தூசாய் அணிந்தனள் காண் அம்மாணை

இதனைக் கேட்ட முதலாமொருத்தி "ஆமாம்" என்றாள்.

இரண்டாமொருத்திக்கு இது கேட்டதும் பெரும் ஆத்திரம்.
மடக்க விரும்புகிறாள். 'சூரியனை ஆடையாக அணிந்தால் உடல்
வெம்பிப்போம்' என்று ஒரு மடக்கு மடக்கினாள்.

காப்பியச் சொற்பொழிவுகள்

ஆதவனைத் தூசாய் அணிந்தனள் என்றமாதில்
மாது அலர்பூமேனி நலம் வாடாதோ அம்மாணை

இதனைச் செவியுற்ற மூன்றும் பெண், இரண்டாம் பெண்ணினை
விளித்து, 'நீயறியாது பேசுகின்றாய்; உண்மை உனக்குத் தெரி
கின்றிலது. அந்தத் தேவதாயின் உடலோ அருளாகிய குளிர்நீர்
நிரம்பிய தடாகம் ஆகும். அவ்வாறனைய குளிர்நீர் நிரம்பிய
தடாகத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கும் சூரியனுக்கு வெப்பமேது? அன
லேது? சூடேது?'

மாது அருள்நீர் மூழ்கு இரவி வாய்குளிரும் அம்மாணை
என்று இந்த வாதத்தை இவ்வாறு முடித்து வைத்ததும்; முத
லாம் பெண், மேலும் ஒரு சங்கதியை எடுத்துரைக்கலானாள்.

'எங்கள் திருக்காவலூர் மாதா இருக்கின்றாளே அவள் முறை
வேண்டினார்க்கும்; குறை வேண்டினார்க்கும் வரமளித்துக் காப்ப
வள். இவள் விண் மீன்களையே முடியில் அணிந்திருக்கின்றாள்.
முந்திய விந்தையோடு இதுவும் பெரு விந்தையாக அமைந்து
கிடக்கின்றது' என்றனள்.

வாய்குளிர் பூங்காவல் நல்லூர் வாழ வரம்பெய் இறைவி
மீகுளிர்வாய் மீன் முடியை வேய்ந்தணிந்தாள் அம்மாணை
என்று பாடலாயினாள்.

இது கேட்ட இரண்டாம் பெண்ணுக்கு மேலும் பொங்கியது
ஆத்திரம். 'அது எப்படி? சந்திரன் சூரியன் நட்சத்திரம் இவை
யெல்லாம் ஒன்று கூடி ஓரிடத்திலிருக்க முடியுமா? சூரிய ஒளி
யினால் சந்திரனும், நட்சத்திரங்களும் ஒளி குன்றிப் பிரகாசிக்க
முடியாது ஏங்கி நிற்பன அன்றோ? அவ்வாறாயின் விண்மீன்களை
முடியாக அணிந்திருப்பதில் நன்மை ஒன்றுமில்லையே' என்று
பெரும்போடு ஒன்று போட்டாள்.

மீகுளிர்வாய் மீன்முடியை வேய்ந்தணிந்தாள் ஆமாகில்
தூய்குளிர்வாய் மீன்கதிர்முன் தோன்றுமோ அம்மாணை
என்ற கேள்வியைச் செவியுற்ற மூன்றாமொருத்தி சமாதானம்
உரைக்கின்றாள்.

அப்படியொன்றுமில்லை; அருள் நிறைந்த அவள் திருமேனி
யைத் தீண்டியவர் எவராயினுஞ் சரி அவர்களுக்கு உயர்வு தாழ்வு
என்ற வேற்றுமை கிடையாது.

தாய்குளிர்வாய்ச் சாந்தார்க்குத் தாழ்வில்லை அம்மாணை
என்று தங்கள் வாக்குவாத அம்மாணையை முடித்து வைத்தனர்.

இவ்வாறு வீரமாமுனிவர் திருக்காவலூர் அடைக்கலமாதா
வின் தோற்ற நலன்களை அம்மாளை என்னும் உறுப்பு வழியாகப்
புலப்படுத்திய அருமையைப் போற்றுமுகத்தான் அப்பாடலை
முழுமனே படிப்போமாக!

நீர்த்த திருக்காவல் நல்லூர்த் தேவணங்கு தாட்கமலம்
நீர்த்த திருத்திங்கண்மேல் நின்றன காண் அம்மாளை

நீர்த்த திருத்திங்கண்மேல் நின்றன என்ருமாகில்
ஆர்த்த திருவண்ணெப்ப ஆங்கலரா அம்மாளை

போர்த்ததிருச்சோதி இன்பப் போதலரும் அம்மாளை

போதலரும் தண்சினைக்காப் பூங்காவலூர் அரசி
ஆதவனைத் தூசாய் அணிந்தனள்காண் அம்மாளை

ஆதவனைத் தூசாய் அணிந்தனள் என்ருமாகில்
மாதவர் பூமேனி நலம் வாடாதோ அம்மாளை

மாதருள் நீர்முகி இரவி வாய் குளிரும் அம்மாளை

வாய்குளிர் பூங்காவல் நல்லூர் வாழ வரம்பெய் யிறைவி
மீகுளிர்வாய் மீன்முடியை வேய்ந்தணிந்தாள் அம்மாளை

மீகுளிர்வாய் மீன்முடியை வேய்ந்தணிந்தாள் ஆமாகில்
தூய்குளிர்வாய் மீள்கதிர் முன்தோன்றுமோ அம்மாளை

தாய்குளிர்வாய்ச் சார்ந்தார்க்குத் தாழ்வில்லை அம்மாளை.

தமிழ்நாடு போற்றும் திருக்குறளை இலத்தின் மொழியினில்
செய்யுள் வடிவில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். பிராஞ்சு, போர்த்து
கீசம், இசுப்பானியம், கிரேக்கம், எபிரேயம், இலத்தின், பார
சீகம், இந்துத்தானி, தெலுங்கு, தமிழ் முதலாம் பலமொழிகளைக்
கற்றுத் தேறிப் பன்மொழிப்புலவராய் விளங்கினார்.

அந்நிய நாட்டினராயிருந்தும், தமிழன்னைக்குச் செய்த சேவை
யின் காரணமாக இவரைத் தமிழ்மக்கள் பெரிதும் போற்றுவர்.
இவரின் சமயங் கருதி வெறுத்தாரல்லர். சுத்தானந்தபாரதி
யாரின் பாடல் இதனைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

வீரமாமுனிவர் தைரியநாதர் விரிதமிழ்க்கலை மணங்கமழும்
ஆரமாமுனிவர் அகத்தியர்போலே அருளிணர் அரியநன்னூல்கள்
சாரமான்தேம் பாவணியினைத் தொடிணுந் தமிழ்மணங்கமுமென் கரமே
ஈரமானெஞ்சில் இடம்பெற நடடால் இன்பமாய் மலரு மென்வாழ்வே

காப்பியச் சொற்பொழிவுகள்

முனிவர் அவர்கள் தேம்பாவணியைப் பாடுவதன் முன்னர் தமிழ்க்கலை நலமெலாம் கண்டுணர்ந்து கல்லாத நூல் ஒன்று மிலை யெனும்படி எல்லாத் தமிழ்நூல்களையும் கற்றார். திருக்குறட்கருத்துக்களைப் புத்தியிலிருத்தி, சிந்தாமணியைச் சதாசிந்தித்து, மணிமேகலையைப் போர்த்து, கம்பனை அங்கையிற் பற்றி, சிலப்பதிகாரத்தை வதனதிலகமாக வைத்து, தேவார திருவாசகங்களை மலராகச்சூடி, பண்டைத்தமிழ்ப் புலமை சான்ற சங்கப்புலவர் போல் தமிழ்ப்பண்பும் பயனும் ஒருங்கமைத்துப் பங்கமில் தேம்பாவணியினை நயம்படயாத்தனர், வீரமாமுனிவர்.

தேம்பாத-வாடாத-கும்பாத மலர்மலை யெனும் பொருள் பயக்கும் 'தேம்பாவணி' எனும் சொற்றொடர்ப் பெயரை நாட்டி, அவதரித்த நாதனைக் கைத்தாதையாக வளர்த்த சூசையென்னும் வளனைத் தன்னேரில்லாத் தலைவனாகக்கொண்ட தொடர்நிலைச் செய்யுட் காவியத்தை 1726இல் வீரமாமுனிவர் யாத்தனர்.

இக்காப்பியம் பெருங்காப்பிய இலக்கணம் ஒருங்கமையப் பெற்றது; அருகிய இலக்கண முறைகள் அமைந்தது. பெருகிய கற்பனை பொருந்தியது; சொல்நயம் பொருள்நயம் செறிந்தது. இமிழ்கடல் சூழ் தமிழ்நாடு மெச்சும் திருத்தக்கதேவர், கம்பர், சேக்கிழார் போன்ற நல்லிசைப் புலவர்களின் அரும்பெருங்கருத்துக்களெனும் திருமணிகள் பொதியப்பெற்ற கருவூலமாகத் திகழ்வது. சத்தியவேதத்தின் உத்தம சரித்திரங்களும், சன்மார்க்க சீலங்களும், நியாயப் பிரமாணங்களும் விளங்க மூன்று காண்டம் முப்பத்தாறு படலங்களாக வகுக்கப் பெற்று மூவாயிரத்து அறு நூற்றுப் பதினைந்து செய்யுள்களைக்கொண்டது. பாரகாவியஞ் செய்த கல்வியிற் பெரியோன் கம்பன் தனது 12000 செய்யுள்களில் 87 சந்தபேதங்களை வைத்துப் பாடினர். வீரமாமுனிவரோ 90 சந்த பேதங்களை அமைத்துக் காவியம் இயற்றியுள்ளார். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றப்பெற்ற காலத்தில் அவைக்கண் இருந்த அருந்தமிழ் வாணர் இதன் சொற்பொருள் நயத்தைப் பெரிதும் பாராட்டினார். பாராட்டினதும்ன்றி வீரமாமுனிவரெனப் பட்டமும் வழங்கினார்.

தமிழ் ஆர்வம்படைத்த யாவரும் இதனைப் படித்தின்புற்றிருக்கின்றனர். தமிழ் வரலாற்றெழுதிய பூரணலிங்கம் பிள்ளை என்பார், "சீவக சிந்தாமணிக்கு இணையான தோர் காவியம் இது" என்று எழுதியுள்ளார்.

"தமிழ் இலக்கியங்களில், தலைசிறந்த காவியங்களில், நான்கினைத் தேர்ந்தால் தேம்பாவணியும் அவற்றுள் ஒன்றாகும்" என்கிறார் கால்கடுவெல் ஐயர்.

“நான் தேம்பாவணியைப் பாடஞ் சொல்லுதலும், கிறீஸ்தவர் முதலிய பிற மத மாணுக்கர் என்பாற் பாடங்கேட்டலும் கூடாத செயல்களென்று சிலர் சொல்லிவருவதாகத் தெரிகின்றது. தமிழ்நூல் யாதாயிருப்பினும் அதிலுள்ள சொற்பொருள் நயங்களை உணர்தல் பிழையாகாதே. கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பிரசாரஞ் செய்யவேண்டுமென்பது என் கருத்தன்று. தமிழ்நூல் என்னும் முறையில் யாதும் விலக்கப்படுவது அன்று என்று தம் கருத்தைப் புலப்படுத்தினார். குறைகூறியவர்கள் இவர்களுடைய உண்மைக்கருத்தை அறிந்து அடங்கிவிட்டனர்” என்று மகா மகோபாத்தியாயர் டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் இயற்றிய ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் சரித்திரம் முதற்பாகம் 149 ஆம் பக்கத்தில் எழுதியுள்ளார். பிள்ளையவர்களிடம் கலை பயின்ற சவரையலுநாயக்கர்,

விளங்குறுவெண் புகழ்வனைந்த
மீனாட்சி சுந்தரப்பேர்க்
களங்கயில்தே சீகனென்பாற்
கருணைநனி புரிந்ததனாற்
றுளங்குறுதேம் பாவணிக்ஞ்சு
சொலத்துணிந்தே னுரைவிர்த்து
வளங்கெழுமவ் வருளிலையேல்
வகுத்தவர் தரிதரிதே

என்று தங்குருமூர்த்தியைப் போற்றுகின்றார்.

கம்பராமாயணத்தைத் துருவித் துருவியாராய்ந்து, அதன் கவிநயத்தை இரசித்து, அனுபவித்துவரும் சென்னை பட்டணம் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் சேதுப்பிள்ளையவர்கள் வீரமாமுனிவர் சரித்திரத்தையும் எழுதிப் பதிப்பித்தது மல்லாமல், அந்நூல்களின் நயங்களையும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்கள்.

“சிறந்த காவியமாகத் தெவிட்டாத மதுரமாய்த் தெளிந்த கருத்தாய்ச் செப்பரும் பொருளாய்ச் சகல அலங்காரத்தோடு வீரமாமுனிவர் தேம்பாவணியைப் பாடினார்” என்கின்றார்கள் சேதுப்பிள்ளையவர்கள். தேம்பாவணியின் பொருள் செவ்வனம் விளங்குதற் பொருட்டு வீரமாமுனிவரே அதற்குப் பதவுரையும், பொழிப்புரையும் உவந்து செய்துள்ளார். இறையன்பு, இயற்கை எழில், ஈடும் எடுப்புமில்லா உயரிய குறிக்கோள், சொற்கலை, இன்னோசை, பொருளாழம்—இவையெல்லாம் ஒருங்குதிர்ண்டு இக்காப்பியத்தில் விளங்கக் காரணமென்ன? முன்னொரு காலத்திற் புலவர் ஒருவர் கம்பரை நோக்கி, “அன்னவர் இராமாயணம் அவ்வளவாக இரசிக்கக் காரணமென்ன” எனக் கேட்ட போது கம்பர் மறுமொழியாக, “ஓவ்வொன்றிலும் ஓவ்வொர்

அகப்பை அள்ளிக்கொண்டேன். அதுவே காரணம்" என்றாராம். கம்பராமாயணம் இவ்வளவாக இரசித்துத் தெவிட்டாமலிருக்கின்றதே என்று வீரமாமுனிவரைக் கேட்டபோது, அவர் கம்பரின் இரசத்தில் ஓர் அகப்பையைத் தான் எடுத்துவிட்டதாகக் கூறினாராம். கம்பரின் காவிய அமைப்பைப் பின்பற்றிச் சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், திருக்குறள், பெரிய புராணம் என்னுந்தமிழ் நூல்களின் சுவை யொரு சிறிதும் குறையாவகையிற் தங்காப்பியத்தைச் செய்துமுடித்தமையே அதற்குப் பெருமையளிக்கின்றது.

இனி, இந்நூற்கு முன்னால் யாது என ஆராயுமிடத்து, ஆகிர்தமரியாள் என்னும் பக்தியுள்ள கன்னிகை எழுதிவைத்த சூசையப்பர் சரித்திரம் என்பது புலனாகும். வீரமாமுனிவரே தமது நூலிற் காட்டியுள்ளார். ஆகிர்தவென்னும் பட்டணத்தின் ஒப்பில்லாத புகழ் வரங்களினால் உயர்ந்திருந்த ஒரு கன்னிகையானவள் கன்னிமரியம்மாளின் சீர்பாதங்களைத் தடவித் தபசுபண்ணி வருங்காலத்தில், சூரியனை ஆடையாகவுடுத்த திருமேனியையும், சந்திரனைப் பாதகுறடாக மிதித்தெழுந்த இரண்டு கமல பாதங்களையும், நட்சத்திரங்களை முடியாகத் தரித்த திருச்சென்னியையும் உடையவளாகிய பரம தேவதாயானவள், பூங்கொடியை யொத்த அக்கன்னிகையின் பெருமையைக்காட்டத் தனது மரியாள் எனும் திருநாமத்தையுஞ் சூட்டி, அளவில்லாத வரங்களையும் கொடுத்துத் தாயும் மகனும்போல அந்நியோந்நியமாய்க் காட்சியளித்துவருநாளிலே, தாயானவள் தன்பத்தாவாகிய சூசைமாமுனிவருடைய பழமையாகிய திருக்கதைகளை மகனுக்குச் சொல்லியருள்; மகனாற் தாய்சொற்பிரகாரம் யாவரும் அறிய சூசையப்பர் கதையை எழுதிவைத்தனர். அதே கதையை வீரமாமுனிவரும் தமிழ்ச் செய்யுளில் யாத்துவைத்தனர்.

தேம்பாவணி யெனப் பெயர்கூடிய காரணம் என்னையோ வென்றிற் கூறுதும்.

ஆதியந்தமில்லாத சருவேசுரன் நிலவுகத்தில் மனுமகனாக அவதரித்து, உலகத்தை இரட்சிக்கத் திருத்தாயாராகத் தெரிந்து கொண்ட கன்னிமரியம்மாளுக்கு, ஒரு திருத்துணைவனை நியமனஞ் செய்யும்படி சேருசலைப் பட்டணத்துத் தேவாலயக் குருப்பிரசாதியாய் விளங்கிய சிமியோனுக்குக் காட்சிக்கொடுக்க அவர், "தாவீதரசரின் மரபிற் பிறந்த அரசர்கள் ஒவ்வொருவரும், தங்கள் தங்கள் கரங்களில் ஒவ்வொரு கோலைத் தாங்கித் தேவாலயத்தில் வந்து எம்பெருமானை வணங்கித் துதிக்கவேண்டும்; அப்பொழுது, அப்பெருமானது திருவருளால் யாருடைய கோல் மலர்ந்து தேனைச் சொரிந்து பரிமளிக்குமோ, அவருக்குக் கன்னி

மரியம்மாளைத் திருமணஞ் செய்வோம்” என்று பறைசாற்றி, கட்டளைக்கிசைந்து, தாவீதரசனின் மரபிற் பிறந்த அரசர் யாவரும் கன்னி மரியம்மாளின் தெய்வீக சுந்தரக்கரத்தை விரும்பி, தேனை நாடும் வண்டினம் போல தேவாலயத்தில் நிறைந்தனர். இளமைப்பருவத்திலேயே கலியாணத்தை வெறுத்துத் துறவறம் பூண்டவராதலினால் குருப்பிரசாதிகளின் கட்டளைப் பிரகாரம் கோலேந்தி நின்றாராயினுந் தன் கோல் மலர்தலைச் செய்தலாகா தெனச் சூசையப்பர் பிரார்த்தித்து நின்றார். அந்தநேரத்தில் திருவுளச் சம்மதப்படி அவருடைய கோல் துளிர்ந்துப் பூத்தலர்ந்து, மெய்ஞ்ஞானத் தேனைச் சொரிந்து, தெய்வ மணங்கமழ்ந்து மூவுலகும் பரிமளித்தது. இதனால், தேவதாயாரைச் சூசையப்பர் திருமணம் முடிக்கலாயினர். சருவேசுரனின் திருவருட்பிரகாரம் இவ்வறம் - துறவறமாகிய ஈரறம் பொருந்தத் தன் கோலில் மலர்ந்த பூங்கொடி நிழலிற் கன்னித்தாயையும், அவதரித்த திருக்குமாரனையும் காத்தருளிய தன்மையைக் குறித்து வானவர்கள் இம்மாமுனிவரின் கொடியிற் பூத்த 3615 மலர்களைக் கொண்டு, 36 மாலைகள் தொடுத்து அவர்க்குச் சூட்டினர் என்பதற்கு அடையாளமாக, வீரமாமுனிவரும் 3615 திருவிருத்தங்களைக் கொண்டு, 36 படலங்களாகக் கொண்ட “தேம்பாவணி” யெனும் வாடாமாலையைச் சேசமரி சூசையெனும் திருக்குடும்பத்துக்கு அர்ப்பணஞ் செய்துள்ளார்.

இனி, தேம்பாவணியின் சிறப்பினை எடுத்தியம்புவாம். அதன் கண் எடுத்தாளப்பட்ட சொன்னயம், பொருணயம், அணிநயம் முதலியவற்றை நுணுகி ஆராய்வாம்.

இராயன் கட்டளைப்படி பெத்திலேம் நகருக்குச் சூசையப்பரும் தேவமாதாவும் கால்நடையாக நடந்து செல்கிறார்கள். வழியிடையே பல காட்சிகள். இவ்வகைக்காட்சிகள் நடுவே இவர்களிருவரும்,

கொம்பினர் குயில் கூவவு மஞ்ஞைகள்
பம்பியாடவும் பைஞ்சிறைத் தேனெடு
தும்பிபாடவும் தூயன நாணவு
நம்பிமாதொடு நன்னெறி போயினான்

என்று வெகு அழகாக எடுத்துரைக்கின்றார். இஃது ஒரு மகிழ்ச்சிகரமான செய்தி. இதற்கு எதிரிணையான - துக்ககரமான காட்சியைக் கவி சித்திரிக்கு மாற்றலைப் பார்ப்போமாக.

எரோதன் பகைக்கஞ்சி, சேசமரி சூசை ஆகிய மூவரும் தங்கள் சுய நாடாகிய யூதேயாநாட்டை விட்டு, எசித்து நாடு நோக்கிப் போகின்றார்கள். இவர்கள் நாடுவிட்டுப் போவதை எவரும்

விரும்பவில்லை. துக்கசாகரத்தில் யாவரும் மூழ்கின்றார்கள். குளிர் மிகு கூதிர்காலம்; காலை நிகழ்ச்சி வான் முதலிய இயற்கைப் பொருள்கள்கூட இவர்கள் போவதையிட்டுத் துக்கிக்கின்றன. இதனை முனிவர் சித்திரிக்கின்றார்:

கிளியழக் குயில் கேட்டழத் தேனுணு
தளியழச் சிறை னைந்தழ ஆவென
வளியழத் துயர் மல்கி வனத்தெலா
வுளியழத் தகவோர் அழ வேகினார்

இயற்கைக் காட்சி மூலம் இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் சித்திரித்துக் காட்டிய மறைமொழிவாயான் மானிடப்பிறவிக்கு நலனில்லா வழியாற் சென்ற இருமாதரை வருணிக்கும் ஆற்றலைப் பார்ப்போமாக. ஒருத்தி இளம்வயதினள். பரத்தை வழியிற் செல்பவள். மற்றொருத்தி படுகிழவி. இவர்களிருவரின் போக்கும் வெறுப்புக்குரியவை. காம வெறிகொண்ட நாரியின் பெயர் காந்தரி. இவளை முனிவர்,

தூமஞ் சூடிய தூய்துகில் எந்துபு
தாமஞ் சூடிய தாரொடு பூணமலி
காமஞ் சூடிய காந்தரி யென்றொரு
நாமஞ் சூடிய நாரியைக் கண்டோர்

என்று அவளின் நடை உடை பாவனை இவற்றையெல்லாம் அழகுற ஒரே பார்வையிற் சித்திரித்துக் காட்டினார்.

மற்றைய முதுவயதுப் பெண்ணின் பெயர் சுரமி. இவள் தற்கொலை புரிந்துகொண்டவள். இவள் தற்கொலையை, 'பசியாற் காயும் நாய் தன்னைக் கடித்துக்கொள்வது போல்' என்று உவமித்துள்ளார். இப்படிப்பட்டவள் தன்மையை,

கூணுருக் கோலில் ஊன்றிக் குலுங்கிய சென்னி ஆட்டி
ஊணுருக் கழிந்த நீள்தோல் உடுத்த என்பு ஒழுங்கில்தோன்றி
மீணுருக் கழிந்த கண்புண் மெலிமுகச் சுரமியென்பாள

என்று முதுமைப் பருவத்தின் அத்தனை குறிப்புகளுந் தோன்ற வருணித்துள்ளார்.

இறுதியாக, சிலப்பதிகாரத்துக் கானல்வரிப் பாட்டை ஒப்பு நோக்கத்தக்க முறையில் ஒரு சில பாடல்களை வீரமாமுனிவர் தமது காவியத்தில் அழகுறப் புனைந்துள்ளார். அவற்றுள் ஒன்றைத் தருதும்.

பாற்கடலென் னுள்ளப் பதும மலாரும்ப
நூற்கடலே யீங்குதித்தாய் நும்மலர்க்கண் முத்தரும்ப
நும்மலர்க்கண் முத்தரும்ப நோய்செய் விணைசெய்தேம
எம்மலர்க்கண் முத்தரும்ப இன்று விணைதீர்த்தாய்.

இவ்வாறு தமிழ்மக்கள் பெரிதுவப்ப அரும்பெருங் காப்பியம்
ஒன்றினை நமக்குத் தந்த வீரமாமுனிவரை,

மறைமொழி வாயினன் மலிதவத்திறைவன்
நிறைமொழிக் குரவன் நிகரில்கேள்வியன்

என்று போற்றுவோமாக.

*

இரட்சணிய யாத்திரிகம்

ஓரிலக்கிய நூலை ஆராய்ப்புகு முன், அதனை ஆக்கியோரது வாழ்க்கை வரலாற்றையும், அவர் வாழ்ந்த இடங்காலம் முதலியவற்றையும் ஆராய்தல் இன்றியமையாததாகும். மேற்குறித்த நூலை எழுதியோர் மகா வித்துவான் கிருஷ்ணபிள்ளையாவர். இவர் தென்னிந்தியாவிலுள்ள திருநெல்வேலியில், 1827-ம் ஆண்டில், வைஷ்ணவ சமயத்தில் வைராக்கியமுள்ளவரும் சிறந்த தமிழ்ப் புலவருமான சங்கர நாராயணபிள்ளை என்பவருடைய மூத்த மகனாகப் பிறந்தார். இவருடைய தாயாரும் இராமாயணச்செய்யுள்களை இசையுடன் பாடவும், அவற்றை விளக்கவுங் கூடிய அளவுக்குக் கற்றிருந்தனர். இவ்வாறான பெற்றோர்க்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்தமையின், சிறு வயதில் அவர் தம் வீட்டிற் பெற்ற தமிழறிவையுஞ் சமய அறிவையும் ஒழுக்கத்தையுங் குறித்துக் கூற வேண்டியதில்லை.

மூத்த ஆண்குழந்தையானமையின், அவனுக்குக் கிருஷ்ணனென்று பெயரிட்டுத் தந்தையார் தனயனைப் பெரிதுமன்புடனுங் கரிசனையுடனும் வளர்த்து வந்ததோடு, அவன் தன் வயதுக்குத் தகப் பெறவேண்டிய தமிழ்க்கல்வியையும் சமயக்கல்வியையுந் தாமே அவன் உட்கொள்ளத்தக்க அளவுக்கு ஊட்டி வந்தார். அவனுங்கூரிய புத்தியுந் தமிழ்ப்பற்றும் பெரிதும் உடைய காரணத்தால், காய்ந்த நிலத்தில் ஊற்றிய நீரை அது எவ்வாறு உறிஞ்சுமோ அவ்வாறே தந்தையார் தனக்கு ஊட்டிய கல்வியைக் கிருஷ்ணன் ஆவலுடன் உட்கொண்டான்.

வைஷ்ணவ சமய நூல்களைச் சிறு வயதிலேயே பாராயணம் பண்ணிவந்தான். பதினாறு வயதாயிருக்கும் போதே கம்பராமாயணக் கவிகளைப் பாராயணம் பண்ணி அவற்றிற்குப்பொருள் சொல்லவுங் கற்று விட்டான். தம்முடைய மகன் ஆழமான

இலக்கண அறிவு பெறுவதற்காகச் சிறந்த இலக்கண அறிவு வாய்ந்த ஒரு புலவரை அவனுக்கு ஆசிரியராக ஒழுங்குபண்ணினார். கிருஷ்ணனுக்கு ஆங்கிலக் கல்வி கற்பிக்க ஆசை இருந்தும், வசதி கிடைக்கவில்லை. வடமொழி நன்கு கற்பிக்கப்பட்டது.

கிருஷ்ணபிள்ளை பதினேந்தாவது வயதாயிருக்கும் போதே தந்தையார் சிறந்ததொரு குடும்பத்தில் அவருக்கு மணஞ்செய்து வைத்தனர். அடுத்த ஆண்டிலே தந்தையாரிற்க்கத் தமக்கு முதுசொமாயக்கிடைத்த பொருளில் ஒரு பாகத்தைப் பயன்படுத்தி, ஒரு சிறந்த வித்துவானையடுத்து யாப்பு முதலிய இலக்கண நூலைக்கற்றதொடு, பிள்ளையவர்கள் தாமாகவும் இலக்கிய இலக்கண நூல்களைக் கற்றுத்தேறினர்.

தம்முடைய தகப்பனார் இறந்ததன் பின் கிருஷ்ணபிள்ளை வைஷ்ணவ சமயத்திற் பெரிதும் வைராக்கியமுடைய ரானார். அக்காலத்தில் திருநெல்வேலி நாட்டிற் கிறிஸ்து மார்க்கம், மிகுதியும் பரவுவதைக்கண்ட பிள்ளையவர்கள், சில நண்பருடனுஞ் சுற்றத்தாருடனுஞ் சேர்ந்து நல்லூரென்னுங் கிராமத்தில் இருந்த கிறிஸ்தவர்களைத் துன்புறுத்தினர். அக்கூட்டத்தார் யாவரும் அக்குற்றத்திற்காகச் சிறை செய்யப்பட, அவர் மட்டுந் தப்பினர்.

சிலவாண்டுகள் சென்றபின், சாயர்புர மிஷன் கலாசாலையிற் காலியாயிருந்த ஒரு தமிழ்ப்பண்டிதர் பதவிக்கு அபேட்சித்த மூவர் பரீட்சிக்கப்பட்ட போது, பிள்ளையவர்களே தெரிந்தெடுக்கப்பட்டனர். இதற்கு முன் அருள் அவதாரம் என்னுந்தலைப் பிட்ட துண்டுப்பிரதி ஒன்றில் வாசித்ததைத் தவிரக் கிறிஸ்துமதம் பற்றி வேறொன்றும் அவரறியவில்லை. சாயர்புரம் கல்விச்சாலையில் ஆசிரியரானபின், தலைவரான மிஷனரி கிறிஸ்து சமயம் பற்றிக்கூறியவற்றை எல்லாங் கேட்டறிந்தனர். 'அவர்கள் பட்சத்தோடும் அன்போடும் போதிக்கிற அருமையான வார்த்தைகள் ஆரம்பத்தில் எனக்கு வெறுப்பாயுங் கசப்பாயுமிருந்தாலும் நாளடைவில் அவர்கள் காட்டிய நற்குண நற்செய்கைகள் என்மனதில் ஊன்றி அவர்களைத்தடுத்துப் பேசாமலிருக்க என்னை ஏவின' என்று தான் கேட்டவற்றைக் குறித்துக் கிருஷ்ணபிள்ளை தாமே கூறியுள்ளனர்.

இதன்பின் விவிசிய வேதமொன்றைப் பிள்ளையவர்கள் வாங்கி வாசிக்கத்தொடங்கிக் கிறிஸ்து சமய உண்மைகளை ஆராய்ந்தனர். அவ்வாறு செய்யச் செய்ய அச்சமயத்திலே அவருக்குக் கவர்ச்சியுண்டானது. அதை உணர்ந்த பிள்ளையவர்கள் கிறிஸ்தவர்களுடைய சகவாசத்தையுஞ் சம்பாஷணையையும்

வெறுத்து, சமய ஆராய்ச்சி செய்வதைத் தவிர்ந்து, மனச்சாட்சியின் தூண்டுதலையுந் தடுத்தனர். இக்காலத்திலே திருநெல்வேலியிலிருந்த கல்வி அறிவு, ஒழுக்கங்களிற் சிறந்தோராகிய இந்துக்கள் பலர் கிறிஸ்தவர்களாயினர். அவர்களுள் தனக்கோடி ராஜு, மனக்காவலப் பெருமாள்பிள்ளை ஆகிய இருவரும் வெகு கால ஆராய்ச்சியின் பலனாகக் கிறிஸ்து மதத்தைத் தழுவி இயேசு பெருமானே தங்களைப் பாவத்தினின்றும் விடுதலை செய்ய வல்லவரென்பதை உணர்ந்தவர்களாய் அவரையே தம்சொந்த இரட்சகராக ஏற்றுக்கொண்டனர். இவ்விருவருள் தனக்கோடி ராஜு என்பவர் பிள்ளையவர்களுடன் கிறிஸ்துவைப் பற்றிப் பன்முறை பேசியதோடு ஆங்கிலத்தில் பன்னியன் (Banyan) எழுதிய 'பில் கிறிம்ஸ் பிளெகிரெஸ்' (Pilgrim's Progress) என்ற நூலின் மொழி பெயர்ப்பாகிய 'பரதேசியின் மோட்ச பிரயாணம்' என்னும் நூலையும் வேறு மூன்று நூல்களையும் கொடுத்து அவற்றைக் கற்று நுட்பமாக ஆராயுமாறு கூறினர். இவற்றுள் 'மோட்ச பிரயாணம்' இவருள்ளத்தில் தைத்து, உணர்ச்சியை உண்டாக்கியது. இதன் பின் நண்பன் ஏலியவாறு, வித்துவானவர்கள் சவிசேஷங்களை ஒழுங்காக வாசிக்கவும் தம்மிருதயக் கண்கள் திறபடும்படி இறைவனிடம் மன்றாடவுந் தொடங்கினர். எனினும், உள்ளத்திற் பல ஐயங்கள் தோன்றின. ஒரு நாளிரவு பிள்ளையவர்கள் தம் நண்பரிடஞ் சென்று ஐயங்கள் யாவற்றையுங் கூறி, இரவு பன்னிரண்டுமணி மட்டுங்கலந்து பேசித் தர்க்கித்ததன் பலனாக, அவை யாவும் அறவே நீங்கின. அந்த நேரமே கிறிஸ்துவைத் தம் மிரட்சகராக ஏற்றுக்கொண்டனர். அந்த நாளிரவில் அவரெழுதி வைத்த செய்யுள் வருமாறு:

கருணையங் கடலே அந்த காரமாம் வினையைப் போக்கும்
அருணை அடியேற் காக ஆருயிர் விடுத்த தேவே
பொருணயந் தெரியாத்தீய புல்லிய னெனையாட் கொள்ளத்
தருணமென் னீதய நிற்கே சமர்ப்பணந் தரும் மூர்த்தி.

இச்செய்யுள்தான் இயேசுபெருமானை வித்துவானவர்கள் துதித்துப்பாடிய முதற் செய்யுளாகும். மேற்குறித்த நிகழ்ச்சி 1858ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 27ந் தேதி நிகழ்ந்தது. இதன் பின் 1858ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 18ந் தேதி ஞான தீட்சை பெற்றனர். அக்காலத்தில் அவர் எழுதிய இன்னொரு செய்யுள் வருமாறு:

பிறவியிற் பிடிவாத கொடியவைஷ்ணவரூய்ப் பிறந்து முப்பது வற்சவம்
பிரபஞ்ச மயல்கொண்டு மூடாந்த காரப் பிழம்பில் அடைபட்டுமுன்று
மறவினைக் காளாகி நெறிநிலாத் தூர்த்தமன வாஞ்சைக் கிடங் கொடுத்து
மருளுற்று வறிதுநாள் செலவிட்ட நீசனெனை மலரடிக் காட் படுத்திக்

குறைவிலாப் பேரூர் ளளித்தீன்றுகாறும் குறிக்கொண்டு காத்தியெனினும்
கொச்சைமதி யேற்கின்னும் நன்றியறியாக் கெட்ட குணதோஷமொழிய
வில்லையே

இறைவலப் புறமிருந் தடியருக்காப் பரிந்தென்றுமன் றூடு முகிலே
ஏசு நாயக சருவ லோக நாயக கிறிஸ்து யேசு நாயக ஸ்வாமியே.

இரட்சிப்பு என்பது ஒரு மதம் விட்டு, இன்னொரு மதம் புகுவ
தன்று என்பதே பிள்ளையவர்களது கொள்கையாகும். அஃதே
உண்மையுமாம். பாவத்துக்கு அடிமையாயிருக்கும் நிலையிலிருந்து
விடுதலை பெறுவதே இரட்சிப்பாகும். இக்கொள்கை மேற்குறித்த
இரு செய்யுள்களையும் உற்று நோக்கிக் கற்கும்போது நன்கு
விளங்கும்.

இரட்சணிய யாத்திரிகம் என்னுஞ் சொற்றொடர் இரட்சணை
யின் (அல்லது இரட்சிப்பின்) யாத்திரையைப் பற்றியது எனப்
பொருள்படும். ஆசிரியரே நூலுக்குத் தாமெழுதும் முகவுரையில்
அதனை விளக்குகின்றனர். ஆத்தம ஈடேற்றத்தை விரும்புவோர்
அப்பேறு பெறுதற்குச் செய்யும் முயற்சிகளும், அவற்றைத் தடுப்
பதற்கு வந்து ஏற்படுத்தடைகளும், அத்தடைகளை விலக்குதற்கு
இறைவன் தம்மடியார்மூலங் காட்டும் வழிகள் முதலியவற்றை
யுங் கூறும் நூலே இது.

இவரது இரட்சிப்புக்குப்பெரிதும் வழிகாட்டிய நூல் 'மோட்ச
பிரயாணம்' ஆகும். அது பன்னியன் எழுதிய Pilgrim's Progress
என்ற நூலின் தமிழ் வசன மொழிபெயர்ப்பாகும். இந்நூல்
அவரைப் பெரிதுங் கவர்ந்தமையால், அதனைத்தழுவி 'இரட்
சணிய யாத்திரிகம்' என்ற 3800 செய்யுள்கள் கொண்ட இப்
பெருங் காப்பியத்தை 1894-இல் வெளியிட்டனர்.

இந்நூலில் எது சிறந்த பாகம் என்று தேடிக்கற்றுப் பார்க்கும்
ஒருவர்க்கு அது வெல்லப்பிள்ளையாரைப் போலவே இருக்கும்.
எங்குதிருப்பிலும், எச்செய்யுளைப் படிப்பினும், அது வெல்லம்
போல இன்சுவை பயக்கும். ஆசிரியர் வைஷ்ணவராயிருக்கும்
போது, இருபது அல்லது இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாகக் கம்ப
ராமாயணம், நாலாயிரத் திவ்யப்பிரபந்தம் முதலிய வைஷ்ணவ
நூல்களைச் சுவைத்துச் சுவைத்துப் பாராயணம் பண்ணியவரான
மையின், இராமாயணம் போலிருக்குமோ என்றால், அது
அதனிறுஞ் சிறந்ததென்று ஒருவாறு கூறலாம். கம்பன்
காப்பியத்திற் சில வருணனைகளைப் படிக்க அலுப்புண்டாய் விடும்.
சில பகுதிகளைக் கற்குங்கால், கல்லும் மண்ணுங் கலந்த சோறு
போற் சுவைக்கும். இரட்சணிய யாத்திரிகத்தில் எப்பகுதியை
எடுத்துக்கற்கினும், எச்செய்யுளைத் தேடிப்படிக்கினும் இன்சுவை

பயத்தலோடு நற்புத்தி புகட்டி இறைவன் பக்கமாகச் சிந்தையைச் செலுத்துவதாகும்.

இத்தொடர்பில், இந்நூலிலுள்ள சிறந்ததோரியல்பைக் காட்டுதல் பொருத்தமாகும். வித்துவானவர்கள், வைராக்கியமுள்ள வைஷ்ணவ குடும்பத்திற் பிறந்து அச்சமயத்துக்குரிய நூல்கள் யாவற்றையுங் கற்று அதன் உபதேசங்களை நன்கு அறிந்து சிறந்த வைஷ்ணவராக முப்பது ஆண்டுகள் வாழ்ந்து, பத்தாண்டுகளுக்கு மேற்படத் தஞ்சமயத்தில் வைராக்கியங்கொண்டவராயிருந்த போதிலும், தமக்கு அச்சமயஞ் செய்யாத தொன்றைக் கிறிஸ்து செய்வாரென்றே அவரைத் தம் மிரட்சகராக ஏற்றுக்கொண்டார். கிறிஸ்து அவராத்துமாவுக்குப் பலவற்றைச் செய்தார். முதற்கண் தம்மிரட்சகரிடமிருந்து பெற்ற பேறு, பிறந்த நாட்டொடங்கி முப்பது ஆண்டுகளாகத் தாம் சேர்த்துக்கொண்ட பாவச்சுமை நீக்கப்படுதலே. சுமை நீங்கு படலத்திலே தமது அநுபவத்தை உருக்கத்துடனும், தம் மிரட்சகரிற் கொண்ட பேரன்புடனும் கூறுவதைக் காய்தலு வத்த வின்றி, உணர்ச்சியுடன் கற்போர் உலப்பிலா இன்பம் பெறுவர்.

இது மட்டுமன்று. பாவம் - நீதி, மோட்சம் - நரகம் முதலியவற்றைப்பற்றிய வேதபோதனை, நீதியும் இரக்கமும் மாறுபாடின்றி எவ்வாறு இறைவனிற் பொருந்தியிருக்கின்றன என்ற உண்மை, அவரது திருவருள் எவ்வாறு அவருடைய பிள்ளைகளின் வாழ்க்கையிற் றொழில் செய்கின்றது என்பதன் விளக்கமாகிய இவை யாவற்றையும், இவைபோன்ற வேறு பல கிறிஸ்தகொள்கைகளையும் யாத்திரிகனது வரலாற்றை ஆசிரியர் கூறிக்கொண்டு போகுங்கால், ஏற்ற ஏற்ற இடங்களில் வைத்துத் தெளிவாகவுந் திறமையாகவும் குறிப்பிடுகின்றனர்.

வாசகருக்குப் புத்தி புகட்டி இறைவன் பாற் சிந்தையைச் செலுத்துவதில் இந்நூல் கந்த புராணத்தை நினைவுட்டுகின்றது. சுச்சியப்பர் உவமைகள் கூறும்போதும் அவை நல்லறம் போதிக்கும் உவமைகளாகவே இருக்கும். கந்தபுராணத்துக்கும் இரட்சணிய யாத்திரிகத்துக்கும் இன்னொரொற்றுமை உண்டு. குணங்களை மக்களாக உருவகித்துக் கூறுந் தன்மை வித்துவானவர்கள் நூலில் எவ்விடத்திலுங் காணலாம். கந்த புராணத்தில் இடையிடையே அவ்வாறு வருவதுண்டு. இவ்வாறான இலக்கிய நூலையே ஆங்கிலத்தில் 'Allegory' என்பர்.

ஜீவபுஷ்கரிணிப் படலத்திலுள்ள,

வேங்கை சந்தனங் காரகில் தேக்கொடு மிடைந்த

கோங்கு சண்பக மாப்பலா வத்திகுங் குலீகம்

ஓங்கு மேழிலைம் பாலைகுங் கும்புல வோமை
பூங்கு ருந்தசோ கந்தம ரத்தைபூங் கடம்பு

வன்னி பாதிர் யிலவங்கம் வன்மரை வகுளம்
புன்னை வாதுமை யிருப்பைவான் ரெடுமடற் பூகம்
தென்னை யாமல கங்கடுத் தான்றிதிந் திருணி
பொன்னி ணர்ப்படு கொன்றையச் சுவத்தமான் புன்கு

என்னுள் செய்யுள்களைக் கற்கும்போது, சின்னத்தம்பிப் புலவர் பரூளை விநாயகர் பள்ளிற் கூறும் மீன்கள், எருதுகளின் பெயர்கள் அடுக்கி வருஞ் செய்யுள்கள் நினைவுக்கு வருகின்றன,

இந்நூல் இரட்சிப்பைத்தேடிப் பயணம் பண்ணும் ஒருவன் வரலாற்றைக் கூறுவதாயினும், காப்பிய இலக்கணங்களமைய இராமாயணம், பாரதம் போல ஆசிரியர் எழுதி முடித்தது, அவரது கவித்திறமையை நன்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றது. மேற்குறித்த காப்பியங்கள் போல இதனையும் வித்துவானவர்கள் ஆதிபருவம், குமார பருவம், நிதான பருவம், ஆரணிய பருவம், இரட்சணிய பருவமென ஐந்து பருவங்களாகவும், நாற்பத்தி யேழு படலங்களாகவும் பிரித்திருக்கின்றனர். கம்பர் காண்டம், படலமெனவும்; வில்லிபுத்தூரர் பருவஞ் சருக்க மெனவும் பிரிக்க, வித்துவானவர்களோ பருவம் படலம் எனப் பிரித்த திலுமொரு சிறப்புண்டு.

‘திருவாசகத்திலுருகார் ஒரு வாசகத்திலு முருகார்’ என்பது ஆன்றோர் கூற்று. யாத்திரிகத்தையும் ஊன்றி உணர்ச்சியுடன் படிப்போர் உள்ளம் உருகாது விடமுடியாது. மணிவாசகர் நூலிற்காணும் மூன்றியல்புகளை இந்நூலிலுங் காணலாம். திருச்சதம், நீத்தல், விண்ணப்பம் போன்ற பகுதிகளிற் காணும் பாவ உணர்ச்சியைப் பிள்ளையவர்கள் நூலிலுங் காணலாம். அவ்வாறான செய்யுள்கள் பல இருப்பினும், காட்டாக ஒன்று கூறின் அவ்வுண்மை புலப்படும்.

பாவி்களிற் பிரதான பாவிகொடும் பாவிமுழுப்
பாவீதுணி கரப்பாவி பகுத்தறிவி னின்முடப்
பாவிவிசு வாசமிலாப் பாவியதி சண்டாளப்
பாவியான் வந்தடைந்தேன் குமரேச பரிந்தருளே.

இறைவன் மக்கள் மேல் வைத்துள்ள பேரன்பு மேற்குறித்த இரு நூல்களிலுமுள்ள பல செய்யுள்களில் மிளிர்கின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு செய்யுள் கூறலாம். யாத்திரிகம்:

காப்பியச் சொற்பொழிவுகள்

வானூடு தொழுதிறைஞ்சு மகிமையெலாம் புறநிறுவிக்
கானூடு மலர்க்குழலோ கன்னி கருப் பாசயத்துற
றானூடு முடலெடுத்திங் குயிர்ப்பலினேநர் துதவினை நீ
ஆநாடற் கெளிதோரின் னன்புரிலை யச்சோவே

திருவாசகம்:

பானினைந் தூட்டுந் தாயினுஞ் சாலப்
பரிந்து நீ பாவியேனுடைய
வூனினை யுருக்கியுள்ளொளி பெருக்கி
யுலப்பிலா வானந்தமாய
தேனினைச் சொரிந்து.....

ஈராசிரியருக்கும் பொதுவான இன்னோரியல்பு யாதெனில்
'யாம் பெற்ற இன்பம் இவ்வையம் பெறுக' என்னுங்கொள்கைப்
படி இறைவனைத் தேடாதிருக்கும் ஏழை மக்களைத் தம்மைப்போல்
இறைவனை நோக்கிச் செல்லுமாறு ஏவுதலேயாகும்.

யாத்திரிகம்:

உடலையு ருக்கிக் குருதிவ டித்திட் டுயிர்தந்த
கடலைநி கர்க்குங் கருணையி ருப்பைக் கருதாமே
புடவீம யிக்கிற் சுழலவி டுக்கும் புலைமார்க்க
நடலையை நச்சிச் சுடலைபு காதீர் நமரங் காள்.

திருவாசகம்:

நிற்பார்நிற்க நிலலாவுலகினில்லோ மினி நாஞ் செல்வோமே

பிற்பானின்று பேழ்கணித்தாற் பெறுதற்கரியன் பெருமானே.

வித்துவானவர்கள் நூலில் யாத்திரிகன் பாவச்சுமை தீர்ந்த
வரலாற்றைக் கூறும் சுமை நீங்குபடலத்தைப் படிக்கும் போது,
பெரியபுராணத்தின் கண்ணப்பனாயனார் புராணம் நினைவுக்கு
வருகிறது. நாயனார் முகலியாற்றில் நீராடிக் குடுமித்தேவனை
நாடிக் காளத்தி மலையில் ஏறுகின்றனர். ஏற, ஏறத் தம்மேற்
ரூணர்ந்த பாரங் குறைந்து குறைந்து போவதை யறிகின்றனர்.
உலகினைத்துறந்து இறைவனை நாடிச்செல்லும் எவ்வுயிரும் பெறு
மநுபவம் இஃதாம்.

தமிழ்ப்பெண்கள் அணியின்றி வீடு விட்டு புறத்தே செல்ல
விரும்பாதது போல, பாவவருந் தாமெழுதும் பாக்களை அணி
களால் அழகுபடுத்தாது வெளியிட மாட்டார்கள். அவ்வணி
கள் யாவற்றிற்கு மன்னை யெனக்கூறத்தக்கது உவமையே.
பிள்ளையவர்கள் தமது நூலை அவ்வணியினுற் பெரிதும் அழகு
படுத்தியுள்ளார். சேற்றிடைப் புரள்வது போலும்; ருமலி
தான் கானிறதை மறுத்துநின்று தேக்கெறிந்துழல்வதுபோலும்,
சேற்றிற்றாமரை முளைத்தென; சிப்பியி னின்று தோற்று
வெண்டா ளம்மென.

'நவீனொரும் நூனயம் போலும்' என்னும் வள்ளுவர் கூற்
றின்படி இரட்சணிய யாத்திரிகம் என்னும் இம் மாபெருங்
காப்பியத்தின் நயத்தையும் இதன் ஆசிரியரின் தூய வாழ்க்கை
யையும் நாம் அறிய விழையின், நூலை நவில நவில நயப்பெரு
கும். ஆயினும் சுருக்கங் கருதி முடிக்கின்றேன். *

அ நுபந்தம் - I

கிழக்கிலங்கை எழுத்தாளர் சங்கத்தின் பிரசுர சபையான கிழக்குப் புத்தக சபையின் முதலாவது நூலாகக் 'காப்பியச் சொற்பொழிவுகள்' என்னும் இந்நூலை 'அரசு வெளியீடு' பிரசுரித்துள்ளது. இதிலே நமது சங்கத்தின் பணிகள் சிலவற்றைக் குறித்துக் காட்டுதல் பொருத்தமுடைத்து.

ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் கோஷ்டிகளாகப் பிரிந்து நின்று, இலக்கிய உலகில் பகைமையையும், பிரிவினையையும் வளர்த்து வந்த ஒரு காலத்தில், பழைமை இருந்த நிலையை அறியாது, அடித்தளமற்ற புதுமை மோகத்தில் மயங்கி வழிதவறிச் சென்று கொண்டிருந்த காலத்தில், கிழக்கிலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் உதயமாயிற்று.

நாம் இயங்கத் தொடங்கி ஒரு வருட காலத்திற்குள், 1963ஆம் ஆண்டு ஆவணித் திங்கள் 23, 24, 25ஆம் நாட்களில், இலங்கைத்தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் அநுசரணையுடன் ஒரு பிரமாண்டமான தமிழ் விழாவை மட்டக்களப்பில் நடத்தினோம். இத்தமிழ் விழாவுிற்குப் பின்னர்தான் மூன்று நாட்கள் தொடர்ந்தாற்போல தமிழ் விழாக்களை நடத்தும் வழக்கந் தோன்றுவதாயிற்று. ஈழத்தின் நான்பகுதிகளிலுமிருந்து முந்நாறுக்கு மேற்பட்ட கலைஞர்கள் - கவிஞர்கள் - எழுத்தாளர்கள் பிரதிநிதிகளாகக் கலந்துகொண்டார்கள். பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் கூடினார்கள்.

இரண்டாவது தமிழ்விழா, மூதூரில், மூதூர்ப் பெருமக்களின் அமோக ஆதரவுடன் 1964 - ஆம் ஆண்டு ஆவணித் திங்கள் 28, 29, 30 - ஆம் நாட்களில் நடைபெற்றது. வழக்கமான நிகழ்ச்சிகளுடன் ஒரு சிறப்பு நிகழ்ச்சியும் நடந்தது. நாட்டுப் பாடல் துறையிலே அளப்பரிய தொண்டுகள் இயற்றிய வட்டுக் கோட்டை மு. இராமலிங்கம் அவர்களுக்கு மக்கள் கவிமணி என்ற பட்டம் அளிக்கப்பட்டமையே அந்நிகழ்ச்சியாகும்.

கிழக்கிலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம் குறிப்பாகக் கிழக்கிலங்கையின் தமிழ் இலக்கிய விழிப்பிற்காகவும், பொதுவாக ஈழத்தின் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காகவும் உழைத்து வருகின்றது. நமது சங்கம் எஸ். பொன்னுத்துரை அவர்கள் சமர்ப்பித்த 'நற்போக்கு இலக்கிய'க் கோட்பாட்டினைத் தனது கொள்கையாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது. மரபிற் காலூன்றி, புதிய

இலக்கியங்களைப் படைத்தல் வேண்டுமென்பதே இக்கோட்பாட்டின் அடிநாதமாகும். பழம் இலக்கிய அறிவைப் பெருக்குவதன் மூலமே நமது தமிழ் இலக்கிய மரபு நிலையை நாட்டுதல் சாலும். இது காரணம்பற்றி எழுந்ததே, 1964 ஆம் ஆண்டு, மே மாதம் 22, 23 ஆம் நாட்களில் வந்தாறுமூலையில் நடைபெற்ற காப்பியப் பெருவிழாவாகும். இப்பெரு விழாவில் இரண்டு சிறப்பு நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெற்றன. ஒன்று, ஈழத்தின் முதுபெரும் எழுத்தாளரும், இலக்கிய இரசிகரும் விமர்சகருமான கனக - செந்திநாதன் அவர்களுக்கு இரசிகமணி என்னும் பட்டம் வழங்கப்பட்டமையாகும். மற்றையது, ஈழத்தில் வெளியான முதலாவது உருவகக் கதைத் தொகுதியான எம். ஏ. ரஹ்மான் அவர்கள் எழுதிய மாபு என்னும் நூலின் அரங்கேற்றமாகும். இவ்விழாவைச் சிறப்புடன் நடத்த உதவிய வந்தாறுமூலை மத்திய மகாவித்தியாலய உயர் வகுப்பு மாணவ மன்றத்தினருக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும், அதன் அதிபருக்கும் நாம் மிகவுங் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

‘இறவாத புகழுடைய புது நூல்கள் தமிழ் மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்’ என்ற பெருநோக்குடன் நமது சங்கம் கிழக்குப் பிரசுர சபையை நிறுவியது. சங்கத் தலைவர் F. X. C. நடராசா அவர்களே பிரசுர சபையின் தலைவராகவும், சங்கப் பொருளாளர் ஆ. சண்முகநாதன் நிதிப்பகுதி நிருவாகியாகவும், முன்னாள் பொதுச் செயலாளர் எஸ். பொன்னுத்துரை பிரசார நிருவாகியாகவும், பொதுச் செயலாளரே பிரசுர சபையின் செயலாளராகவும் கொண்ட நிருவாக சபையொன்று ஏற்படுத்தப்பட்டது.

காப்பியப் பெருவிழாவில் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் கேட்டின்புற்ற சொற்பொழிவுகளை, பெரியார்கள் குறிப்புக்களை வைத்துக்கொண்டே ஆற்றினார்கள். அவ்வாறே செய்யும் வண்ணம் கேட்டிருந்தோம். மணிமேகலை, குண்டலகேசி - வளையாபதி, சீவக சிந்தாமணி, சீரூப் புராணம், தேம்பாவணி ஆகியன காப்பியப் பெருவிழாவில் இடம்பெற்ற சொற்பொழிவுகளாகும். ‘கம்பரா மாயணப் பிரசங்கத்திற்கு ஒரு புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை’ என்பது பிரசித்தம். அவர் குறிப்பு எதுவுமின்றிப் பேசினார்; அவை அவருக்குத் தேவைப்படவும் மாட்டா. பின்னர் அவ்வரையை எழுதுவிக்கவும் இயலவில்லை. இதனால், பண்டிதர் சச்சிதானந்தன் அவர்கள் பலாலி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவைச் சேர்த்துள்ளோம். இவ்வாறு குறிப்புகின்றி வந்தாறுமூலையில் ஆற்றப்பட்ட சொற்பொழிவுகளுக்குப் பதிலாக புங்குடுதீவில் நடைபெற்ற சிலப்பதி கார விழாவிலே வித்துவான் க. வேந்தனார் அவர்கள் நிகழ்த்திய

சிலப்பதிகாரச் சொற்பொழிவும், குரும்பசிட்டி சன்மார்க்க சபையின் முப்பதாவது ஆண்டு நிறைவு விழாவிலே பண்டிதர் தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்கள் நிகழ்த்திய பெரிய புராணச் சொற்பொழிவும் இத்தொகுப்பில் இடம் பெறுகின்றன. கே. ஈ. மதியாபரணம் அவர்கள் இந்நூலினை நிறைவுபடுத்த இரட்சணிய யாத்திரிகத்தைப் பூர்த்தி செய்தார்கள்.

இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் சொற்பொழிவுகள் பலவற்றை 'இளம்பிறை' மாதாமாதம் பிரசுரித்துச் சிறப்பித்தது. இதற்காக இளம்பிறையின் நிருவாக ஆசிரியரான எம். ஏ. ரஹ் மானுக்கு நமது சங்கத்தின் நன்றிகள். அத்துடன், அவரே அரசு வெளியீட்டின் உரிமையாளராக இருந்த காரணத்தினால், இத்தொகுப்பை அரசு வெளியீடாகப் பிரசுரிக்க முன்வந்துள்ளார். அந்தத் தமிழ்த் தொண்டருக்கு எமது சங்கம் என்றுங் கடமைப்பட்டுள்ளது. அவருக்கு வார்த்தைகளில் நன்றி தெரிவிக்க இயலாது.

ஆர். பாலகிருஷ்ணன்
நிருவாக செயலாளர்,
கிழக்கிலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்.

மெதடிஸ்த மத்திய கல்லூரி,
மட்டக்களப்பு.

1.11.65.

அரசு வெளியீடுகள்

- தோணி வ. அ. இராசரத்தினம் - ஸ்ரீ லங்கா சாகித்திய மண்டலப் பரிசில்பெற்ற சிறுகதைத் தொகுதி விலை ரூ. 2/-
- வாழையடி வாழை க. செபரெத்தினம்-ஈழத்துப் பெரியார் இருவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைச் சித்திரிக்கும் புலவர் சரிதை நூல் விலை ரூ. 2/-
- பகவத்கீதை வெண்பா புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை - ஸ்ரீ லங்கா சாகித்திய மண்டலப் பரிசில் பெற்ற கவிதை நூல் விலை ரூ. 3/50
- இளமைப் பருவத்திலே! எம். ஏ. ரஹ்மான் - நூல் நிலையத்துக்குரிய நூலாக வித்தியாதிபதியின் சான்றிதழ் பெற்ற சிறுவர் இலக்கியம். (இரண்டாம் பதிப்பு) விலை ரூ. 1/25
- மரபு எம். ஏ. ரஹ்மான் - ஈழத்தில் வெளியான முதலாவது உருவகக்கதைத் தொகுதி (வண்ணச் சித்திரங்களுடன்) விலை ரூ. 2/-
- ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன் - ஈழத்தின் தற்கால இலக்கிய வரலாற்றைச் சொல்லும் முதலாவது வரலாற்று நூல் (பல படங்களுடன்) விலை ரூ. 3/50
- அண்ணல் கவிதைகள் அண்ணல் - கவிஞர் அண்ணல் அவர்களின் முதலாவது கவிதைத் தொகுதி விலை ரூ. 2/25
- பரியாரி பரமர் சாளு - ஈழத்தில் வெளியான முதலாவது பேரூச் சித்திரத் தொகுதி (சித்திரங்களுடன்) விலை ரூ. 1/90
- இலக்கிய உலகம் வி. கந்தவனம் - இலக்கியக் கோட்பாடுகளையே பொருளாகக் கொண்டு வெளிவரும் முதலாவது கவிதை நூல் விலை ரூ. 1/40
- காப்பியச் சொற்பொழிவுகள் பத்துக் காப்பியங்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சிச் சொற்பொழிவுத் தொகுதி விலை ரூ. 3/50

அரசு வெளியீடு

231, ஆதிருப்பள்ளித் தெரு, கொழும்பு - 13, இலங்கை.